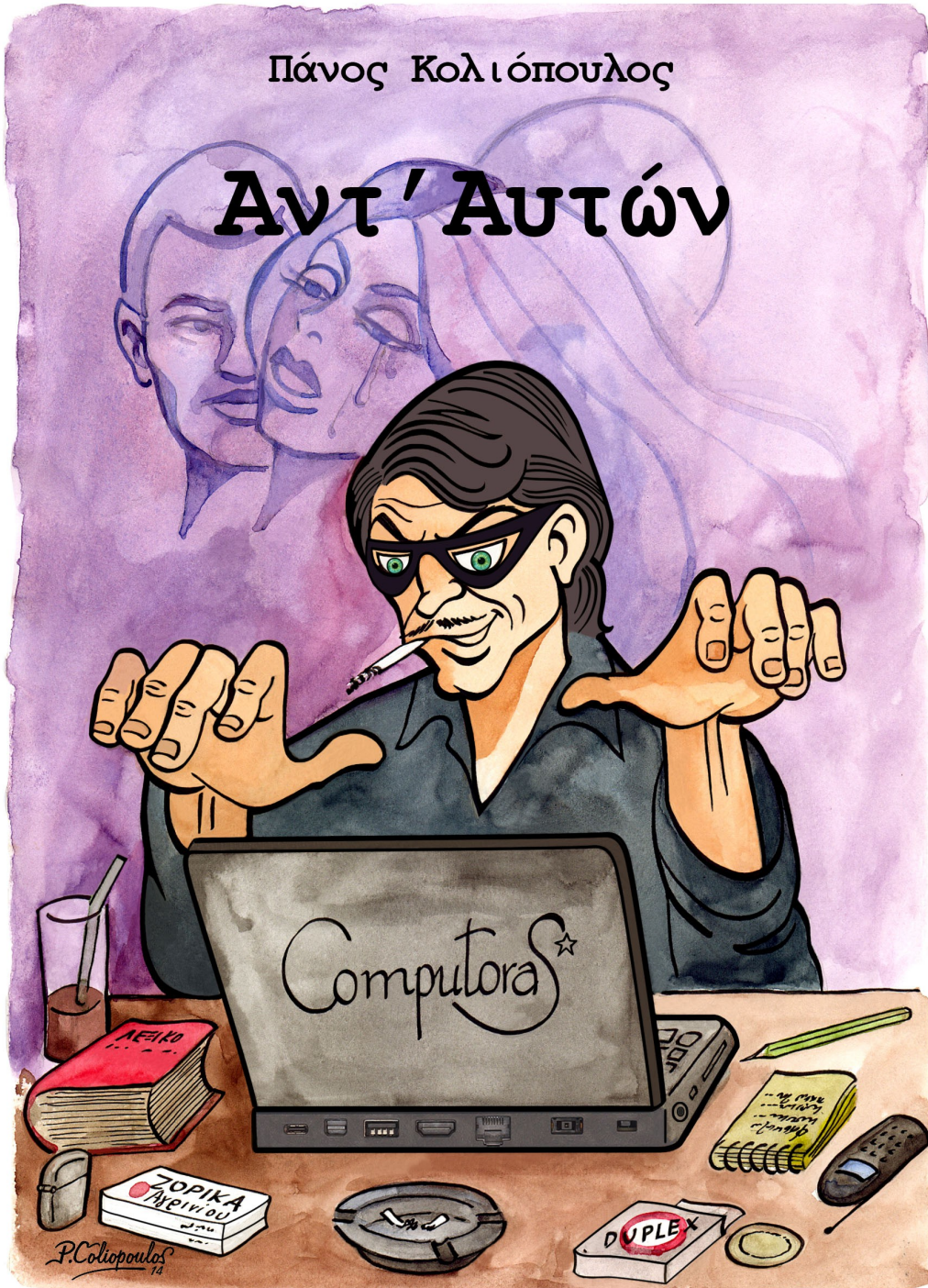

Πάνος Κολιόπουλος

Αντ' Αυτών

Midnight Publishing

Αντ' Αυτών

(Σας Ομιλεί το Φάντασμα)

Για να είμαστε εξηγημένοι. Όλα τα πρόσωπα, ζώα, πράγματα και καταστάσεις που αναφέρονται στο παρόν πόνημα είναι φανταστικά και ουδεμία σχέση έχουν με την πραγματικότητα. Κάθε ομοιότητα με υπαρκτά τοιούτα δέον όπως αποδοθεί σε σατανική σύμπτωση για την οποία βεβαίως ο συγγραφέας ουδόλως ευθύνεται. Έτσι, γιατί οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τα καλά λαμόγια.

Πάνος Κολιόπουλος

Αντ' Αυτών

(Σας ομιλεί το φάντασμα)

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

Midnight Publishing

Κέρκυρα 2014

Οι βινιέτες είναι public domaine.

Copyright © 2014 Panos Coliopoulos

Σ. Δούσμανη 44

Κέρκυρα 49100

email: panflynn@otenet.gr

Οι Ιστορίες

– Προλεγόμενα – Τα Φαντάσματα.....	11
Πρώιμος Καριερίστας.....	15
Λόλα να ένα Μήλο!.....	31
Ghost!.....	47
Ένα... μερεμετάκι.....	67
Το Αηδόνι της... «Ιεράς Οδούς».....	83
Ροδάνθη Περιάνδρου-Τζαφέρη.....	101
Ο Θεατράνθρωπος.....	119
Μια Παραστρατημένη.....	137
Η Πατρίς Ευγνωμονούσα.....	157
Η Σηριαλιτζού.....	179
Ο Άσσος των Γηπέδων.....	201
Ο Σωτήρας.....	219

- Προλεγόμενα -

Τα Φαντάσματα

Τι θα σπρώξει έναν καθ' όλα (τα άλλα) φυσιολογικό άνθρωπο να μπει σ' ένα βιβλιοπωλείο;

Η πρώτη απάντηση που έρχεται στο μυαλό είναι: «Να αγοράσει βιβλία». Και είναι μια λογική απάντηση, αλλά όχι αναγκαστικά και η μοναδική. Γιατί θα μπορούσε κάποιος, ας πούμε, να έχει βάλει στο μάτι την ομορφούλα πωλήτρια στην πίσω αίθουσα ή να μπει γιατί ξέχασε την ομπρέλα του κι έξω ρίχνει ο θεός καλαπόδια. Ας μην το τραβήξουμε όμως μακριά κι ας υποθέσουμε, χάριν συντομίας, πως η αιτία της επίσκεψής του σ' ένα τόσο εξωτικό και αφιλόξενο μέρος είναι να αγοράσει βιβλία (για ποιον λόγο προτείνω να μην το εξετάσουμε, γιατί θα μπλέξουμε).

Στα βιβλιοπωλεία υπάρχουν ράφια και υπάρχουν πάγκοι. Συνήθως στους πάγκους εκτίθενται οι νέες κυκλοφορίες, ενώ στα ράφια το στοκ, το εμπόρευμα που ξέμεινε κι αν δεν πουληθεί εντός ενός εύλογου χρονικού διαστήματος θα καταλήξει πολτός, από τον οποίο θα κατασκευαστεί χαρτί που θα χρησιμεύσει για να τυπωθούν άλλα βιβλία που, αν δεν πουληθούν εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, θα γίνουν πολτός. Μην ψάχνεις λογική, έτσι λειτουργεί η οργανωμένη ανθρώπινη κοινωνία.

Εννέα στους δέκα πελάτες ξεκινούν τις αναζητήσεις τους από τους πάγκους –όπου οι νέες εκδόσεις. Οι επτά απ' αυτούς δεν έχουν την παραμικρή ιδέα τι ψάχνουν, ο ένας δεν ψάχνει τίποτα ενώ ο ένατος μπήκε για τη νοστιμούλα πωλήτρια που λέγαμε.

Αφήνουμε τους δυο τελευταίους κι επικεντρωνόμαστε στους υπόλοιπους επτά βιβλιόφιλους υποψήφιους αγοραστές. Δυο απ' αυτούς έχουν ξαναδιαβάσει βιβλία. Ίσως να ξέρουν κιόλας πως ο Λουντέμης δεν έπαιζε έξω δεξιά στον Λεβαδειακό (μην τους ρωτάς όμως σε τι θέση έπαιζε). Ίσως ακόμη –αν αφήσουμε τη φαντασία μας να οργιάσει– να έχουν σπίτι τους και ένα-δυο ράφια με βιβλία (που τους άφησε κληρονομιά ο παππούς τους, αντί για μετρητά, και τον σκατοψυχάνε). Αυτοί είναι «γνώστες», ψάχνουν για ονόματα. Οι άλλοι ψάχνουν για εξώφυλλα.

Ένα ωραίο εξώφυλλο, με αισθαντικά ηλιοβασιλέματα και αιθέριες, μελαγχολικές, εξαερωμένες υπάρξεις που ρεμβάζουν κι ένας τίτλος πιασάρικος, που θα εμπεριέχει τις λέξεις «αγάπη», «φεγγάρια», «δάκρυα», «πληγωμένη», «προδοσία», «άγγελοι» κ.λ.π., εξασφαλίζουν, με κλειστά μάτια, σίγουρη εκδοτική επιτυχία. Αν τώρα το όνομα του συγγραφέα είναι γένους θηλυκού (που εννιά φορές στις δέκα είναι) και δη της διπλόκαννης ποικιλίας –Αδελαΐδα Βαζούρογλου-Σουρδοπούλου, ας πούμε– ακόμα καλύτερα, προσδίδει κύρος. Γιατί γένους θηλυκού; Μα επειδή η συντριπτική πλειοψηφία του αναγνωστικού κοινού αποτελείται από γυναίκες. (Και δεν κατάλαβα, γιατί μια χαροκαμένη θα χάσει τον χρόνο της να διαβάσει τις μπούρδες ενός άντρα, που σίγουρα δεν καταλαβαίνει το δράμα της; Ποιο δράμα; Σκασμός, ατάσθαλε. Όλες οι γυναίκες κουβαλούν ένα δράμα – κρυφό ή φανερό).

Τώρα βέβαια, όπως λένε και οι σοφοί στις Ινδίες, τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Και μπορεί μεν η Αδελαΐδα Βαζούρογλου-Σουρδοπούλου να γνωρίζει ανεπανάληπτη εκδοτική επιτυχία με το τελευταίο της αριστούργημα «Δα-

κρυσμένες αγάπες στα φεγγάρια του Αυγούστου», πλην όμως πόσες από τις τεθλιμμένες αναγνώστριες της μπορούν να φανταστούν πως στην πραγματικότητα το μόνο που έβαλε η διάσημη συγγραφέας ιδιοχείρως είναι το θρυλικό της όνομα –κι αυτό όχι πάντα (αν δεν γνωρίζει ανάγνωση και γραφή). Μα τότε, θα μου πεις, ποιος έγραψε αυτό το αθάνατο αριστούργημα, τον ύμνο αυτό στη γυναικεία ευαισθησία, την αυτοθυσία, τη συναισθηματική ανωτερότητα, τη γενναιότητα, την αυταπάρνηση ακόμη, όταν προκύπτει η αναπόφευκτη προδοσία (του ανδρός φυσικά). Εκεί, θα χαμογελάσω, θ' ανάψω τσιγάρο (ναι, ρε, γουστάρω και καπνίζω) και θα σου πω μια κουβέντα: το Φάντασμα.

Το Φάντασμα μπορεί να λέγεται Μήτσος, Μπάμπης, Νώντας ή Θανάσης, αλλά πάντως όχι Αδελαΐδα Βαζέρο-γλου-Σουρδοπούλου.

Την ιστορία ενός ακριβώς τέτοιου φαντάσματος ανέλαβα να σου διηγηθώ στο εκ των προτέρων καταδικασμένο σε αφάνεια χρονικό που ακολουθεί.

Το όνομα αυτού: Λουκάς Τσαγκαρσούλης. Επάγγελμα: Συγγραφέας αντ' αυτών.

Πρώιμος Καριερίστας

Αν θα έπρεπε να τοποθετήσω χρονικά την απαρχή της μακράς κι επεισοδιακής καριέρας μου αυτό θα έπρεπε να πάει πίσω στα χρόνια του Γυμνασίου και πιο συγκεκριμένα στην Πρώτη.

Ήξερα πως πάντα είχα μια ευχέρεια στο γράψιμο. Διάβαζα, ας πούμε, ένα βιβλίο και μετά καθόμουν κι έγγραφα τη συνέχεια ο ίδιος, μιμούμενος το στυλ του συγγραφέα στην εντέλεια, κι αν το λεξιλόγιό μου δεν ήταν στην αρχή τόσο πλούσιο σαν του πρωτότυπου αυτό ήταν κάτι που με την πάροδο του χρόνου βελτιωνόταν.

Εννοείται πως η έχθεσή μου διαβαζόταν πάντα στην τάξη, γιατί, όχι μόνο ήξερα να βάζω λέξεις στη σειρά, αλλά φυλλιαζόμουν και τι ακριβώς έψαχνε ο δάσκαλος ή η δασκάλα. Πατριωτικά περίμενε, πατριωτικά του έδινε, ηθικοπλαστικά ζητούσε, ούτε ιεροκήρυκας δεν μου έβγαίνε, σπαρταξικάρδια του τύπου «μάννα υπάρχει μόνο μία»... κεντούσα σταυροβελονιά ο ίδιος. Πετάει ο γαΐδαρος, πετάει. Είχα καταλάβει από νωρίς, ευτυχώς, πως κανείς δεν σκοτιζόταν για τη δική μου γνώμη, όλοι ήθελαν ν' ακούσουν αυτά που οι ίδιοι πίστευαν. Κι εγώ τώρα ποιος ήμουν για να τους χαλάσω την καρδιά;

Πολύ γρήγορα λοιπόν απέκτησα μια κάποια φήμη ανάμεσα στους συμμαθητές που με ακολούθησε και στο Γυ-

μνάσιο και στο Λύκειο. «Ο Λουκάς μπορεί να γράφει μέχρι κι εγκυκλοπαίδια, άμα λάχει να 'ούμ'...». Και δεν είναι να πεις πως ήμουν κανένας σπασίκλας... Στα άλλα μαθήματα μέτριος και αφανής. Μόνο στην έκθεση διέπρεπα, κατά ένα μυστήριο τρόπο. Οπότε, οι συμμαθητές (και οι συμμαθήτριες) δεν μπορούσαν να με κατατάξουν στην συνομοταξία των φύτουλων, με όλα τα επακόλουθα που κάτι τέτοιο θα συνεπάγεται και οι καθηγητές δεν μπορούσαν να με υπολογίζουν στα «καλά παιδιά» (για τα οποία προμηνυόταν ένα λαμπρό μέλλον –τρομάρα τους!). Και οι δυο είχαν δίκιο, γιατί ούτε φύτουλας, ούτε φέρελπις νέος ήμουν ή θα γινόμουν ποτέ. Μάλλον το αντίθετο (αν και αληταρά, αν δεν ήσουν προκατειλημμένος, δεν θα μ' έλεγες).

* * *

Η Αγλαΐτσα ήταν από τα γχομενάκια εκείνα που τα αδικεί η άθλια συνήθεια να φορτώνουν στα παιδιά τα ονόματα των παππούδων και των γιαγιάδων. Στην πραγματικότητα θα έπρεπε να λέγεται Ελεάνα, Βίκυ, Σόνια, άντε και Μαριαλένα. Αυτά είναι τα στραπάτσα με τα οποία έχεις να πορευτείς μια ολόκληρη ζωή, εκτός κι αν πάρεις την κατάσταση στα χέρια σου κι αλλάξεις τα κακώς έχοντα –όπως, καλή ώρα, οι επιτυχημένοι.

Ωστόσο το ατυχές της βαφτιστικό δεν εμπόδιζε την Αγλαΐτσα να είναι ένας θεοκόμματος, που, από την Πρώτη ακόμα, συναγωνιζόταν επαξίως τις θεές των μεγάλων τάξεων –όποιος έχει πάει σχολείο καταλαβαίνει πολύ καλά για τι πράγμα μιλάω.

Η Αγλαΐτσα δεν ήταν μόνο «Παναγιά μου ένα παιδί», που έκανε τους χτίστες στο γιαπί να κελαηδάνε όταν πέραγε από κάτω, ήταν κι από τους πρώτους μαθητές στην τάξη. Παντού μιλάμε, πλην... της έκθεσης. Σ' όλα τα άλλα μαθήματα, όπου το μόνο που χρειαζόσουν ήταν ικανότητες παπαγάλου, τσίμπαγε δεκαεννιάρια και εικοσάρια. Στη ρημάδα την έκθεση... τη βάση και χατιρικά. Δεν της καθόταν

βλέπεις να εκφράζεται με τον δικό της τρόπο. Δεν διέθετε συνθετική σκέψη. Αν δεν της τα 'δινες έτοιμα τα 'φτυνε.

Την Αγλαίτσα την κοίταζα σαν ξερολούκουμο. Εγώ κι όλοι οι υπόλοιποι κοκοράκηδες του σχολείου (και μερικές άτακτες κοτούλες επίσης). Και δεν λέω... καλός ήμουνα... και μόστρα και μπόϊ κι απ' όλα, αλλά έλα που υπήρχαν – δυστυχώς– και καλύτεροι! Επιπλέον η εν λόγω Αγλαίτσα φαινόταν δύσκολη περίπτωση. Τύπος και υπογραμμός, βρε παιδί μου! Να μην έχει ακουστεί το παραμικρό για κείνη! Να μην έχει βγει κανένας κερατάς να κοκορευτεί (εμπιστευτικά έστω) ότι, τέλος πάντων, κάτι έγινε με το πιπέρι που τρίβουν, από αρχαιοτάτων χρόνων, με μεγάλη επιδειξιότητα, οι καλογέροι.

Αυτό ήταν καλό και με βόλευε, γιατί, κατά κάποιον τρόπο, έβγαζε τον ανταγωνισμό από τη μέση και διευκόλυνε το διαβολικό πλάνο που είχα κατά νου να εφαρμόσω. Γιατί, βλέπεις, διέθετα ένα κρυφό χαρτί στο μανίκι που δεν είχε κανείς από τους άλλους παίχτες της παρτίδας –την έκθεση!

Διάλεξα τη μέρα που είχαμε πάρει βαθμούς διμήνου για να κάνω την κίνησή μου. Τελευταίο διάλειμμα και καταφέρνω να την ξεμοναχιάσω, με επιτήδεια κυκλωτική κίνηση, από τις ακόλουθες της (προσέξατε πως οι όμορφες έχουν μόνο άσχημες φίλες στην αυλή τους;).

–Πώς πήγαν οι βαθμοί; τη ρωτάω.

–Όλα δεκαεννιά και είκοσι, μου λέει. Εκτός από τα Νέα που μου έβαλε έντεκα, ο ξενέρωτος.

–Έντεκα! προσποιούμαι εγώ τον έκπληκτο. Μα γιατί;

–Γιατί μ' έχει τσακίσει η έκθεση, μου απαντάει μουτρωμένη.

–Χμμμ..., κάνω εγώ με προσποιητή κατανόηση.

–Εσύ; ρωτάει η Αγλαίτσα, από ευγένεια.

–Μπα... όλα μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, λέω εγώ μι-
σοκακόμοιρα.

Κάνω μια μικρή παύση.

–Εκτός από τα Νέα, προσθέτω επιδέξια.

–Τι σου έβαλε; τσιμπάει η αδικηθείσα.

–Είκοσι, λέω εγώ σεμνά.

–ΕΙΚΟΣΙ;!!!

–Ε, ναι... Με σήκωσε η έκθεση, λέω δήθεν τάχα μου
ασυναισθήτως.

–Γαμώτο! της ξεφεύγει.

Ώρα για παραγάδι.

–Κοίτα, της λέω. Έχω μια ιδέα... Περίμενέ με στο
σχόλασμα να φύγουμε μαζί και θα σου πω.

–Α, δεν μπορώ, μου κάνει. Αποκλείεται.

Αλλά στο σχόλασμα με περίμενε.

–Μη σου περνάει τίποτα από το μυαλό, με προειδοποίη-
σε. Απλά, ήμουν περίεργη να δω τι σκέφτηκες.

–Υπάρχει τρόπος ν' ανεβάσεις τον βαθμό σου στην έκθε-
ση, της λέω.

–Πώς;

–Θα σου τη γράφω εγώ.

Σταμάτησε και με κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα.

–Εσύ;!!!

–Εγώ.

–Και δεν θα το καταλάβουν αμέσως;

–Όχι αν τις γράφω στο στυλ το δικό σου, λέω με-
τριόφρονα.

-Και πώς θα γίνει αυτό;

-Θα μελετήσω το στυλ σου και θα επιληφθώ.

Περπατήσαμε για λίγο σιωπηλοί. Μια απ' αυτές τις σιωπές που οι λογοτέχνες χαρακτηρίζουν έγκυες. Η Αγλαΐτσα σε βαθιά σκέψη -κι εγώ το ίδιο, αλλά άλλου τύπου.

-Δεν γίνεται, μου λέει μετά.

-Γίνεται, επιμένω εγώ.

-Πώς γίνεται; μου ξαναλέει αυτή.

-Θα μου δώσεις το τετράδιο των εκθέσεών σου να το μελετήσω και θα γράψω την επόμενη που θα μας βάλουν για το σπίτι στο ίδιο στυλ, της εξηγώ.

Έκανε έναν μορφασμό αποδοκιμασίας.

-Σιγά μην δεν το καταλάβουν! Είπε.

-Δεν θα το καταλάβουν, εξηγώ εγώ υπομονετικά. Γιατί θα το πάμε λάου-λάου... Την πρώτη φορά, ας πούμε, το πάμε για δεκατρία. Μετά για δεκαπέντε κι εν συνεχεία ανεβαίνουμε σιγά-σιγά μέχρι να φτάσουμε δεκαεννιά, είκοσι. Πώς τα κατάφερες; Απλό. Καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες κι ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες και κατευθύνσεις που μας δίνει ο σοφός μας καθηγητής. Θα σου πουν και μπράβο.

-Και δεν θα καταλάβουν ότι δεν τα γράφω εγώ;

-Όχι, γιατί το στυλ σου θα είναι το ίδιο. Μόνο η δομή και η τεκμηρίωση θ' αλλάξουν.

-Και μπορείς να το κάνεις εσύ αυτό;

-Μπορώ.

Το ξανασκέφτηκε.

-Και καλά του σπιτιού, λέει μετά. Όμως μ' αυτές που γράφουμε στο σχολείο τι κάνουμε;

–Απλό. Μου δίνεις το δικό σου τετράδιο. Γράφω εγώ την έκθεσή σου κι εσύ κάνεις πως γράφεις σ' ένα άσχετο τετράδιο. Τελειώνω και σου το πασάρω.

–Και η δική σου έκθεση;

–Θα την προλάβω κι αυτή, μη σε νοιάζει.

–Σιγά!... Τι είσαι, το παιδί-λάστιχο;

–Μη σε νοιάζει. Θα δεις που γίνεται.

Κούνησε το κεφάλι της.

–Θα μας καταλάβουν από τον γραφικό χαρακτήρα, είπε μετά.

Γέλασα.

–Αμ δε που θα μας καταλάβουν! λέω. Γιατί θα μιμηθώ τον χαρακτήρα σου στην εντέλεια.

Με κοίταξε με δυσπιστία.

–Μπορείς;

–Μπορώ.

Μισοχαμογέλασε.

–Πλαστογραφία δηλαδή μιλάμε, είπε.

–Ε, τι, μισές δουλειές θα κάνουμε; απάντησα εγώ μετριοφρόνως.

Περπατήσαμε για κάμποσο σιωπηλοί.

–Και γιατί να το κάνεις αυτό εσύ παρακαλώ; ρωτάει ξαφνικά.

–Ε, πώς..., κάνω εγώ μισοκακόμοιρα. Δεν πρέπει να βοηθάμε τον πλησίον;

Κάτι που της απέσπασε άλλο ένα μισοχαμόγελο.

–Και γιατί εγώ να σ' εμπιστευθώ; μου πετάει λοξοκοιτώντας με.

–Γιατί δεν έχεις τίποτα να χάσεις, απαντώ εγώ.
–Εκτός κι αν μας πιάσουν...
–Που δεν θα μας πιάσουν.
Κοντεύαμε να φτάσουμε σπίτι της.
–Κοίτα να δεις..., μου κάνει ξαφνικά. Αν έχεις τίποτα περίεργο στο μυαλό σου, ξέχασε το.
–Το ξέχασα κιόλας.
Άλλο μισοχαμόγελο.
–Κι αφού το ξεκαθαρίσαμε κι αυτό... τι θα μου κοστίζει αυτή η... εξυπηρέτηση; λέει. Γιατί μέχρι εκεί μου κόβει. Όλα έχουν κάποια τιμή –ειδικά οι εξυπηρετήσεις.
Έκανα πως το σκέφτομαι.
–Θα κάνουμε μια συμφωνία, της προτείνω. Ο πρώτος μήνας είναι απολύτως δωρεάν –κερνάει το μαγαζί. Αν έχουμε επιτυχία το συζητάμε κι αν συμφωνήσουμε συνεχίζουμε.
–Κι αν αποτύχουμε;
–Αποκλείεται ν' αποτύχουμε, αλλά αν, ο μη γένοιτο, συμβεί κάτι τέτοιο η συμφωνία παύει αυτομάτως να υφίσταται.
Έβγαλε το τετράδιο και μου το έδωσε.
–Εμένα τώρα γιατί μου φαίνεται πως είσαι πολύ μεγάλη μάρκα; μου λέει.
–Ίσως γιατί η κρίση σου είναι σωστή, λέω εγώ χαμογελώντας.

* * *

Η εμπέδωση του «φιλολογικού στυλ» της Αγλαΐτσας ήταν παιχνιδάκι για μικρά παιδιά –το κορίτσι απλά δεν το είχε! Αν δεν της έλεγες τι να σκεφτεί και πώς... μπλοκάριζε. Χρησιμοποιούσε κατά κόρον κοινοτοπίες και χιλιοειπω-

μένες δασκαλίστικες εκφράσεις, το όλον διανθισμένο από άκυρες παροιμίες και σοφά ρητά, ίσα για να γεμίσει τη σελίδα. Αν είχαμε facebook τότε θα ήταν μια από τις στρατιές εκείνες των κυράδων που ανεβάζουν καρτολίνες με βαρύγδουπα λόγια μεγάλων ανδρών. Μόνη της... ΔΕΝ.

Όσο για τον γραφικό χαρακτήρα... η χαρά του παραχαράκτη! Γράμματα στρογγυλά και όμορφα, χωρίς καμιά προσωπικότητα. Δέκα λεπτά εξάσκησης και ούτε εκείνη δεν θα ξεχώριζε τα γραπτά μου από τα δικά της.

Κι όπως ήταν φυσικό το εγχείρημα στέφθηκε από απόλυτη επιτυχία. Οι πρώτες εκθέσεις ξεκόλλησαν από τη βάση και πήραν την ανηφόρα. Δεκατριάρια, δεκατεσσάρια... στο τέλος της «δοκιμαστικής περιόδου» ήρθαν και τα δεκαπεντάρια μαζί με τα εύσημα του ανυποψίαστου καθηγητή για την «αξιέπαινη προσπάθειά σου, παιδί μου, Αγλαΐα».

Η Αγλαΐτσα αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως είχα δίκιο.

–Μια χαρά πάει το πράγμα, μου λέει μια μέρα που επιστρέψαμε μαζί από το σχολείο.

Τελευταία όλο και πιο συχνά γινόταν αυτό, προς μεγάλο φθόνο των υπόλοιπων μνηστήρων.

–Ε, δεν το 'λεγα; απαντώ εγώ μετριοφρόνως.

–Άντε τώρα να χτυπήσουμε δεκαεφτάρια και δεκαοχτάρια, μου κάνει γελώντας.

Επιφυλακτική σιωπή εγώ.

–Τι; μου κάνει. Δεν πέρασε αρκετός καιρός;

–Πέρασε, λέω εγώ.

Άρχισε να το πιάνει.

–Α! λέει τέλος. Ο «δωρεάν μήνας» τελειώνει, ε;

Διπλωματική σιγή εγώ. Φουρκίστηκε.

–Και τώρα τι; Θα υπογράψουμε συμβόλαιο;

–Κοίτα..., της κάνω. Εκείνο που έχει σημασία για την εταιρία μας είναι να έχουμε τον πελάτη ευχαριστημένο.

–Πελάτη!!!

–Ε, ναι... Τι άλλο; Πώς θα περιέγραφες εσύ τη σχέση μας; Ούτε καν φίλοι δεν είμαστε.

Με αγριοκοίταξε.

–Και λοιπόν; Για κάν' τα μας λιανά. Τι θα μας κοστίσουν οι υπηρεσίες σας; μου πετάει.

–Χμμμ..., κάνω εγώ (ο μπαρουτοκαπνισμένος επιχειρηματίας). Αντιλαμβάνεσαι φυσικά πως η συνέχιση του εγχειρήματος ενέχει κάποιους κινδύνους. Αν τυχόν συλληφθούμε, εσύ το πολύ να φας μια επίπληξη, αλλά εμένα θα με σταυρώσουν κανονικά. Τύλιγμα σε μια κόλλα χαρτί κι έξω από την πόρτα.

–Δεν σου ζητήσαμε να διακινδυνεύσεις, ήρθε η μουτρωμένη απάντηση. Μόνος σου το διάλεξες.

–Ε, ναι..., απαντάω εγώ. Γιατί όπως λένε και στα ΛΟΚ «ο τολμών νικά». Και χτύπα ξύλο, μέχρι στιγμής ο τολμών είχε αποτελέσματα.

–Θα 'θελα να 'ξερα πόσο μακριά την πάει τη βαλίτσα ο... τολμών, απαντάει η μουτρωμένη.

–Θα σου κάνω μια προσφορά που δύσκολα θα απορρίψεις, της λέω εγώ.

–Άμα είναι να σου καθίσω βγάλ' το από το μυαλό σου, μου πετάει ξερά η πελάτισσα.

–Ούτε που το σκέφτηκα τη διαβεβαιώνω εγώ (η σουπιά). Αλίμονο! Για τι με πέρασες, για κανέναν στυγνό εκμεταλλευτή;

–Καλά, εγώ το λέω για να μην έχουμε τίποτα παρεξηγήσεις, μου ξεκαθαρίζει. Για πες την πρόταση να δούμε...

–Είναι απλό. Θα διαδώσεις ότι δήθεν εμείς οι δυο τα
’χουμε.

–Τιιιιι;!!!

Την κούφανα!

–Ένα μικρό, αθώο ψεματάκι, λέω με το πιο πειστικό
μου ύφος.

–Δεν είσαι καλά μου φαίνεται! βάζει τις φωνές η
Αγλαίτσα. Να πας να κοιταχτείς.

–Α! Το εκλαμβάνω λοιπόν ως άρνηση, λέω εγώ ψύχραι-
μα.

–Και πολύ καλά κάνεις, φώναξε.

Αναστέναξα θεατρικά.

–Οπότε η συνεργασία μας έφτασε, φοβούμαι, στο τέλος
της, λέω μελαγχολικά.

Έπεσε μια μακρά σιγή, όπως όταν ο παίκτης του πόκερ
που έχει εξάρια αναρωτιέται αν μπλοφάρεις ή όντως έχεις
καλό χαρτί για να κάνεις ρελάνς.

–Δηλαδή, για να καταλάβω..., μου λέει τέλος. Αυτό που
μου ζητάς είναι να διαδώσω ότι τα έχουμε; Όχι να τα
φτιάξουμε στ’ αλήθεια;

–Ακριβώς.

–Για να κοχορεύεσαι εσύ στους άλλους πως με πηδάς;

–Α, όχι, λέω εγώ θιγμένος. Ρεμάλι μπορεί να είμαι, εί-
μαι όμως και τζέντλεμαν.

–Ένα ρεμάλι-τζέντλεμαν, μισογέλασε άθελά της η
Αγλαίτσα.

–Ε, ναι... Δεν θα γινόταν ωραία ταινία;

–Και τι θα κερδίσεις εσύ, πέρα από το... κύρος;

–Αυτό ακριβώς. Κύρος. Θα με βλέπουν όλοι σαν «το
αγόρι της Αγλαΐας».

Κολακεύτηκε.

–Σιγά το κύρος, έκανε. Τόσες γκομενάρες υπάρχουν στο σχολείο... Κι εσύ... εδώ που τα λέμε... δεν είσαι και τελείως του πεταματού...

–Καλοσύνη σου, της λέω εγώ, η σουπιά. Αλλά σαν εσένα δεν είναι καμιά. Κι αν είναι να φτιάξει κανείς μια φήμη καλό είναι να ξεκινάει από την κορυφή.

Εδώ πια την έσφαξα με το βαμβάκι!

–Τελικά είχα δίκιο, μου λέει χαμογελώντας. Είσαι πολύ μεγάλη μάρκα!

Άφησε έναν αναστεναγμό.

–Εντάξει, λέει τέλος. Αφού αυτό θες, αυτό θα κάνουμε. Αλλά... μέχρι εκεί. Δεν έχει τίποτ' άλλο. Να 'μαστε ξηγημένοι.

–Δεν μου χρειάζεται τίποτ' άλλο, απάντησα.

* * *

Η Αγλαΐτσα κράτησε τον λόγο της και σε λίγο όλο το σχολείο βούιζε ότι εμείς οι δυο «τα είχαμε». Και ως εκ θαύματος, εκεί η ζωή μου άλλαξε! Και πρώτα απ' όλα απέκτησα φίλους που λίγο πριν ούτε αν υπήρχα δεν ήξεραν. Στο μπάσκετ, εκεί που γυάλιζα τον πάγκο κανονικά, άρχισα να παίζω βασικός. Ακόμα και οι καθηγητές με έβλεπαν με άλλο μάτι. Αλλά εκεί που η αλλαγή υπήρξε καταλυτική ήταν η αντιμετώπιση που είχα από τον γυναικόκοσμο. Σαν να είχε γυρίσει ένας μάγος τον διακόπτη! Με πρώτες και καλύτερες τις φίλες της Αγλαΐτσα –κι όχι μόνο τα πατσούρια– άρχισαν να μου την πέφτουν όλες από δίπλα κανονικά. Σε λίγο είχα χάσει πια τον λογαριασμό. Εκεί που οι άλλοι, οι ταλαίπωροι, ιδροκοπούσαν «να βγάλουν μια γκόμενα» εγώ τους έδινα σειρά προτεραιότητας. Μιλάμε εδώ για μια ευτυχισμένη εφηβεία, που συνεχίστηκε απρόσκοπτα και στις επόμενες τάξεις, μέχρι που αποφοίτησα από το Λύκειο.

Τελικά ήταν πιο εύκολο να μετράω ποιες δεν είχα κουτουπώσει από τις άλλες, που γλύτωσαν. Και βέβαια όλες οι όμορφες και οι ζωηρές –αλλά και τα σιγανά ποτάμια– πέρασαν από τον μύλο τον καλό που όλα τα αλέθει. Όλες εκτός από μία –την Αγλαΐτσα.

Η οποία πλέον στην έκθεση δεν έπεφτε κάτω από δεκαοχτώ. Καθόσον η συμφωνία, συμφωνία. Κρατούσε τον λόγο της, κρατούσα τον δικό μου.

Αυτό κράτησε μέχρι την Τρίτη, όπου στα μέσα της χρονιάς παρατήρησα μια έντονη ψυχρότητα στη συμπεριφορά της –εννοώ πολύ παραπάνω απ’ ότι ήμουν συνηθισμένος μαζί της.

Κάποια στιγμή που επιστρέφαμε μαζί μετά το σχολάσμα, στο πλαίσιο των υποχρεώσεων που είχε αναλάβει απέναντί μου, μου έσκασε το μυστικό.

–Δεν μου λες...; μου πετάει ξαφνικά. Το έχεις πάρει είδηση πως μ’ έχεις κάνει ρεζίλι σε όλο το σχολείο;

–Εγώ;!!! απόρησα (και με το δίκιο μου).

–Μη μου κάνεις εμένα την παρθένα, με άρπαξε η Αγλαΐα από τα μούτρα. Όλοι ξέρουν πως μου τα φοράς κανονικά.

–Σε μια εικονική σχέση, επισήμανα.

–Οι άλλοι όμως δεν το ξέρουν...

–Αυτή ήταν η συμφωνία, απάντησα δήθεν ψύχραιμα.

–Εμένα όμως μου έχει βγει το όνομα της κερατούς, φώναξε.

–Ε, κεράτωσε με κι εσύ, να μ’ εκδικηθείς, πρότεινα.

–Κι από κερατού να γίνω πουτάνα; φώναξε το κορίτσι εν εξάλλω. Αμ δε!...

–Ε, τότε τι να πω; μουρμούρισα. Τι θες να κάνω;

–Να μαζευτείς, κύριε, αυτό να κάνεις, μου 'βαλε τις φωνές η Αγγλαίτσα. Στο κάτω-κάτω έχεις εμένα. Λίγη σου πέφτω;

–Σε έχω μεν, πλην αυτό είναι μπλόφα, της υπενθύμισα.

–Οι άλλοι όμως δεν το ξέρουν...

–Το ξέρουμε όμως εμείς...

Παρέμεινε σιωπηλή για λίγο.

–Καλά, εγώ δεν σ' αρέσω καθόλου; μου πέταξε στο τέλος.

–Εννοείται πως μου αρέσεις, απάντησα εγώ ετοιμόλογα. Πλην έχουμε μια συμφωνία κι εγώ την υπογραφή μου τη σέβομαι.

Με αγριοκοίταξε.

–Μην σου πω τι να την κάνεις την υπογραφή σου, είπε ξερά.

–Δηλαδή τώρα μου τη λες επειδή είμαι κύριος και τηρώ τη συμφωνία μας; της κάνω, δήθεν απορημένος εγώ, η σουπιά.

–Την έχω... μην σου πω τι την έχω τη συμφωνία μας, μου πατάει εκείνη τις φωνές. Εδώ έχουμε γίνει σούργελο κι εσύ μου λες για συμφωνίες και τέτοια σάπια;...

–Να την τροποποιήσουμε τότε, λες εσύ; ρώτησα αθώα-αθώα.

Σήκωσε τους ώμους της.

–Δεν ξέρω, είπε. Μην σε εξαναγκάσουμε κιόλας...

Πέρασα επιτηδείως το χέρι μου γύρω από τη μέση της –δεν μου το 'κοψε.

–Ε, τότε να το εξετάσουμε, πρότεινα.

–Για λίγο, μου απαντάει. Δοκιμαστικά. Κι αν δεν πετύχει το αφήνουμε.

–Κάτι μου λέει πως θα πετύχει, της μουρμουρίζω τραβώντας την κοντά μου υπό τα βλέμματα συμπάθειας των περαστικών.

Επειδή έγραφα καλές εκθέσεις!

ΦΩΤΟΤΥΠΗΕΣ

Λόλα νά ένα Μήλο!

Αφού λοιπόν είδα τι πέραση είχε το γράψιμο και τι απίστευτα προνόμια σου εξασφαλίζει, τι πιο φυσικό να το κάνω, όταν ήρθε η ώρα, εργαλείο βιοπορισμού και όχι μόνο;

Στη Φιλοσοφική μπήκα με το ζόρι και χάρη στην έκθεση βέβαια –κι ακόμα πιο με το ζόρι βγήκα. Ενδιαμέσως βέβαια τα κατάφερα μια χαρά κάνοντας εργασίες συμφοιτητών (και συμφοιτητριών), με το αζημίωτο εννοείται. Το χαρτζηλίκι έβγαινε με μεγάλη άνεση και με ακόμα μεγαλύτερη έβγαινε και το άλλο, το κατάπτυστο, που για όσους ξέρουν είναι πιο βασικό κι απ' αυτή την φυσική επιβίωση. Αποφοιτώντας δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία πως η επιλογή μου υπήρξε σωστή και πως με περίμενε μια ζωή στρωμένη με ροδοπέταλα (κι ανάμεσά τους πρόθυμα λαχταριστά γυναικεία κορμιά ποικίλων σχημάτων και προδιαγραφών). Δεν μου πέρασε καν από το μυαλό να επιδιώξω τον διορισμό μου σαν καθηγητάκου, όπως το σύνολο σχεδόν των συναποφοίτων μου. Στρώθηκα το λοιπόν να κάνω ένα από τα δυο πράγματα που είχα μάθει να κάνω καλύτερα.

Έγραψα το πρώτο μου μυθιστόρημα –να σχολάσει όλα τα μυθιστορήματα– το έκανα αντίγραφα, το πακετάρισα και το ξαπέστειλα στους τρεις μεγαλύτερους εκδοτικούς οίκους εκείνης της εποχής.

Μετά κάθισα ν' ασχοληθώ με τη Ρούλα, που την εποχή εκείνη βρισκόταν πάνω-πάνω στη λίστα των προτεραιοτήτων μου. Ήρθε λοιπόν η Ρούλα και παρήλθε, την ακολούθησε η Σούλα, μετά η Κούλα, μετά η Τούλα, επανήλθε η Ρούλα, ξανάφυγε... και από τους εκδότες... μούγκα!

Πιάνω και τηλεφωνώ στον πρώτο.

Το χειρόγραφο, λέει, δεν θυμόταν αν το έλαβαν... Δηλαδή, μπορεί και να το έλαβαν και να παραχώθηκε κάτω από το χαρτομάνι!... «Ξέρετε πόσα νούμερα μας στέλνουν χειρόγραφα κάθε μέρα, κύριέ μου;... πώς σας είπαμε;...».

Τηλεφωνώ στον δεύτερο... Ναι, αυτοί το έλαβαν, πλην... ένεκα ο προγραμματισμός και τα λοιπά και τα λοιπά... αδυνατούν και sorry...

Ο τρίτος μου είπε πως μου το είχαν επιστρέψει μ' ένα συλλυπητήριο σημείωμα... Πώς;... Δεν το είχα λάβει;... ε, θα χάθηκε στο ταχυδρομείο... sorry.

Φιλοπαραξενεύτηκα, αλλά δεν πτοήθηκα. Υπάρχουν, δόξα τω θεώ, κι άλλες πορτοκαλιές που κάνουν μανταρίνια. Άλλες φωτοτυπίες το λοιπόν, άλλες αποστολές... σε κάπως πιο δευτεράτζες τώρα.

Και πίσω στις Ρούλες, στις Κούλες και τις Τούλες, που όμως είχαν αρχίσει ν' αραιώνουν κι αυτές, μαζί με τα όβολα που εξανεμίζονταν. Δεν ανησυχούσα όμως γιατί ήξερα πως όλες οι διάνοιες της παγκόσμιας λογοτεχνίας είχαν περάσει απ' αυτό το λούκι και στο τέλος, εκεί που δεν το περίμεναν, τσάααακ, κατέφθανε ο φάκελλος με τη μπροστάντζα για ένα μύριο δολάρια. Στα έργα τουλάχιστον έτσι γινόταν.

Στην περίπτωση μου όμως ο ρημαδοφάκελλος αργούσε και είχα αρχίσει να κάνω μαθήματα σε σκράπες του Δημοτικού για τα προς το ζην, ενώ Σούλες, Τούλες, Κούλες είχαν τώρα εξαφανιστεί, ως δια μαγείας, από τη ζωή μου.

Άρχισα να φιλοανησυχώ, αλλά δεν το έβαζα κάτω.

Πήρα να γράφω το επόμενο αριστούργημα, ακόμα πιο ανώτερο από το πρώτο, κι όπως, πέρα από τα βιοποριστικά ιδιαίτερα στους σκράπες δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω, το τελείωσα κι αυτό στο πιτς-φυτίλι. Τη φορά όμως αυτή ο φωτοτυπάς μου 'κανε κόνξες –χρωστούσα βλέπεις ακόμα κάτι προηγούμενα...

Ευτυχώς βρέθηκε η Ασημίνα!

Η Ασημίνα ήταν η κόρη του φωτοτυπά. Μάλλον συνηθισμένο κορίτσι, λεπτό και ίσως κάπως άχρωμο, αλλά με κάτι βύζους που ξεχείλιζαν απειλητικά μέσα από το ταλαιπωρημένο σουτιέν, κάτω από το τανυσμένο στα έσχατα όριά του φανελάκι. Το κοντράστ της λεπτής σιλουέτας και των τιτάνιων –δίκην τορπίλης κι όχι νεροκολοκύθας– βύζων δημιουργούσε μια εντύπωση που, εμένα τουλάχιστον –και δεδομένης της υποχρεωτικής νηστείας στην οποία υποβαλλόμουν– δεν μ' άφηγε καθόλου αδιάφορο. Η Ασημίνα το είχε καταλάβει. Είχε επίσης και καλή καρδιά.

Μου πήρε από τα χέρια το εκ του πατρός απορριφθέν χειρόγραφο και μου είπε χαμηλόφωνα, να μην ακούσει ο κέρβερους.

–Άστο, θα το κάνω εγώ μόλις βρω ευκαιρία... Θα στο φέρω στην ΕΒΓΑ της γωνίας μόλις κλείσουμε.

Στις εννέα και τέταρτο νά σου την η Ασημίνα, με το πάκο κάτω από τη μασχάλη, δίπλα στις τορπίλες.

–Σου έφτιαξα τρεις κόπιες και στις έδεσα με θερμοσυγκόλληση, μου είπε. Φτάνουν;

–Και περισσεύουν, απάντησα ευγνώμων. Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω.

–Εύκολο, μου κάνει χαμογελώντας. Κέρασέ με μια γκαζόζα, γιατί μ' αυτή τη ζέστη κόλλησε ο στόμας μου όλο το απόγευμα στο φωτοτυπείο.

Όσο για μια γκαζόζα μου έφταναν τα υλικά αποθέμα-

τα, οπότε μπόρεσα κατά κάποιον τρόπο ν' ανταποκριθώ στην υποχρέωσή μου.

Από κοντά κι εκτός εργασίας το κορίτσι δεν ήταν του πεταματού. Και χαμογελαστό ήταν και το γκρίζο το ματάκι της έπαιζε και βέβαια... μην ξεχνάμε το αδιαμφισβήτητο ατού που εκθειάσαμε εκτενώς πιο πριν και που εκ του σύνεγγυς έδειχνε ακόμα πιο εντυπωσιακό. Σαν μαγεμένος, ο δικός σου, που λέει και το αρχαίο άσμα!

–Τι τις κάνεις όλες αυτές τις φωτοτυπίες, με ρώτησε η Ασημίνα μόλις τελείωσε με την γκαζόζα της. Βιβλία γράφεις;

–Ναι, απάντησα εγώ σεμνά. Αυτό είναι το δεύτερό μου.

–Το πρώτο εκδόθηκε;

–Όχι ακόμα...

Κούνησε το κεφάλι της.

–Δύσκολες εποχές, σχολίασε. Τι γράφεις, μυθιστορήματα;

–Περίπου..., απάντησα. Αυτό το καινούργιο είναι σάτιρα.

–Α!..., ήταν η ευγενική απάντηση, χωρίς περαιτέρω σχολιασμό.

Έσκυψε εμπιστευτικά προς το μέρος μου και όπως το V της μπλούζας χαμήλωσε αισθητά, το θέαμα της κοιλάδας του θανάτου μ' έκανε να ζαλιστώ.

–Εγώ διαβάζω πολύ, μου δήλωσε. Μόλις τελείωσα το τελευταίο της Ευτυχίας Ματζούνη-Παπαφράγκου, το «Όταν δάκρυζαν οι αναμνήσεις». Το έχεις υπόψη σου;

–Όχι, ομολόγησα με συστολή.

–Το άλλο, της Εριέττας Σαπουνά-Γιουρτσόγλου, «Στα Φεγγάρια των Αγγέλων»;

–Ούτε.

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

–Μα τι συγγραφέας είσαι εσύ; εξανέστη το κορίτσι. Ξέρεις τι έχουν πουλήσει αυτά τα δυο; Το ένα βρίσκεται στην 32η έκδοση και το άλλο, πιο παλιό, στην 45η.

–Φαίνεται πως δεν είμαι ενημερωμένος, είπα με συντριβή, ανήμπορος να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από τους οπλισμένους τορπιλοσωλήνες.

Κούνησε το κεφάλι της.

–Κάτι τέτοιο πρέπει να γράψεις κι εσύ, με συμβούλευσε. Όχι για... σάτυρους!...

–Σάτιρα, διόρθωσα δειλά.

–Το ίδιο κάνει, μου λέει. Γράψε εκεί ένα αισθηματικό να δεις την υγείά σου.

Χαμογέλασε και μου 'ριξε μια χαριτωμένη ματιά.

–Έτσι θα ξοφλήσεις και τις φωτοτυπίες, συμπλήρωσε.

Κοκκίνισα ως τ' αυτιά.

–Ειλικρινά..., της λέω. Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω για το σημερινό. Με ξελάσπωσες κυριολεκτικά.

Γέλασε.

–Πάει αυτό, είπε. Με κέρασες γκαζόζα. Πατσίσαμε.

Άρχιζε να μου αρέσει η κόρη του φωτοτυπά. Κι όχι μόνο λόγω των ψυχικών και φυσικών της χαρισμάτων...

Κει πάνω μου ήρθε μια έμπνευση.

–Πάμε σινεμά; της προτείνω. Έχει ένα θερινό εδώ κοντά.

–Τι παίζει;

–Δεν ξέρω, ομολόγησα.

Γέλασε και σηκώθηκε.

–Και τι μας νοιάζει; είπε. Πάμε.

Έπαιζε ένα αισθηματικό των 70s με υπόθεση τόσο μπουρδουκλωμένη που και καθαρό μυαλό να είχα πάλι θα δυσκολευόμουν να παρακολουθήσω. Σε δέκα λεπτά της πήρα το χέρι στο δικό μου. Χαμογέλασε, με κοίταξε λοξά, αλλά δεν τραβήχτηκε. Στη μισή ώρα είχα περάσει το χέρι μου γύρω στους ώμους της. Φιληθήκαμε μετά το διάλειμμα κι εξακολούθησαμε να το κάνουμε με ευσυνειδησία μέχρι το τέλος του δράματος και μετά... στον δρόμο... ώσπου φτάσαμε στο ταπεινό μου κατάλυμα, όπου κι εκεί το συνεχίσαμε βέβαια, αλλά τη φορά αυτή διανθισμένο και με κάποιες άλλες εκδηλώσεις αφοσίωσης που μας έφτασαν μέχρι την άλλη μέρα το χάραμα.

–Αυτό ήταν το μεγαλύτερο έργο που έχω δει ποτέ, μου δήλωσε μια χαμογελαστή πλην κατάκοπη Ασημίνα καθώς ντυνόταν για να μεταβεί στο φωτοτυπείο του μπαμπά.

–Για μένα ήταν σίγουρα το συναρπαστικότερο, απάντησα και με έκπληξή μου διαπίστωνα πως δεν το 'λεγα εντελώς από ευγένεια.

Η Ασημίνα κείνο το βράδυ είχε σβήσει όλες τις Ρούλες, τις Σούλες, τις Κούλες και τις Τούλες. Είχε σβήσει ακόμα και αυτή τούτη την Αγλαίτσα, το φωτεινό ορόσημο απ' το οποίο ξεκίνησαν όλα.

Γιατί; δεν ξέρω. Ίσως ήταν το κοντράστ στην κοψιά της που λέγαμε. Ίσως να ήταν πως στο κρεβάτι δινόταν ολοκληρωτικά, χωρίς να κρατάει τίποτα πίσω και χωρίς κανένα από τα δήθεν, τα «μη» και τα τάχαμου που καταστρέφουν στα σίγουρα τη συνεύρεση δυο ανθρώπων. Ίσως πάλι να ήταν το ότι ήρθε μαζί μου χωρίς να έχει να πάρει τίποτα από μένα –ακριβώς το αντίθετο... ήταν εκείνη που μου έδινε.

Συναίσθημα πρωτόγνωρο για μένα και μ' εντυπωσίαζε

όσο σχεδόν με προβλημάτιζε. Τι γινόταν εδώ; Γιατί το μυαλό μου είχε κολλήσει σ' αυτό το συνηθισμένο –πλην ενός στρατηγικού σημείου– κορίτσι; Και γιατί αναρωτιόμουν, μόλις έφυγε, αν θα την ξανάβλεπα;

Κοιμήθηκα όλη τη μέρα με τη σκέψη της και μ' αυτή την απορία. Κι όταν ξύπνησα είχε και πάλι βραδιάσει.

Η Ασημίνα ήρθε με το κλείσιμο του φωτοτυπάδικου. Χωρίς κουβέντες και εισαγωγικά πέταξε τα ρούχα της (κάνοντάς με να χάσω το φως μου για μια ακόμη φορά), ήρθε στο κρεβάτι και συνεχίσαμε από κει που είχαμε διακόψει την προηγούμενη.

Αργότερα, κουρνιασμένη στην αγκαλιά μου –ένα συναίσθημα που ακόμα και μετά την ταυρομαχία που προηγήθηκε εξακολουθούσε να είναι απίστευτα ευχάριστο– μου είπε:

–Δεν σε ξέρω, αλλά νιώθω καλά μαζί σου. Αν θες να φύγω πες το μου τώρα, γιατί μετά θα είναι πάρα πολύ δύσκολο.

–Αν φύγεις θα έρθω μαζί σου, είπα χωρίς να το σκεφτώ.

Δεν έφυγε κι έτσι δεν χρειάστηκε να ξεβουλευτώ κι ο ίδιος.

* * *

Γιατί αναφέρομαι τόσο ανατριχιαστικά εξονυχιστικά στην Ασημίνα; Μα γιατί αυτό το κορίτσι υπήρξε ο άλλος σημαντικός σταθμός στη ζωή μου κι αν δεν τη γνώριζα ίσως να μην ήμουν σήμερα αυτό που είμαι. Θα δεις παρακάτω το γιατί και το πώς.

Τέλος πάντων, με τις τελευταίες μου οικονομίες κατάφερα να ταχυδρομήσω το δεύτερο αθάνατο αριστούργημά μου και πάλι στους τρεις τοπ εκδότες. Και πάλι άρχισα να μετράω τις μέρες, τις βδομάδες και τους μήνες και πάλι μηδέν εις το πηλίκον. Με την ευγενή χορηγία της Ασημίνας

επανέλαβα το εγχείρημα και με τις δευτεράτζες. Μπα! Τίποτα στο τίποτα! Μόνο ένας φιλοτιμήθηκε να επιστρέψει το χειρόγραφο, χωρίς σημείωμα, κι ένας άλλος χωρίς να το έχει καν ανοίξει... «επιστρέφεται στον αποστολέα» έγραφε η κόκκινη στάμπα του ταχυδρομείου στον φάκελλο. Τουλάχιστον είχα περισυλλέξει δυο αντίγραφα που φρόντισα αμέσως να ταχυδρομήσω σε κάτι τριτάτζες –μέχρι Καζαμίες έβγαζαν αυτοί!

Στο μεταξύ –μεσουρανούσης της κρίσης– τα μαθήματα των πιτσιρικιών είχαν αραιώσει κι έτσι, για να τα φέρω βόλτα, κουβαλούσα καφάσια στη Λαχαναγορά –κρυφά από την Ασημίνα, γιατί ντρεπόμουν.

Αν η ίδια κατάλαβε κάτι δεν είπε τίποτα και ήταν αυτός ένας ακόμη λόγος να τη λατρέψω.

Όμως...

–Δεν σε βλέπω να γράφεις τελευταία, μου λέει ένα βράδυ όπως απολαμβάναμε τη γαλήνη που ακολουθεί την καταιγίδα, αγκαλιασμένοι.

–Αναρωτιέμαι αν αξίζει τον κόπο, μουρμούρισα.

–Και βέβαια αξίζει, μου λέει εκείνη. Ξέρεις τι βγάζει η Ειρήνη Μαρδά;

–Ναι, μόνο που εγώ δεν είμαι Ειρήνη Μαρδά, παρατήρησα.

–Ακριβώς! ήρθε η απάντηση και με ξέρανε.

–Θες να πεις τι ακριβώς, λατρεμένη μου; ρώτησα έτοιμος ν' αρπαχτώ.

–Θέλω να πω ότι σήμερα, έτσι όπως έχουν γίνει τα πράγματα, το συντριπτικό ποσοστό του αναγνωστικού σώματος –πώς λέμε «εκλογικού σώματος»;– αποτελείται από γυναίκες. Και τι ενδιαφέρει τις γυναίκες; Γυναικείες ιστορίες ιδωμένες από τη γυναικεία σκοπιά. Και ποιος μπορεί να γράφει τέτοιου είδους ιστορίες; Μόνο γυναίκες συγγραφείς.

–Μου λες εμμέσως να το γυρίσω το βιολί ανάποδα δηλαδή; αγρίεψα εγώ.

–Σου λέω πώς έχει η κατάσταση, απάντησε ατάραχη η Ασημίνα. Μπες σ' ένα βιβλιοπωλείο και ρίξε μια ματιά στους πάγκους και τις προθήκες. Έλα μετά να μου πεις πως έχω άδικο.

–Δηλαδή ν' αρχίσω να γράφω κι εγώ δακρύβρεκτα ρομάντζα κοτσάροντας ένα εύηχο γυναικείο όνομα και να τα στείλω μου λες; βρυχήθηκα χαμηλόφωνα (με την αγανάκτηση να με πνίγει).

Κούνησε το κεφάλι της.

–Δεν φτάνει, λέει. Γιατί μόνο οι γνωστές έχουν πέραση. Αλλά ίσως είναι μια αρχή.

–Αν δεν σου είχα την αδυναμία που σου έχω θα σε χαστουκίζα στους βύζους, της λέω φιλώντας την στο μέτωπο.

Με κοίταξε χαμογελώντας με κείνα τα υπέροχα μάτια. Γιατί όσο περνούσε ο καιρός την έβρισκα τόσο όμορφη αυτή την κοπέλα;

–Μπα...; Μου έχεις αδυναμία σαν να λέμε; μου κάνει.

–Έτσι φαίνεται, αναστέναξα και την αγκάλιασα.

* * *

Κι εκεί που όλα φαίνονταν να πηγαίνουν κατά διαόλου, πλην αισθηματικών, κάνει έτσι μια μέρα και σκάει κάτω από την πόρτα ένας φακέλλος –όπως στα έργα! Ο φακέλλος ήταν χρώματος κρεμ και με τυπωμένο το λογότυπο των Εκδόσεων Βελανιδιά στην άνω αριστερή γωνία. Εντός του φακέλλου δεν βρισκόταν επιταγή ενός μυρίου δολαρίων (όπως στα έργα), αλλά μια λακωνική κάρτα που με πληροφορούσε πως είχαν αποφασίσει, λέει, να προβούν στην έκδοση του έργου μου «*Ο Τσαλαπετεινός*» και να τους τηλεφωνήσω, λέει, αν θέλω, για περισσότερες λεπτομέρειες. Ο εκδοτικός οίκος ήταν ο μεγαλύτερος από τους τρεις μεγαλύτε-

ρους και το έργο το πρώτο που είχα στείλει –ναι, αυτό που μου είπαν πως πλακώθηκε κάτω από στοίβες χαρτιών και δεν το έβρισκαν.

Τόμπολα μου ήρθε κι έσπευσα να τηλεφωνήσω πάραυτα στο νούμερο της κάρτας.

Η τηλεφωνήτρια δεν είχε ιδέα για τι πράγμα μιλούσα και με παρέπεμψε σ' έναν κύριο Σουβλή. Αυτός επίσης δήλωσε αμηχανία και με παρέπεμψε σε μια κυρία, αυτή σε μια άλλη και η άλλη τελικά στην «υπεύθυνη νέων εκδόσεων».

–Ο ποιος; απόρησε η κυρία υπεύθυνη ξαφνιασμένη. Τσαγκαρσούλης; Συγγνώμη, αλλά το όνομα δεν μου λέει τίποτα. Μας έχετε στείλει χειρόγραφο;

–Μόλις έλαβα μια σημείωση πως το αποδεχθήκατε και προγραμματίζετε την έκδοσή του, λέω.

–Μου θυμίζετε τον τίτλο παρακαλώ;...

–«Ο Τσαλαπετεινός», της το θυμίζω εγώ.

Η φωνή της υπεύθυνης ακούστηκε εκνευρισμένη.

–Τσαγκαρσούλης... Τσαλαπετεινός... Μας δουλεύετε, κύριε;

–Έχω τη σημείωσή σας μπροστά μου, της λέω θυγμένος.

–Τι να σας πω, κύριε... Δεν βλέπω τίποτα στον υπολογιστή μου... Πότε είπατε ότι το λάβατε;

–Πριν από λίγο.

–Και πήρατε αμέσως; Μην και φύγει το τραίνο και δεν προλάβετε;

–Δεν έλεγε πότε έπρεπε να τηλεφωνήσω, της κάνω ξερά.

–Τέλος πάντων... Τι να σας πω... Λείπει και η επιμελήτρια εκδόσεων...

–Μα εσείς δεν είσαστε η υπεύθυνη των εκδόσεων; αγανακτώ εγώ.

–Κι έχετε την απαίτηση ο προϊστάμενος να είναι ενήμερος για την αλληλογραφία των υφισταμένων του; έρχεται η εκνευρισμένη απάντηση.

Το κατάπια.

–Μα δεν υπάρχει ένα μέρος που φυλάτε τα χειρόγραφα που έχετε εγκρίνει; της λέω.

Η απάντηση ήταν αφοπλιστική.

–Υπάρχει. Ε, και;

–Δεν μπορείτε να κοιτάξετε αν «Ο Τσαλαπετεινός» βρίσκεται ανάμεσά τους;

–Εγώ;!!!...

–Βάλτε τέλος πάντων έναν υφιστάμενο...

–Περιμένετε, ήρθε η απρόθυμη απάντηση.

Την άκουσα να φωνάζει σε κάποια στην άλλη άκρη της γραμμής...

–Βρε Μαράκι... Κοίτα, βρε κούκλα μου, αν έχουμε κάναν Τσαλαπετεινό στην κούτα με τα εγκριθέντα... Μη γελάς, μωρή... Τσαλαπετεινό σου λέω... Άντε, μανάρι μου και μ' έπρηξε ο...

Πέρασαν πέντε λεπτά.

–Το βρήκαμε, μου λέει τελικά η υπεύθυνη. Ορίστε, ικανοποιηθήκατε τώρα;

–Πολύ, της λέω. Και για πότε με το καλό η έκδοση;

Η υπεύθυνη έβαλε τα γέλια.

–Ου... έχουμε καιρό, λέει στο τέλος. Μέχρι να πάρει σειρά, να γίνουν οι διορθώσεις, η σελιδοποίηση, το εξώφυλλο και λοιπά... Ε, δεν είναι και για αύριο.

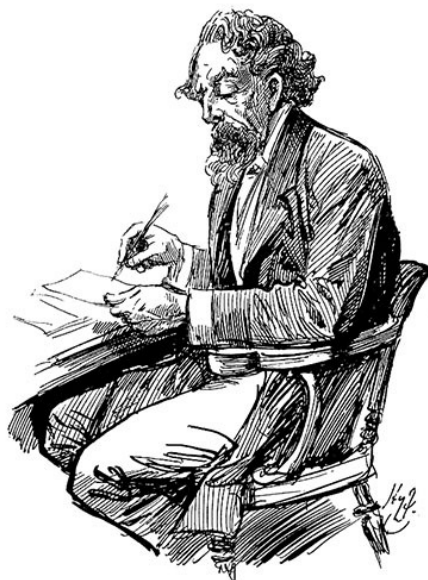
- Δηλαδή, για πότε;
- Τι να σας πω;... Έξι μήνες;...
- Εμένα ρωτάτε;
- Ποιον να ρωτήσω, κύριε;
- Εσείς είσαστε υπεύθυνη εκδόσεων, είπα ξερά.
- Ε, όσο ξέρετε εσείς, άλλο τόσο ξέρω κι εγώ, απάντησε και με μια ξερή «καλημέρα» μου το 'κλεισε κατάμουτρα.
- Το ίδιο βράδυ έβγαλα την Ασημίνα για σουβλάκι με πίτα, να το γιορτάσουμε.
- Στον Βελανιδιά;!!! θαύμασε το κορίτσι. Με το πρώτο! Μπράβο, Λουκά μου! Μιλάμε για την Ναυαρχίδα των Ελληνικών Εκδοτικών Οίκων εδώ! Πολύ μεγάλη τύχη!
- Μα δεν στα 'λεγα; κοκορεύτηκα εγώ. Κάποτε θα γυρνούσε ο τροχός.
- Και τι σου είπαν; Πότε θα κυκλοφορήσει;
- Δεν ήξεραν ακριβώς... Σε μερικούς μήνες λένε.
- Ε, εντάξει. Το σημαντικό είναι πως το ενέκριναν.
- Αυτό ακριβώς. Από 'δώ και πέρα όλα γίνονται πιο εύκολα.
- Μακάρι.
- Γιατί; Αμφιβάλλεις;
- Όχι... όχι... Απλά ανυπομονώ να σε δω τυπωμένο.
- Ζήτημα χρόνου, λατρεμένη μου. Σε λίγο θα σου υπογράψω το πρώτο αντίτυπο.
- Με κοίταξε χαμογελαστή.
- Οπότε το άλλο που είπαμε δεν το σκέφτεσαι τώρα; ρώτησε.
- Τι, να γίνω από Λουκάς Λουκία; γέλασα. Ούτε για

αστείο. Ο Τσαγκαρσούλης θα θριαμβεύσει με το δικό του όνομα και το δικό του έργο. Κάνε μια σημείωση για να το θυμάσαι αυτό.

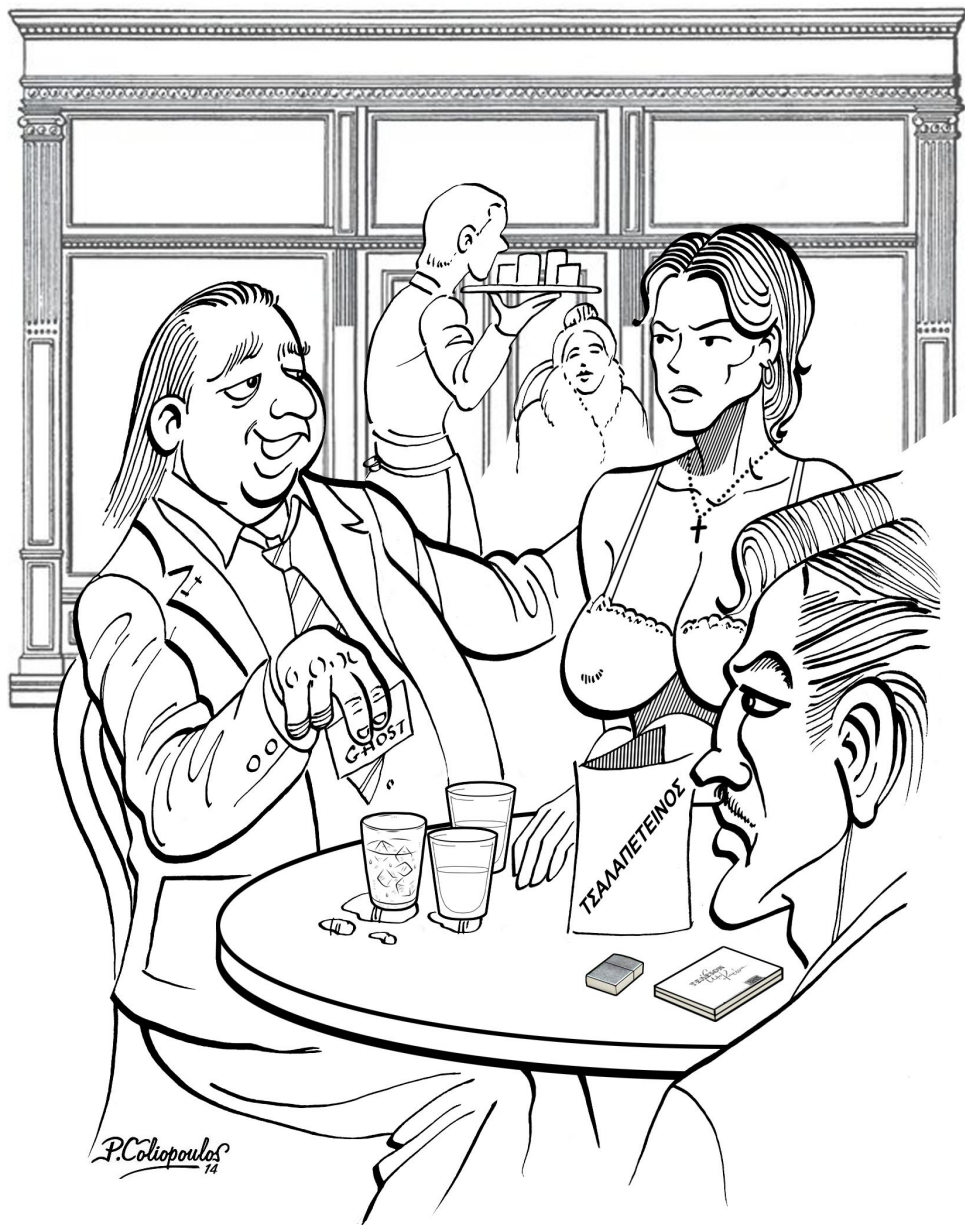
–Το σημειώνω, αγαπημένε. Το σημειώνω.

* * *

Και το σημείωσε σ' ένα κομμάτι από τη λαδόκολλα της ψησταριάς. Αυτό το κορίτσι δεν είχε μόνο πλούσιο ψυχικό κόσμο και άλλα τινά, είχε και μια πηγαία αίσθηση του χιούμορ (για γυναίκα σπάνιο).

Ghost!

Είχαμε μπει στον όγδοο μήνα –ούτε γκαστρωμένη να 'μωνα– από τη μέρα που έλαβα την ειδοποίηση της έγκρισης του «Τσαλαπετεινού», όταν μου έρχεται ένας ακόμη κρεμεζί φάκελλος με τη γνωστή πλέον στάμπα του Βελανιδιά.

Με καλούσαν, λέει, σε μια συγκέντρωση που θα λάβαινε χώρα στην αίθουσα εκδηλώσεων τάδε, Κολωνάκι μεριά, επ' ευκαιρία της έκδοσης της νέας σειράς βιβλίων αυτού του φθινοπώρου και θα χαίρονταν πολύ, λέει, να με γνωρίσουν ως πρωτοεκδιδόμενο, άσε που θα είχα την ευκαιρία να συναντήσω και τους υπόλοιπους συνεκδιδόμενους συναδέλφους. Α, ναι, είχε προβλεφτεί και... stand up comedy!

Η Ασημίνα ενθουσιάστηκε.

–Ορίστε που ανησυχούσες, μου είπε. Είδες πόσο οργανωμένα κι επαγγελματικά γίνονται όλα; Ποιος άλλος κάνει συγκέντρωση μόνο και μόνο για να γνωριστούν οι συγγραφείς μεταξύ τους;

–Παναπεί πως το βιβλίο τυπώθηκε κιόλας; αναρωτήθηκα μεγαλοφώνως.

–Εμ τι, έτσι στα κουτουρού γίνεται όλο αυτό το πανηγύρι λες;

–Και δεν έπρεπε να με καλέσουν να ρίξω μια ματιά στα δοκίμια; αναρωτήθηκα ξανά.

Η Ασημίνα γέλασε.

–Μα πόσο δεινόσαυρος μπορεί να είσαι, αγαπημένε γκρινιάρη! είπε. Ποια δοκίμια; Στην εποχή της λινοτυπίας βρισκόμαστε νομίζεις; Τώρα γίνονται όλα ηλεκτρονικά.

–Και οι διορθώσεις; μουρμούρισα.

–Υπάρχουν οι επιμελητές εκδόσεων γι' αυτές τις δουλειές, μου εξήγησε η ενημερωμένη Ασημίνα. Δεν ενοχλούν τον συγγραφέα γι' αυτά τα πράγματα.

–Και καλά... δεν θα 'πρεπε κανονικά να με συμβουλευτούν για το εξώφυλλο τουλάχιστον; επέμεινα.

–Όταν με το καλό γίνεις διάσημος θα σε ρωτάνε, μου είπε η Ασημίνα. Για την ώρα sit back and enjoy the ride.

Μια κουβέντα ήταν αυτή!

Φυσικά δεν υπήρχε περίπτωση να πάω στην εκδήλωση χωρίς την Ασημίνα, να με καθοδηγεί και να με υποστηρίζει ψυχολογικά. Οπότε, Τετάρτη απόγευμα, που είναι τα μαγαζιά κλειστά, βάλουμε τα καλά μας κι ανηφορίσαμε στην Δεξαμενή, όπου η αίθουσα.

Ο Βελανιδιάς αυτοπροσώπως, περιστοιχισμένος από ένα τσούρμο σφουγγοκωλάριων και παρατρεχάμενων, μας υποδέχτηκε στην είσοδο.

Καμιά πενηνταριά χρονών, κοντός και μπασμένος, με σουβλερή μούρη, ξεφτισμένο μουστάκι και αραιό μαλλί κομοδινί αποχρώσεων μου θύμισε αμέσως αλεπού –και δεν έπεσα καθόλου έξω.

Εμένα με αγνόησε σχεδόν εντελώς. Το καλώς ήλθατε απευθυνόταν στην Ασημίνα, με την οποία αντήλλαξε θερμή χειραψία.

–Τον ξέρεις; απόρησα καθώς μπαίναμε στον προθάλαμο.

Η Ασημίνα γέλασε.

–Πρώτη φορά τον βλέπω, είπε. Μάλλον θα με πέρασε για τη συγγραφέα.

Μάλιστα.

Η τελετάρχης στην πόρτα της αίθουσας επανέλαβε την ίδια ρουτίνα. Αγνοώντας με παντελώς στράφηκε στην Ασημίνα, να της δώσει οδηγίες.

–Βρείτε τη θέση που σας έχει οριστεί να καθίσετε, της είπε. Θα δείτε το βιβλίο σας επάνω στο τραπεζάκι.

Η αίθουσα ήταν μεγαλούτσικη και γεμάτη τραπεζάκια. Όρθια, μισάνοιχτα για να στηρίζονται, ποζάριζαν τα φρεσκοτυπωμένα βιβλία των εκδιδομένων.

Αρχίσαμε να ψάχνουμε για το βιβλίο... Πουθενά βιβλίο! Οι κυρίες συνάδελφοι –γιατί, με εξαίρεση δυο-τρία γερόντια, οι υπόλοιπες ήταν όλες γυναίκες– βρίσκονταν στρογγυλοκαθισμένες δυο-δυο και τρεις-τρεις και ξεφύλλιζαν τα αριστουργήματά τους μέσα στην καλή χαρά. Μόνο δυο τραπεζάκια είχαν παραμείνει άδεια, το ένα με βιβλία πάνω του –καμιά σχέση με το δικό μου– το άλλο χωρίς. Μ'έζωσαν τα φίδια. Λες;

Η τελετάρχης μας είδε να στριφογυρίζουμε και έσπευσε προς βοήθειά μας.

–Δεν βρίσκετε τη θέση σας; ρωτάει την Ασημίνα (γιατί σιγά μην ήμουν εγώ ο συγγραφέας!).

–Όχι, της απαντάει αυτή –που είχε μπει στο πνεύμα.

–Τι τίτλο έχει το βιβλίο σας;

–«Τσαλαπετεινός».

Ρίχνει μια ματιά η κυράτσα στα κιτάπια της, κάνει κάτι «χμ... χμμ...», γυρίζει σε μια παρατρεχάμενη.

–Βρε Μαράκι, γιατί δεν βάλατε το βιβλίο της κυρίας, μανάρι μου; της λέει αυστηρά.

–Πώς δεν τα βάλαμε... όλα τα βάλαμε, διαμαρτύρεται το Μαράκι. Τι τίτλος;

–«Τσαλαπετεινός», την πληροφορεί η προϊσταμένη.

–Χμμμ.... Δεν το θυμάμαι...

–Δεν μπορεί... Για κοίτα τη λίστα σου.

Πάει το Μαράκι, φέρνει τη λίστα... Τη σκανάρει με το αετίσιο της βλέμμα...

–Εδώ το έχω, λέει. Αλλά γιατί με ερωτηματικό;

–Μήπως δεν είναι έτοιμο ακόμα;

–Μπορεί.

–Αχ, βρε Μαράκι!... Μισές δουλειές κάνετε! φρούμαξε η υπεύθυνη.

Και γυρίζοντας στην Ασημίνα...

–Καθίστε εδώ (στο άδειο τραπέζι), της λέει. Φαίνεται πως το βιβλίο σας είναι ακόμα στο τυπογραφείο... Sorry!

Καθίσαμε κι ανταλλάξαμε ένα μουνιασμένο βλέμμα. Μου άδραξε το χέρι.

–Συμβαίνουν αυτά, μου είπε. Μην στενοχωριέσαι.

Δεν στενοχωριόμουν, ανησυχούσα. Κι όσο κοίταζα τριγύρω μου το γυναικομάνι τόσο πιο πολύ ανησυχούσα.

Μας σερβίρισαν άσπρο κρασί (χύμα υποθέτω) σε πλαστικά ποτήρια και μέσα σ' ένα πνεύμα τεχνητής εγκαρδιότητας και ευφορίας ο Βελανιδιάς αυτοπροσώπως έβγαλε έναν δεκάριχο, που όλοι χειροκροτούσαν στις εξ' επί τούτου παύσεις, χωρίς κανείς να σκοτίζεται για το τι ακριβώς έλεγε ο μαικήνας της ελληνικής λογοτεχνίας.

Επωφελήθηκα ν' αφήσω το βλέμμα μου να πλανηθεί γύρω. Οι συναδέλφισσες είχαν στολιστεί για την εκδήλωση σαν χριστουγεννιάτικα δέντρα και καμάρωναν ξεφυλλίζοντας τα έργα τους σαν γύφτικα σκεπάρνια. Σιτεμένες οι πε-

ρισσότερες φαίνονταν να γνωρίζονται μεταξύ τους. Ανάμεσά τους αναγνώρισα μια βετεράνα του Θεάτρου, από τα δεύτερα ονόματα, αλλά που κρατιόταν ακόμα, ζωηρή και ζουμερή. Δυο-τρεις από τις προβεβλημένες στις γυναικείες εκπομπές της τηλεόρασης, μια βουλευτίνα με την ακολουθία της και μια σύζυγο εφοπλιστή με κάργα προβαλλόμενο «φιλανθρωπικό έργο». Είμαι σίγουρος πως οι άγνωστες σε μένα δεν ήταν καθόλου άγνωστες, ούτε μεταξύ τους, ούτε στο κοινό.

–Η Ευτυχία Ματζούνη-Παπαφράγκου που σου 'λεγα, με σκούντηξε η Ασημίνα δείχνοντάς μου διακριτικά μια μεσόκοπη φρεγάδα με κατάμαυρο φουσκωτό μαλλί δυο τραπέζια παρακάτω.

Άφησα ένα μουγκρητό και ψάχτηκα για τσιγάρα. Μετά θυμήθηκα πως το είχα κόψει –λόγω ανωτέρας οικονομικής βίας– εδώ και κάμποσο καιρό.

–Να και η Ειρήνη Μαρδά, ψιθύρισε στ' αυτί μου η Ασημίνα, όχι χωρίς κάποιο δέος στη φωνή.

–Ποια, η πιτσιρίκα με το κοντό καροτί μαλλί;

Με κλώτσησε κάτω από το τραπέζι.

–Μην κάνεις τον βλάκα, είπε αυστηρά. Για την άλλη λέω, τη στεγνή με τις ασημένιες μες, όχι τη μικρή που σου γυάλισε.

–Και η μικρή τι είναι, ανηψούδα της; την πείραξα.

Γέλασε.

–Έλα, βρε Λουκά μου! αναφώνησε. Τόσο άσχετος είσαι πια; Όλοι ξέρουν πως η λογία έχει κάπως... χμμμ... εξεζητημένα γούστα.

Ο ατημέλητος χοντρός που ήρθε να θρονιαστεί στην ελεύθερη καρέκλα του τραπεζιού μας δεν με άφησε να δώσω κάποια πνευματώδη απάντηση.

Κι αυτός, όπως όλοι μέχρι στιγμής, με αγνόησε απευθυνόμενος στην Ασημίνα.

–Καινούργια στο κουρμπέτι, μανδαμίτσα; της κάνει.

Η Ασημίνα αναψοκοκκίνισε.

–Δεν είμαι εγώ ο συγγραφέας, είπε. Ήρθα για τον φίλο μου.

–Α! έκανε ο χοντρός, ρίχνοντάς μου μια πλάγια ματιά, μην προσπαθώντας να κρύψει την απογοήτευσή του.

Και μισογυρίζοντας προς το μέρος μου...

–Πρωτάρα; ρώτησε.

Συνοφρυώθηκα.

–Πρωτάρα, του απαντώ ξερά. Ομοιοπαθής;

Ο χοντρός χαμογέλασε στραβά και ψαρεύοντας ένα τσαλακωμένο επισκεπτήριο από το λιγδιασμένο γιλέκο του μου το έτεινε.

–Κάβουρας, είπε με καμάρι –σαν αυτό και μόνο να ήταν ικανό να με δια φωτίσει.

Κοίταξα το μπιλιέτο.

«Κάβουρας», έγραφε. Κι από κάτω: «*Ghost*». Ακολουθούσε ένα τηλέφωνο και τίποτ' άλλο.

Τον κοίταξα μπερδεμένος.

–Δεν έχεις ακούσει για μένα, ε; χαμογέλασε αυτός.

–Τον μόνο Κάβουρα που έχω ακουστά τον χάσαμε εδώ και δεκαετίες και τραγουδούσε ρεμπέτικα, του πετάω εγώ την εξυπνάδα μου.

Ο Κάβουρας, ο ζωντανός, το αγνόησε.

–Οπότεν καλά το κατάλαβα ότι είσαι πρωτάρα, μου κάνει. Αλλιώς θα με ήξερες.

–Συγγραφέας κι εσείς; ρώτησε η Ασημίνα.

Ο τύπος βούτηξε το ποτήρι μου και το άδειασε με μιας. Μετά χαμογέλασε με κείνο το στραβό χαμόγελο που τον έκανε να ξεχωρίζει.

–Τρόπον τινά..., είπε.

Έκανε μια στράκα με τα χοντρά του δάχτυλα στη σερβιτόρα που περνούσε, ψάρεψε από τον δίσκο της δυο πλαστικά ποτήρια γεμάτα και τ' ακούμπησε μπροστά του με ευλάβεια. Σήκωσε το πρώτο, το άδειασε μονορούφι και μετά το άλλο. Πλατάγισε τη γλώσσα του με ευχαρίστηση κι έκανε με το χέρι του μια πλατιά κίνηση που περιλάμβανε όλη την αίθουσα.

–Αυτές εδώ εγώ τις έχω φτιάξει, δήλωσε.

Εντάξει, ο χοντρός ήταν από τους φαφλατάδες εκείνους που συναντά κανείς παντού. Είπα να τον ενθαρρύνω λίγο.

–Δηλαδή; ρώτησα.

Έσκυψε εμπιστευτικά προς το μέρος μου κι οδήγησε το βλέμμα του προς ένα γειτονικό τραπέζακι όπου κάθονταν δυο σιτεμένες. Η μια με κίτρινα μαλλιά σε στυλ παιδούλας και η άλλη με μαύρα του κοράκου, φουσκωτά από το κομμωτήριο και τσιμενταρισμένα από τη λακ.

–«Συλλείτουργο Έρωτα», απήγγειλε. Σελίδες κειμένου 378. Εμού του ιδίου.

Μετακίνησε το βλέμμα στη διπλανή.

–«Και οι Άγγελοι Δακρύζουν», συνέχισε. Και πάλι εμού του ιδίου.

Τον κοίταξα χωρίς να καταλαβαίνω.

–Δηλαδή; ρώτησα διστακτικά.

–Δηλαδή, δικέ μου... Συγγραφέας Πόπη Μουζουρά... πλην δια χειρός... Κάβουρα.

–Θες να πεις πως της το 'γραψες εσύ; αναφώνησα.

–Και της άλλης, είπε ο Κάβουρας. Κοίτα να δεις τι γράφει η κάρτα που σου 'δωσα.

Χτύπησε με τα χοντρά του δάχτυλα την κάρτα που είχα ακουμπήσει μπροστά μου στο τραπέζι.

–«Ghost», είπε. Τουτέστιν: φάντασμα!

Έστρεψε τα λουκανικοειδή του δάχτυλα προς την κοιλιά του.

–Εγώ! δήλωσε με καμάρι.

Με είδε να χαμογελάω συγκαταβατικά και κούνησε την κεφαλά του.

–Δεν με πιστεύεις, ε; είπε.

Άπλωσε το χέρι του, άρπαξε το ποτήρι της Ασημίνας και με μια γουλιά το κατάπιε.

–Αν δεν με πιστεύεις παναπεί πως κάνω τη δουλειά μου καλά, είπε μετά. Αυτός είναι ο ρόλος του φαντάσματος... να κάνει τους άλλους να μην πιστεύουν πως υπάρχει.

Έσκυψε πάλι προς το μέρος μου.

–Εδώ μέσα, μεγάλε, ζήτημα αν δυο-τρεις έχουν γράψει οι ίδιοι τα βιβλία τους, είπε χαμηλόφωνα.

–Τους τα 'χεις γράψει εσύ παναπεί; έκανα σαρκαστικά.

–Τα καλύτερα μόνο, απάντησε μετριόφωνα ο Κάβουρας. Τα άλλα τα φρόντισαν άλλοι συνάδελφοι... έτσι, πιο δευτεράτζες.

–Και ίσως πιο φθηνοί να υποθέσω; σχολίασε δεικτικά η Ασημίνα.

–Μπράβο, μανάρι, το 'πιασες, επικρότησε ο χοντρός. Καθόσον, στη ζωή την σήμεραν ημέραν η ποιότη πλερώνεται –νομίζω;

–Και η ποιότη υπογράφεται..., τον βοήθησα.

–...Κάβουρας! απάντησε ο Κάβουρας απλώνοντας το όνομά του πάνω σ' ένα φανταστικό γιγαντοπανώ.

Δεύτερη στράκα των δαχτύλων στη σερβιτόρα, δεύτερη δόση διπλού κρασιού χύμα. Στο μεταξύ οι δυο τσαρλατάνοι του stand-up comedy που είχαν αναλάβει τη διασκέδαση της ομήγυρης είχαν αρχίσει ν' αραδιάζουν τις απίστευτες κρυάδες τους σ' ένα ακροατήριο που δεν ήταν σίγουρο αν θα 'πρεπε να γελάσει ή να τους κράξει.

–Α, ρε, τι δεν κάνει ο άνθρωπος για να βγάλει το ψωμάκι του! σχολίασε ο Κάβουρας κουνώντας το κεφάλι του.

–Για πόσα έργα δια χειρός Κάβουρα μιλάμε δηλαδή εδώ μέσα, κύριε Κάβουρα; ρώτησε η Ασημίνα.

Ο χοντρός έριξε μια κυκλική ματιά στα πέριξ σαν να μέτραγε κεφάλια.

–Χμμμ..., κάνει. Εννιά;... Δέκα;... Α, ξέχασα τη Λαγουδίτσαινα (τη θεατρίνα που λέγαμε)... αλλά αυτή πλήρωσε σε είδος, με το συμπάθιο...

Έσκυψε προς το μέρος μου.

–Το τερπνόν μετά του ωφελίμου, δικέ μου, μου κάνει γελώντας ασθματικά. Τα καλά του επαγγέλματος! Της δικιάς σου ας πούμε... ε, μανδαμίτσα;... δεν θα της έπαιρνα φράγκο –που λέει ο λόγος.

Η Ασημίνα γέλασε. Δεν ήταν δυνατόν να συνεριστεί κανείς αυτόν τον παλιάτσο.

–Ευχαριστώ πολύ, κύριε Κάβουρα, του λέει.

–Pas de quoi, μανδαμίτσα, απαντάει εκείνος –ιππότης.

Στρέφεται προς το μέρος μου.

–Εσύ βέβαια, μεγάλε, αν τ' αποφάσιζες, θα τα 'σκαγες κανονικά –να 'μαστε ξηγημένοι, μου λέει.

Άθελά μου χαμογέλασα. Θυμήθηκα τα δικά μου, τα σχολικά.

–Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, Κάβουρα, του λέω. Εγώ προτιμώ να κάνω τις δουλειές μου ο ίδιος.

Ο χοντρός ανέσυρε από την τσέπη του ένα χοντρό τεφτέρι και το συμβουλευτήκε.

–Εσύ πρέπει να είσαι ο Τσαλαπετεινός, λέει. Όλους τους άλλους τους ξέρω.

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά.

Ο Κάβουρας έκλεισε το τεφτέρι και το 'βαλε πίσω στην τσέπη, ενώ οι stand-up χτυπιόντουσαν να αποσπάσουν μια υποψία γέλιου από τις μουδιασμένες κυράτσες –που σίγουρα δεν ενθουσιάζονταν με τα σεξουαλικά τους υπονοούμενα.

–Και τι ακριβώς περιμένεις από το... έργο, ρε Τσαλαπετεινέ; μου κάνει ο Κάβουρας. Εννοώ σε όβολα.

Είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι.

–Δεν υπάρχουν μόνο τα όβολα στη ζωή, του λέω ξερά.

–Σίγουρα, επικρότησε ο τυπάκος. Πλην δεν υπάρχει και ζωή χωρίς όβολα, δικέ μου –νομίζω;

–Πρώτο βιβλίο είναι, τι να περιμένω; μουρμούρισα σκουντούφλικά. Μια αρχή... μια ευκαιρία για περαιτέρω...

Κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση.

–Αντιλαμβάνεσαι βέβαια πως του Βελανιδιά δεν του καίγεται καρφί αν πουλήσεις έστω κι ένα αντίτυπο, είπε. Αυτός πρέπει να παρουσιάζει έναν συγκεκριμένο αριθμό εκδόσεων προκειμένου να τσακώσει τις επιχορηγήσεις. Ευρώπη, πολιτισμός και έτσι. Πριν καν τυπώσει έχει βγάλει κιόλας έξοδα και κέρδος και πάει για άλλα. Το αν ο Τσαλαπετεινός πουλήσει ή περάσει στο ντούκου... στα τέτοια του!

–Κι έτσι να 'ναι –που δεν το ξέρουμε– πάλι τον συμ-

φέρει να πουλήσει ένα βιβλίο, του κάνω εκνευρισμένους. Απλά μαθηματικά είναι.

Ο χοντρός γέλασε.

–Θες μαθηματικά; Θα σου δώσω εγώ μαθηματικά, λέει. Πρώτη έκδοση ενός βιβλίου σαν το δικό σου είναι το πολύ 400 αντίτυπα. Πρώτη και τελευταία. Δεύτερη δεν έχει. Τώρα, το έργο χωρίς σπρώξιμο, χωρίς παρουσίαση, χωρίς μόντρα στους πάγκους, χωρίς βιτρίνα, είναι χαμένο από χέρι. Πάει τσιφ στο ράφι κι εκεί είναι πια σίγουρος θάνατος. Γιατί πόσους φίλους και συγγενείς έχεις, βρε ταλαίπωρε, για να το ζητήσουν από τον βιβλιοπώλη;

Με την άκρη του ματιού μου έπιασα την Ασημίνα να κουνάει το κεφάλι της επιδοκιμαστικά. Προδοσία;

–Οπότε, μάγκα μου, τον πούλον! κατέληξε ο Κάβουρας. Απλά βοήθησες τον Βελανιδιά να πάρει καινούργια πανιά για το κότερο. Όταν πας να σπρώξεις το δεύτερο σου αριστούργημα θα πρέπει να ξεκινήσεις φτου κι απ' την αρχή. Σαν να μην έγινε τίποτα. Άντε πάλι φωτοτυπίες, άντε πάλι ταχυδρομεία, άντε πάλι αναμονές. Είναι σαν να μην είχες εκδοθεί ποτέ. Κανένας δεν σε άκουσε, κανένας δεν σε ξέρει. Πες μου πως κάνω λάθος.

Και οι τρεις ξέραμε πως δεν έκανε λάθος.

–Γι' αυτό σου λέω..., συνέχισε ο Κάβουρας. Στο συγγραφιλίκι δεν υπάρχει ψωμί... Εξόν κι αν...

–Εξόν κι αν σε αναλάβει ο Κάβουρας, συμπλήρωσα εγώ σαρκαστικά.

Ο Κάβουρας κούνησε το κεφάλι του.

–Δεν κατάλαβες, δικέ μου, είπε. Στην περίπτωση τη δική σου το πράγμα δεν σηκώνει γιατριά.

–Α, μπα;...

–Να το κοιτάζουμε μαζί, πρότεινε ο Κάβουρας. Ονομάζεσαι;...

–Τσαγκαρσούλης, μουρμούρισα.

–Δηλαδή *Τίποτας!* μετέφρασε ο Κάβουρας. Ούτε η μάνα σου δεν σε ξέρει. Οπότε, γιατί εγώ, ο αναγνώστης, να σκάσω τα 15-20 ευρώπουλά μου για να σε διαβάσω; Τι γράφεις;... Μυθιστορήματα;

–Σάτιρα, είπα.

–Ακόμα χειρότερα. Κι αυτά τα ρεντίκολα (οι stand-up) σάτιρα υποτίθεται ότι κάνουν –και μάλιστα τζάμπα. Βλέπεις κανέναν να γελάει; Πόσο μάλλον να την αγόραζαν κιόλας! Οπότε... Χαμένος από χέρι.

–Ούτε ο μέγας Κάβουρας δηλαδή δεν με σώζει; τον ειρωνεύτηκα εγώ, κάργα πικαρισμένος.

Ο χοντρός κούνησε το κεφάλι του.

–Χωρίς όνομα; Ούτε ο θεός ο ίδιος. Δεν μου λες... Μπας και είσαι από κείνα τα ευαίσθητα αγόρια... gay pride κι έτσι;

Ετοιμαζόμουν να τον αρπάξω από τον γιακά, αλλά ο χοντρός το έσωσε.

–Δεν το νομίζω, απάντησε του εαυτού του. Γιατί, αν ήσουν, δεν θα κουβάλαγες αυτό το μανούλι που σε κοιτάει στα μάτια, αλλά καμιά από κείνες τις αγάμητες ρούχλες που προσκολλούνται στο Αδερφάτο μπας και βολευτούν με κανένα τεχνό μπινέ... Είσαι μήπως σε κανένα κόμμα;... Με δράση κι έτσι;

–Όχι.

–Εμ, φαίνεσαι. Οπότε δεν έχεις να ελπίζεις σε υποστήριξη έξωθεν. Μ' άλλα λόγια, είτε πεθαμένος είσαι, είτε ζωντανός, ένα και το αυτό.

–Ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια, μούγκρισα.

–Δεν κάνει τίποτις, είπε ο χοντρός. Εκεί που είσαι ήμουνα κι εδώ που είμαι θα 'ρθεις –αν έχεις μυαλό, συμπλήρωσε.

Και μ' αυτά τα εμπνευσμένα λόγια σηκώθηκε και χαιρετώντας στα τραπέζια δεξιά κι αριστερά χάθηκε στο βάθος της αίθουσας.

Με την Ασημίνα κοιταχτήκαμε.

–Μωρέ τι ήταν αυτό το φαινόμενο;!!! λέω.

–Μη δίνεις σημασία, αγαπημένε μου, γέλασε η Ασημίνα. Ένα καμένο χαρτί που ζηλεύει.

–Πάμε να φύγουμε, της λέω και σηκώνομαι. Δεν κατάλαβα τι κάνουμε εδώ και γιατί μας κουβάλησαν.

Κατεβήκαμε τις σκάλες. Στην είσοδο, που για μας τώρα ήταν έξοδος, ο Βελανιδιάς με τους παρατρεχάμενους είχαν πιάσει την κουβέντα και τα χαριεντίσματα. Ούτε κι αυτοί άντεξαν την σούπα της «εκδήλωσης».

–Φεύγετε κιόλας; λέει ο εκδοταράς της Ασημίνας φιλώντας της το χέρι σε άψογο στυλ βλαχοροκοκό.

–Έχουμε κάποια υποχρέωση..., μουρμούρισε εκείνη αμήχανα.

–Την επόμενη φορά τότε, είπε μελιστάλαχτα ο Βελανιδιάς εξερευνώντας με το αλεπουδίσιο βλέμμα του το γεμάτο ντεκολτέ της.

–Μπα, θα σε εκδώσει ξανά; της λέω χαμογελώντας πικρά μόλις απομακρυνθήκαμε λίγο.

–Μην είσαι χαζός, γέλασε το κορίτσι. Με τόσες γυναίκες στη γύρα τι να υποθέσει ο άνθρωπος;

–Βρε μήπως είχε δίκιο τελικά ο χοντρός; λέω. Λάθος όνομα, λάθος φύλο... κι εσύ τα ίδια δεν μου 'λεγες;

–Μη λες βλακείες, μου κάνει αγκαλιάζοντάς με. Θα δεις, το βιβλίο σου θα σκίσει.

Είδα.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε μετά από δυο βδομάδες. Από το

εξώφυλλό του και μόνο καταλάβαινε κανείς πως ήταν ξεπέτα. Είχαν βάλει εκεί έναν μουσταρδί φόντο με κάτι αφηρημένες γραμμές και μουτζούρες. Αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα! Είχαν κάνει λάθος και στο... όνομα!!!! Αν είναι δυνατόν! Ο συγγραφέας εδώ ήταν κάποιος... Λάμπρος Τσαγκαρούλης!!!

Σε εξάλλη κατάσταση πάω να βρω την υπεύθυνη των εκδόσεων. Τρέμοντας ολόκληρος από ιερή αγανάκτηση της κοτσάρω το βιβλίο κάτω από τη μύτη της.

–Κάνατε λάθος στο όνομα, της λέω προσπαθώντας να κρατήσω τη φωνή μου εντός του επιτρεπτού ορίου των ντεσιμπέλ.

–Δεν μπορεί, μου κάνει αυτή. Εγώ μια χαρά τυπωμένο το βλέπω.

–Μια χαρά τυπωμένο μπορεί, αλλά ΛΑΘΟΣ! ουρλιάζω. Το όνομά μου είναι Λουκάς, όχι Λάμπρος.

Η υπεύθυνη εξέτασε το βιβλίο με καχυποψία.

–Είσαστε σίγουρος; μου κάνει.

–Θες να σου απαντήσω; της κάνω.

Η υπεύθυνη στριφογύρισε το βιβλίο στα χέρια της σκεπτική –σχεδόν προβληματισμένη.

–Καλά, το Λουκάς δεν βγαίνει από το Λάμπρος; με ρωτάει μετά –και με στέλνει.

Κάθισα σε μια καρέκλα γιατί τα πόδια μου δεν με βάσταγαν.

–Το Λουκάς βγαίνει από το Λουκάς, λέω με φωνή εξουθενωμένου ανθρώπου.

Η υπεύθυνη το σκέφτηκε λίγο.

–Ε, καλά..., λέει μετά. Τι Λουκάς, τι Λάμπρος; Από λάμδα αρχίζουν και τα δυο.

–Δεν είναι το μόνο λάθος, λέω. Κοιτάξτε το επώνυμο...

Το κοίταξε και μετά εμένα με απορία.

–Τι έχει το επώνυμο; μου κάνει.

–Γράφει Τσαγκαρούλης, της εξηγώ. Το δικό μου είναι ΤσαγκαρΣούλης.

Το ξανακοιτάει η υπεύθυνη... Δεν φάνηκε να εντυπωσιάζεται. Το ανοίγει στη μέσα σελίδα των τίτλων... Τσαγκαρούλης κι εκεί!

–Θα ξέχασαν να βάλουν ένα σίγμα, λέει.

–Εμένα μ' αρέσει καλύτερα έτσι, λέει μια παρατρεχάμενη που είχε πλησιάσει.

–Κι εμένα, συμφωνεί η υπεύθυνη. Το άλλο παραπέμπει σε εργαλείο τσαγκαρικής.

–Ενώ αυτό κατευθείαν στον τσαγκάρη –χαϊδευτικά, τις βοηθάω εγώ.

Βεβιασμένο γέλακι σε συγχορδία από τις δυο τους. Έτσι, για να μου κάνουν το χατήρι.

–ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΊΝΑΙ Τ' ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ! ουρλιάζω τελείως εκτός εαυτού πια.

Είπα κι άλλα, αναστατώθηκε το σύμπαν... σε μια στιγμή σκάει μύτη κι ο Βελανιδιάς.

–Τι συμβαίνει; ρωτάει. Τι φωνάζετε;

Του εξήγησαν.

–Ο κύριος ισχυρίζεται πως τυπώθηκε λάθος το όνομά του, λέει η υπεύθυνη.

–ΔΕΝ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΑΙ. ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΛΑΘΟΣ, ουρλιάζω εγώ.

Ο Βελανιδιάς περιεργάστηκε το βιβλίο με τη σειρά του.

–«Λάμπρος Τσαγκαρούλης», διάβασε. Μ' αρέσει! Εύηχο και προσδίδει κύρος.

–Αλλά δεν είναι δικό μου..., είπα ξέψυχα.

Ο Βελανιδιάς πέρασε το μπράτσο του γύρω στους ώμους μου σε μια φιλική, έως πατρική κίνηση.

–Έχετε δίκιο, είπε με φωνή καθησυχαστική. Μην ανησυχείτε και θα το διορθώσουμε.

Με οδήγησε στην πόρτα.

–Στην επόμενη έκδοση η τάξη θ' αποκατασταθεί, μου υποσχέθηκε. Σας δίνω τον λόγο μου. Θα επιληφθώ προσωπικώς.

Δεν είχα πια ούτε τη δύναμη, ούτε το σθένος να τον βαρέσω. Κατέρρεα.

Με συνόδευσε ως την έξοδο και με αποχαιρέτησε με μια θερμή χειραψία.

–Τώρα σας θυμήθηκα, είπε ξαφνικά. Εσείς δεν είσατε που συνοδεύατε την όμορφη εκείνη κοπέλα στην παρουσίαση; Τη συγγραφέα μας... Θυμίστε μου τ' όνομά της...

–Ασημίνα, είπα ξέπνοα.

–Αυτό είναι! Ασημίνα! ανέκραξε ο εκδότης. Λοιπόν στο καλό, αγαπητέ μου και τους θερμούς μου χαιρετισμούς στην όμορφη φίλη μας. Πείτε της πως ανυπομονώ να διαβάσω το επόμενο της αριστούργημα.

* * *

«Ο Τσαλαπετεινός» του Λάμπρου Τσαγκαρούλη γνώρισε μια άνευ προηγουμένου αποτυχία. Πούλησε δέκα αντίτυπα μετρημένα (που υποπτεύομαι πως αγόρασε όλα η Ασημίνα). Ούτε καν οι συγγενείς και φίλοι δεν το πήραν αφού το όνομα του συγγραφέα τους ήταν άγνωστο κι ως εκ τούτου παντελώς αδιάφορο.

Πέρασα απ' όλα τα βιβλιοπωλεία, κεντρικά και μη. Κανένα δεν το είχε στους πάγκους του. Για βιτρίνα φυσικά ούτε λόγος. Ελάχιστα το έβαλαν στα ράφια τους κι αυτό

για λίγο. Εννοείται πως κανείς κριτικός δεν ασχολήθηκε μ' αυτό και κανένα έντυπο δεν το παρουσίασε. Ούτε καν στις αναφορές των νέων εκδόσεων. Ήταν σαν να μην το 'γραφα ποτέ!

Η προφητεία του χοντρού έβγαινε πέρα ως πέρα αληθινή.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ένα... μερεμέτάκι

Και μπορεί μεν στον κόσμο του πνεύματος να παρέμενα άγνωστος μεταξύ αγνώστων, στη Λαχαναγορά όμως με ξέραν πια και οι πέτρες. Το πρόσκαιρο είχε γίνει τώρα μόνιμο. Το τι καφάσι κουβάλησα όλο αυτό το διάστημα των ισχνών αγελάδων μόνο οι άλλοι συνάδελφοι Αλβανοί (γιατί ντόπιος δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει τέτοιο μεροκάματο και μ' αυτούς τους όρους) θα το πίστευαν. Και πάντα κρυφά από την Ασημίνα εννοείται –που είχε την εντύπωση πως έκανα πάντα ιδιαίτερα στους σκράπες του Δημοτικού.

Είχα αρχίσει να σκέφτομαι σοβαρά την περίπτωση της μετανάστευσης και θα το είχα κάνει ίσως από καιρό αν δεν υπήρχε η Ασημίνα. Γιατί, πώς μέσα στη μαυρίλα και την κακομοιριά μου, είχα προσκολληθεί σε τόσο μεγάλο βαθμό συναισθηματικά σε τούτο το μάλλον συνηθισμένο –με εξαίρεση τα δια γυμνού οφθαλμού ορατά του χαρίσματα– κορίτσι είναι ένα μυστήριο. Η αλήθεια είναι ότι μόνο κοντά της ένιωθα άνθρωπος κι αν, πού και πού, έκανα καμιά ατασθαλία με τίποτα ζωηρές μανάβισσες ήταν μόνο και μόνο για την τιμή των όπλων –έτσι, για να μην ξεχνάω την τέχνη και ν' αποδείξω στον εαυτό μου πως ήμουν ακόμα ζωντανός. Παλιοκατάσταση!

Όπως και να το πάρει κανείς όμως η Ασημίνα ήταν το μοναδικό μου στήριγμα κι ο μόνος άνθρωπος στον πλανήτη που επέμενε να πιστεύει σε μένα –γιατί; τρέχα γύρευε.

–Μια μέρα θα δικαιωθείς, μου ’λεγε και μου ξανάλεγε. Θα δεις.

Έκανα πως την πίστευα, για να μην τη στενοχωρήσω, αλλά δεν είχα πλέον αυταπάτες. Έβλεπα πού πήγαινε το πράγμα.

Ο διάολος τα ’φερε έτσι ώστε το όλο σκηνικό ν’ αλλάξει από τη μια στιγμή στην άλλη και με τρόπο που μόνο ευφάνταστος σεναριογράφος του πάλαι ποτέ ελληνικού κινηματογράφου θα μπορούσε να επινοήσει.

Ο Σταμάτης Ζούγκαρης ήταν ένας από τους μεγαλομαναβιάδες της αγοράς. Ερχόταν κι έφευγε με BMW και τόσα χρόνια στα κόλπα τα μυστήρια δεν ήξερε πια τι είχε σε μετρητά κι ακίνητα ανά την επικράτεια, αλλά και στην αλλοδαπή. Ο Ζούγκαρης είχε και μια θυγατέρα, που καμιά φορά τον έφερνε στη δουλειά για να του τσουρνέψει μετά το αμάξι. Ήξερα πως την εν λόγω κόρη την έλεγαν Κούλα –το στοιχείο μου!– και πως ήταν από τα γκομενάκια εκείνα που βαδίζουν στην ασφάλτο και γκρεμίζονται οι μπετατζήδες από τα γιαπιά. Κείνο που δεν ήξερα ήταν η άλλη της ιδιότητα, που έμελλε να μάθω Τετάρτη πρωί χαράματα μηνός Ιουνίου.

Η Κούλα μόλις είχε φέρει τον μπαμπά και μανουβράριζε την γκρίζα BMW να πάει στο καλό όταν και τυχαίνει να περνάω εγώ από δίπλα κουβαλώντας ένα ζόρικο καφάσι με πατάτες. Μου κορνάρει η θυγατέρα που την καθυστερούσα, ο λέχρος, γυρίζω εγώ να της πω κανένα γαλλικό –γιατί και ο παραδοσιακά ήπιος χαρακτήρας μου είχε αρχίσει να παίρνει την κάτω βόλτα– οπότε βλέπω το μανούλι ν’ ανοίγει την πόρτα και να σαλτάρει έξω. «Δηλαδή τώρα θα παίξουμε τις μπουνιές;» σκέφτεται το σκοτισμένο μου μυαλό.

Και κει πάνω ακούω την αντίδικο να ανακράζει φωνή μεγάλη:

–Ο Τσαλαπετεινός;!!!

Κωλώνω εγώ, απορώ, πού στο διάλολο ήξερε το σπλάχνο του Ζούγκαρη το αζήτητο βιβλίο μου... Τη βλέπω να σκάει χαμόγελο. Παναπεί ότι δεν κατέβηκε για να πλακωθούμε κι αυτό ήταν καλό, γιατί, στο χάλι που βρισκόμουν εγώ, δεν αποκλείεται η νταρντάνα να μ' έδερνε κιόλας, οπότε θα γινόμασταν πια το ρεντίκολο της Λαχαναγοράς.

–Εσύ δεν είσαι; μου κάνει. Ο... συγγραφέψ;

–Εγώ, της λέω κατεβάζοντας κάτω το καφάσι, που μου 'χε κόψει το σβέρκο, μην τύχει και μου πέσει πάνω στην κουρσάρα και προκαλέσουμε ανήκεστο βλάβη.

–Εμένα δεν με θυμάσαι; ρωτάει το μανούλι.

Αυτομάτως άρχισα να ψάχνω πυρετωδώς στα ντοσιέ της μνήμης μου, στην καταχώρηση «Κούλα», αλλά τέτοιων προδιαγραφών πλάσμα δεν έβρισκα και πολύ με στενοχωρούσε.

–Δεν είμαι σίγουρος..., της λέω διπλωματικά. Θα 'πρεπε;

–Δεν είμαι η ιδιαιτέρα του Βελανιδιά; μου κάνει το μανούλι στραβομουτσουιάζοντας.

Κατάφερα να φτιάξω εκεί ένα αμήχανο χαζοχαμόγελο, που φοράμε συνήθως όταν επιβάλλεται να θυμόμαστε κάποιον, αλλά δεν... και κάτι μουρμούρισα του τύπου «Ναι... βέβαια...».

–Και τι γυρεύεις εσύ εδώ, λόγιος άνθρωπος; απόρησε η απόγονος του μανάβη.

–Κουβαλάω καφάσια, της λέω. Έτσι, από χόμπυ.

Κούνησε το κεφάλι της με κατανόηση, έβγαλε μια ταμπακίερα τιγκαρισμένη στα Dunhill, μου πρόσφερε (πήρα και ένα «για μετά» και το 'βαλα στο αυτί) και μου άναψε με αναπτήρα της ίδιας μάρκας.

–Τόσο χάλια, ε; μου κάνει ανάβοντας κι εκείνη ένα.

–Χειρότερα, της λέω. Αλλά μην το κάνουμε ζήτημα.

Ξανακούνησε το κεφάλι της.

–Το βιβλίο δεν τσουλάει, ε; μου κάνει.

–Ε, πώς να τσουλήσει, της λέω. Από μόνο του; Δεν έχει καρούλια.

–Σωστά. Σιγά μην σκοτιστεί τώρα ο Βελανιδιάς να προωθήσει τον Τσαλαπετεινό! Αυτός τα φράγκα από την φτιάξη τα μάγκωσε.

–Να ’ναι καλά ο άνθρωπος, να κονομάει.

Η θυγατέρα γέλασε.

–Μ’ αρέσεις, μου δηλώνει. Έχεις χιούμορ. Έχω κι εγώ χιούμορ, γι’ αυτό σε καταλαβαίνω.

–Και εις ανώτερα, μουρμουρίζω και σκέφτομαι πώς να της χτυπήσω κάνα-δυο Dunhill ακόμα, για το βράδυ.

Ξαναγελάει το μανούλι, Με κόβει πατόκορφα.

–Τα χάλια σου έχεις, μου λέει με αποπλιστική ειλικρίνεια.

–Είναι το καινούργιο μου στυλ, της λέω. Φοριέται πολύ στη Λαχαναγορά.

Το μανούλι με το... «πολύ χιούμορ» δεν έπιασε το πνεύμα –ή το αγνόησε. Έκανε τον γύρο της κουρσάρας κι άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού.

–Σάλτα μέσα, μου κάνει.

Με είδε που δίσταζα...

–Δεν θα σε βιάσουμε, ρε Τσαλαπετεινέ, μην ανησυχείς, με καθησυχάζει. Την όρεξή σου είχαμε! Απλά, μου κατέβηκε μια ιδέα που μπορεί να σ’ ενδιαφέρει.

Όταν ένα τέτοιο παιδί σε αγκαζάρει να σε πάει βόλτα δεν σκέφτεσαι τι θα γίνει με τα καφάσια, ειδικά όταν τα καφάσια είναι του μπαμπά του εν λόγω άτακτου παιδιού.

Σάλταρα το λοιπόν μέσα, έτσι όπως ήμουν, με τις λιγδικές φόρμες και τις γαλότσες, χωρίς πολλές τσιριμόνιες. Ό,τι και να 'χε στο μυαλό της η θυγατέρα σίγουρα θα 'ταν καλύτερο από την παρούσα μου ενασχόληση.

Μπαίνει λοιπόν και το μανούλι, το φουστάκι ανέβηκε ως τη μέση των μεριών και μαζί του η στραπατσarisμένη μου λίμπιντο –καθόσον ξέχασα να σου πω πως τελευταία, σίγουρα λόγω της παλιοκατάστασης, αντιμετωπίζαμε κάτι φιλοπροβληματάκια στον τομέα αυτό– έβαλε μπρος το μηχανήμα και φύγαμε φουλαριστοί για το κέντρο.

–Πτυχίο έχεις; μου πετάει ξαφνικά η Κούλα.

–Μέχρι στιγμής ο μπαμπάς σου δεν μου ζήτησε τέτοιο πράγμα, της λέω.

Ούτε τη φορά αυτή έπιασε τόπο το χιούμορ.

–Έχεις, ρε, ή δεν έχεις;

–Έχω.

–Από πού;

–Φιλοσοφική.

–Τέλεια!

Μου 'ριξε μια λοξή ματιά και χαμογέλασε.

–Ωραία μπούτια, ε;

Μου 'φυγε το τάκος!

–Παρακαλώ;

–Αμ δεν σε βλέπω θαρρείς που σου 'χουν πεταχτεί τα μάτια έξω, κακομοίρη μου; λέει γελώντας. Αλλά εντάξει, δικαιολογείσαι. Κάποια προσόντα τα διαθέτουμε, όσο και να 'ναι...

–Εδώ δεν θα διαφωνήσουμε, μουρμούρισα.

Γέλασε. Αυτό το «χιούμορ» της δούλευε με περίεργο τρόπο... μόνο σε ότι την αφορούσε ευθέως.

–Αυτό μας έλειπε, να διαφωνήσεις, είπε. Από γκομενίτσες πώς πάμε; Υπάρχει τίποτα μόνιμο;

Ξεροκατάπια.

–Εεε... όχι... δηλαδή τίποτα το σοβαρό, απάντησα (ζητώντας νοερά συγγνώμη από την αφοσιωμένη Ασημίνα).

–Έτσι μπράβο! επικρότησε η Κούλα και μου 'ριξε μια στράκα στο γόνατο.

Λίγο αργότερα παρκάραμε έξω από τις «Εκδόσεις Βελανιδιά». Την κοίταξα απορημένος.

–Τι μ' έφερες εδώ; ρωτάω.

–Σου βρήκα δουλειά, μου αναγγέλλει θριαμβευτικά ο κόμματος. Ακολούθα με.

Την ακολουθήσα. Η κυρία και ο λέτσος!

Με πήγε στο γραφείο της όπου το σκλαβάκι της, μια φουκαριάρα με γυαλιά, σκοτώθηκε να μας φτιάξει καπουτσίνους.

–Ήρθε ο Βελανιδιάς; τη ρωτάει η δικιά μου.

–Από τώρα;!... απαντάει το σκλαβάκι.

–Δεν παίζει ρόλο, μου εξηγεί το παιδί με τους τορνευτούς μηρούς και τα υπόλοιπα. Έτσι κι αλλιώς μια τζίφρα θα μας βάλει... τη βάζει μετά.

Πατάει ένα κουμπί στην ενδοσυνεννόηση.

–Ευανθία, διατάζει. Φτιάξε μου ένα συμβόλαιο πρόσληψης... Όνομα; (με ρωτάει).

–Τσαγκαρσούλης... Λουκάς, ψελλίζω εγώ.

Το παιδί απορεί.

–Όχι Τσαλαπετεινός;

–Τσαλαπετεινός είναι το βιβλίο, εξηγώ.

–...που πήγε άπατο.

–Ναι...

–Και συ πιστεύεις πως το Τσαγκαρσούλης αποτελεί βελτίωση ως προς το Τσαλαπετεινός; μου κάνει και σκάει στα γέλια.

Άναψε τσιγάρο και μου πρόσφερε.

–Σου είπα πως έχω πολύ χιούμορ, δεν στο 'πα; μου λέει.

Και στην ενδοσυνεννόηση...

–Τσαγκαρσούλης Λουκάς... λέει. Λουκάς, μάνα μου... όχι Λάμπρος... Τι;... Ναι, ρε... ο Τσαλαπετεινός... Σίγουρα;

Στρέφεται προς το μέρος μου.

–Η Ευανθία λέει πως είσαι καταχωρημένος ως Λάμπρος, με πληροφορεί.

–Λουκάς, επιμένω εγώ αναστενάζοντας. Στο βιβλίο τύπωσαν το όνομά μου λάθος.

Η Κούλα σήκωσε τα ωραία της φρύδια ψηλά.

–Μπα;... κάνει. Πού 'σαι Ευανθούλα... Λουκάς λέει πως λέγεται... Ναι, μωρέ, ξέρω... Ξέρω... Έλα, ρε μανάρι μου κι εσύ, μην φέρνεις την καταστροφή!... Λουκάς, Λάμπρος... τι σημασία έχει;... Φτιάχτο μου εκεί το μπιπ το συμβόλαιο και φέρτο μου ASAP... Άντε κι έχουμε κι άλλες δουλειές.

Την κοίταζα χωρίς να καταλαβαίνω.

–Υπάρχει μια θέση διορθωτή που χήρεψε, μου εξηγεί η Κούλα ρουφώντας ηδονικά τον καφέ της. Ο Σαραντόπουλος βλέπεις –ο προκάτοχος– μας άφησε χρόνους εδώ και μια βδομάδα. Εντάξει, ογδονταεφτά χρονών ραμολιμέντο... πόσο να τραβήξει πια η μηχανή;... Ρεκτιφιέ στο ρεκτιφιέ, ρατάρισε.

Ακουγόταν ενδιαφέρον.

–Ο μισθός δεν είναι τίποτα σπουδαίο, μη νομίσεις... Με τις κρατήσεις και τα σούπα-μούπες βγαίνει κοντά στο εφτακοσάριο, αλλά υπάρχουν και τα τυχερά, οι υπερωρίες και ξέρω 'γώ τι... Και πάντως από τα καφάσια του μπαμπά καλύτερα, δεν νομίζεις;

Καλύτερα; Βασιλικά πες!

–Με υποχρεώνεις, μουρμουρίζω.

Η θυγατέρα γέλασε.

–Είναι που σε συμπάθησα, ρε Τσαλαπετεινέ, μου λέει. Με κάνεις και γελάω. Εμείς οι δυο έχουμε το ίδιο χιούμορ.

Κι ο θεός βοηθός.

Η Ευανθία, άλλο ένα τσαχπίνικο μανούλι, από τα πολλά που είχε μαζέψει ο μερακλής Βελανιδιάς εκεί μέσα, κατέφθασε σεινάμενο και λυγάμενο, μασώντας τσίχλα και κομίζοντας το συμβόλαιο.

Η Κούλα το 'σπρωξε προς το μέρος μου χωρίς να το κοιτάξει.

–Υπόγραψε, διέταξε.

Πάω να υπογράψω... μένω κόκαλο! «Λάμπρος ή Λουκάς Τσαγκαρούλης ή Τσαγκαρσούλης – Τσαλαπετεινός» έγραφε μεγαλοπρεπώς στη θέση του ονόματος του εκ των συμβαλλομένων μερών. Σηκώνω τα μάτια μου στην Ευανθία παρακλητικά, σηκώνει εκείνη το φρύδι απορημένη...

–Τι; μου κάνει μασώντας την τσίχλα με μεγαλύτερη ενεργητικότητα.

–Πάλι το όνομα είναι λάθος, λέω.

–Πού, για να δω..., δυσπιστεί το μανούλι σχύβοντας πάνω στο δακτυλογραφημένο ντοκουμέντο.

Γυρίζει και με κοιτάζει απορημένη.

–Τι λάθος; μου πετάει. Εγώ ότι μου είπατε έγγραφα.

–Για να δω..., επεμβαίνει και η Κούλα.

Μια ματιά και συνοφρυώνεται.

–Ρε μωρό, δεν σου είπα να βάλεις «ή» και «ή», σαν τους πορτοφολάδες που μπαγλαρώνει η Ασφάλεια. Ή το ένα ή το άλλο. Είπαμε... «Λουκάς Τσαγκαρούλης»...

–Τσαγκαρσούλης, διορθώνω διακριτικά.

–Απ' αυτό, επικροτεί η Κούλα. Έλα, πάρ' το και ξαναφτιάξ' το. Άντε, θα νυχτώσουμε εδώ μέσα!

Το μανούλι Ευανθία άρπαξε τα χαρτιά μορφάζοντας αποδοκιμαστικά και βγήκε σεινάμενη εκδικητικά.

–Όλα εγώ πρέπει να τα κάνω εδώ μέσα! αναστέναξε η Κούλα σπρώχνοντας με αηδία μια στοίβα χαρτιά στο γραφείο της. Όλες τους άχρηστες! Μόνο για κρεβάτι φτουράνε κι εκεί μ' ερωτηματικό.

–Εσείς ξέρετε, είπα επιφυλακτικά.

Η Κούλα γέλασε.

–Ε, τι, άνευ εξετάσεων θα τις προσλαμβάνουμε; είπε.

Με είδε να ξαφνιαζόμαι και ξέσπασε σε άλλα γέλια.

–Τι, σοκαρίστηκες, Τσαλαπετεινέ; μου κάνει. Εντάξει, πλάκα σου κάνω... Είπαμε, έχουμε το ίδιο χιούμορ εμείς οι δυο. Μη βγούμε και λεσβίες στα καλά του καθουμένου...

Ετοιμαζόμουν να της πω πως ο ίδιος δεν είχα τέτοια ταμπού –προκειμένου για γυναίκες– αλλά το μανούλι με την τσίχλα επέστρεψε.

–Ορίστε, μου κάνει δίνοντάς μου το διορθωμένο συμβόλαιο. Ευχαριστημένος ή μήπως θες και καμιά πίπα;

Το όνομά μου είχε όντως διορθωθεί. Τώρα ήμουν ο Λουκάς Τσαγκαρσούλης-Τσαλαπετεινός. Δεν είχα το ψυχικό σθένος να το τραβήξω παραπέρα. Υπέγραφα και η Κούλα το έδωσε πίσω στην Ευανθία.

–Μόλις σκάσει μύτη ο αφέντης να το υπογράψει αμέσως και να το πας στο λογιστήριο η ίδια, τη διέταξε. Κατανοητό;

–Καλάααα...

Η Κούλα σηκώθηκε και μου έσφιξε το χέρι σε θερμή χειραψία.

–Καλωσόρισες στις «Εκδόσεις Βελανιδιά», μου λέει. Και τώρα που το τακτοποιήσαμε κι αυτό πάμε να την κάνουμε;

Η Ευανθία στραβομουτσούνιασε.

–Έχεις ραντεβού με την Κουτροπούλου, της θυμίζει.

–Δως της εκεί ένα dildo να περάσει την ώρα της, έρχεται η απάντηση της προϊσταμένης.

–Κι ο Τσουρούφλης;

–Κάν' του εκεί την πίπα που δεν σου κάθισε να του κάνεις ο Τσαλαπετεινός.

Κι αρπάζοντάς με αγκαζέ...

–Εγώ έχω να εκπαιδεύσω τον καινούργιο μας διορθωτή, δηλώνει και με παρασέρνει εκτός γραφείου.

Η εκπαίδευση έλαβε χώρα στον «Αστέρα» της Βουλιαγμένης όπου ο Βελανιδιάς κρατούσε ένα μπάγκαλου για όλη τη χρονιά και του οποίου η Κούλα είχε βεβαίως τα κλειδιά και κράτησε όλη τη μέρα και ικανό μέρος της νύχτας. Την επομένη, πλήρως καταρτισμένος και ενημερωμένος, έπιανα δουλειά στον μεγαλύτερο εκδοτικό οίκο της χώρας.

Μου έδωσαν μια γωνιά σ' ένα γραφείο όπου δούλευαν άλλοι πεντέξι συνάδελφοι, γερόντια σχυμμένα πάνω στους κομπιούτρες, να γράφουν, να σβήνουν, να ξαναγράφουν... και οι οποίοι ελάχιστη προσοχή μου έδωσαν –για να μην πω ότι με έφτυσαν κανονικά. Δεν ήμουν υποχρεωμένος να δουλεύω εδώ, θα μπορούσα να πάρω τη δουλειά στο σπίτι,

αλλά αφενός μεν εδώ είχα τα μέσα (κομπιούτορες, φωτοτυπικά, εκτυπωτές κλπ.) και τζάμπα καφέ, αφετέρου δε επέμενε η Κούλα –«για να σε ελέγχω, παλιόμουτρο», όπως μου είπε μ’ ένα σαρδόνιο χαμόγελο και κλείσιμο του ματιού με σημασία (καλά, μην είμαστε κι αγάριστοι... δεν είπα ότι με χάλαγε).

Η συντριπτική πλειοψηφία του προσωπικού στον οίκο Βελανιδιά ήταν γυναίκες. Κι αν εξαιρέσει κανείς δυο-τρεις στα υψηλά πόστα, που είχαν προσληφθεί λόγω και προσόντων, οι υπόλοιπες ήταν φανερό και στον πιο άσχετο πως πληρούσαν εντελώς διαφορετικά κριτήρια. Είπαμε... δεν με χάλαγε. Πόσο μάλλον που η υποδοχή που μου έκαναν ήταν από εγκάρδια έως ενθουσιώδης. Ήμουν βλέπεις μακράν το νεότερο –και σαφέστατα πιο άτακτο– άρρεν εκεί μέσα. Αλλά αυτά αργότερα, μην χάνουμε τον ειρμό της διήγησης και πελαγώνουμε.

Η πρώτη αποστολή μου ανετέθη από την κυρία Χρυσάνθη, αρχιεπιμελήτρια εκδόσεων αυτοπροσώπως. Μια ψηλή, αυστηρή obersturmfrau, στα πενηνταφεύγα, όχι του πεταματού, αλλά σκύλα μοναχή κι αγέλαστη. Η κυρία Χρυσάνθη μου έδωσε ένα πάκο από καμιά πενηνταριά εκτυπωμένες σελίδες και με διέταξε να τους ρίξω μια ματιά και να της αναφέρω εκτέλεση ως το μεσημέρι. Το πάκο ήταν το καινούργιο βιβλίο της κυρίας Σόνιας Καρρά –δεν την είχα ακουστά– και επρόκειτο φυσικά για αισθαντικό μυθιστόρημα υπό τον πρωτότυπο τίτλο «Μην μ’ αφήνεις μόνη στο σκοτάδι».

Άρχισα να διαβάζω και καράφλιασα! Αφήνω γραμματική και συντακτικό που είχαν πάθει κανονική ήττα και περιορίζομαι στην υπόθεση...

Η ηρωίδα –είχε κανείς αμφιβολία πως το κεντρικό πρόσωπο θα ήταν γυναίκα;– αφού βίωσε μια σειρά αισθηματικών απογοητεύσεων, λέει, όπου η ίδια δινόταν ολοκληρωτικά και με χαρακτηριστική αυταπάρνηση πλην οι άτι-

μοι οι άντρες, αφού εκμεταλλεύονταν την καλή της καρδιά – και άλλα τινά– την εγκατέλειπαν ασπλάχνως και πήγαιναν για άλλα (υποδεέστερα μιν, αλλά όλοι γνωρίζουμε το γούστο των αντρών)... αφού λοιπόν η ηρωίδα, η Ελεάνα, πέρασε από ένα σωρό τραυματικές εμπειρίες, γνωρίζει τον Αλέξανδρο, έναν νεαρό αρχιτέκτονα, ψηλό, τσικλεβέντη, με θεληματικό πηγούνι κι όλα τα απαραίτητα συμπαραμαρτούμενα, ο οποίος εκτιμώντας τον απύθμενο πλούτο της ψυχής και του χαρακτήρα της την ερωτεύεται σφόδρα. Πλην ο εν λόγω Αλέξανδρος τυγχάνει ολίγον παντρεμένος –ο μπαγάσας– και με παιδιά. Όταν η Ελεάνα το ανακαλύπτει τυχαίως αποφασίζει να βάλει τέλος στη ζωή της (με χάπια συγκεκριμένης φαρμακοβιομηχανίας αν θέλετε να ξέρετε) και θα το πετύχαινε (λέμε τώρα...) αν δεν τύχαινε να τη σώσει νεαρός γιατρός (όχι παντρεμένος αυτός) που έτυχε να περνά από εκεί και (μαντέψτε...) ένα νέο ειδύλλιο αρχίζει και μια καινούργια μέρα ξεκινά, με τον ήλιο να ανατέλλει θριαμβευτικά μέσα από την γαλήνια θάλασσα κτλ. κτλ...

Μιλάμε εδώ για επίπεδο «dear diary» και πολύ λέω!

Καράφλιασα λέμε! Τι να κόψεις και τι να ράψεις σ' αυτό το ροζ και φούξια χάος; Αυτό εδώ ήθελε πέταγμα και ξαναγράψιμο από κάποιον που να 'ξερε τουλάχιστον πέντε κολυβογράμματα.

Όταν το είπα της κυρίας Χρυσάνθης αυτή μου έριξε ένα ανέκφραστο βλέμμα.

–Και λοιπόν; μου κάνει.

–Τι λοιπόν; εξανίσταμαι εγώ. Τούτο εδώ δεν σώζεται με τίποτα!

–Γιατί;

Της εξήγησα τα 256 γιατί και οφείλω να ομολογήσω πως με άκουσε χωρίς να με διακόψει.

Όταν κάποτε τελείωσα λαχανιασμένος η κυρία Χρυσάν-

θη με ατένισε για κάμποση ώρα σκεφτική (μ' έβλεπε, δεν μ' έβλεπε... δεν παίρνω όρκο).

–Ξέρεις πόσα πουλάνε τα βιβλία της Καρρά; με ρωτάει.

–Μάλλον ρητορικό το ερώτημα, μουρμούρισα. Δεν έχω ιδέα.

–Το τελευταίο της μόνο έκανε 200.000 αντίτυπα.

Έβαλα τα γέλια.

–Ελάτε τώρα, κυρία Χρυσάνθη μας, αναφώνησα. Η γυναίκα δεν μπορεί να γράφει ούτε συνταγή για φασολάκια!

–Ε, και;

Την κοίταξα αποσβολωμένος.

–Εμείς γιατί είμαστε εδώ; συνέχισε η προϊσταμένη. Μ' ένα μερεμετάκι εκεί έχουμε ένα πρώτης τάξεως best seller – ευπώλητον, που θα 'λεγαν και οι πουρίστες Ελληνολάγνοι.

–Μερεμετάκι! ανέκραξα. Μα αυτό θέλει γκρέμισμα και ξαναχτίσιμο!

Με κοίταξε με κείνο το ανέκφραστο βλέμμα της που σου πάγωνε το στομάχι.

–Και λοιπόν;...

Την κοίταξα εμβρόντητος.

–Εννοείτε...;

Έπιασε τρία βιβλία της μπεστσελερούς από το ράφι πίσω της και μου τα έδωσε.

–Μελέτησέ τα, μου κάνει. Αύριο, πρωί-πρωί, θέλω να βρω πάνω στο γραφείο μου το πρώτο κεφάλαιο «διορθωμένο».

–Το... μερεμετάκι που λέγαμε...

–Ακριβώς.

Όλο το απόγευμα και ένα μέρος της νύχτας η Ασημίνα κι εγώ εντρυφούσαμε στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του ψυχισμού της Ελεάνας Καρρά. Καμιά σχέση με το χειρόγραφο που με είχε φρικάρει το πρωί! Πατάτα βέβαια, αλλά δομημένη πατάτα. Θυμήθηκα τον Κάβουρα.

Η Ασημίνα είχε ξοδέψει ένα κουτί χαρτομάντηλα ήδη.

–Μιλάει στη γυναικεία ψυχή, μου είπε τέλος με τα μάτια κατακόκκινα από το κλάμα.

Μάλιστα.

Την επομένη το πρωί η κυρία Χρυσάνθη είχε την διόρθωσή της.

–Έξοχα! ανέκραξε. Εδώ έχουμε μια Σόνια Καρρά στα καλύτερά της!

–Η κάνουμε μερεμέτια ή δεν κάνουμε, μουρμούρισα εγώ (με κάθε μετριοφροσύνη).

Ήταν αυτή η απαρχή ενός μεγάλου και συναρπαστικού ταξιδιού! Το πρώτο μου βιβλίο-φάντασμα!

Το Αηδόνι της... «Ιεράς Οδούς»

Το αριστούργημα «Μην μ' αφήνεις μόνη στο σκοτάδι» της Σόνιας Καρρά –δια χειρός Τσαγκαρσούλη– γνώρισε μια άνευ προηγουμένου επιτυχία, εξαντλώντας τα 2000 αντίτυπα της πρώτης έκδοσης σε λιγότερο από δυο βδομάδες. Σ' έναν μήνα πλησιάζαμε το νούμερο ρεκόρ των συνολικών πωλήσεων του τελευταίου της πονήματος και... 25 εκδόσεις. (Τρεις δηλαδή, αλλά οι εκδότες έχουν την κακιά συνήθεια να μην μετράνε καλά κι έτσι από την πρώτη πάνε κατευθείαν στη δωδέκατη κι από κει στην εικοστή πέμπτη –γιατί, εδώ που τα λέμε, άλλη αίγλη έχει το 3 κι άλλη το 25).

Ο Βελανιδιάς –πάντα άρχοντας– έδωσε εντολή στο λογιστήριο να μου δοθεί έξτρα bonus 100 ευρώ, όπως για τα golden boys των οικονομικών επαγγελματιών, κι έτσι μπόρεσα επιτέλους να βγάλω έξω για μια φορά την ηρωίδα Ασημίνα χωρίς να μετράω κρυφά στην τσέπη τα δέυρα.

Υπήρξαν στο πρώτο διάστημα αυτό της θητείας μου στον οίκο Βελανιδιά κι άλλα κάμποσα bonus και τυχερά, τα οποία λόγω σεμνότητας θα αντιπαρέλθω.

* * *

Η δεύτερη αποστολή μου ήταν σαφώς δυσκολότερη, αλλά μήπως έτσι δεν γίνεται πάντα; Η επιτυχία φέρνει επιπρόσθετες ευθύνες και ο αθλητής οφείλει, αφού καθάρισε

το πρώτο ύψος, να δοκιμάσει και στο επόμενο, με τον πήχη πιο ψηλά.

Η Νικολέτα Μπουγά είχε γίνει διάσημη εξ' αιτίας ενός απ' αυτά τα τηλεοπτικά παιχνίδια, όπου κλείνουν καμπόσους σ' ένα σπίτι, έναν στάβλο, ένα γκαράζ ή δεν ξέρω κι εγώ πού και το φιλοθεάμον κοινό τους κάνει χάζι που γκιζερνάνε με τις σαγιονάρες και τα σώβρακα σαν τις άδικες κατάρες από καναπέ σε καναπέ, να ζύνονται και να χαμουριούνται.

Η Νικολέτα δεν είχε κερδίσει το έπαθλο (φράγκα συνήθως), πλην όμως κέρδισε τις εντυπώσεις, λόγω προσόντων και ταμπεραμέντου. Της είχαν βγάλει και κάτι ασεβή παρατσούκλια, τα οποία όμως, σεβόμενοι το κοινό μας, θα αποφύγουμε να αναφέρουμε εδώ. Μετά το τέλος της τηλεοπτικής της καριέρας λοιπόν, η εν λόγω παίχτρια, εθισμένη πλέον στη διασημότητα, άρχισε να φέρνει βόλτα κάθε πρωινό και μεσημεριανάδικο –η χαρά του κάθε πικραμένου– να προβαίνει σε αποκαλυπτικές φωτογραφίες, να παίζει ρολάκια στις σαπουνόπερες και να εμπλουτίζει το YouTube με οπτικοακουστικό υλικό που αποτελούσε την καλύτερη θεραπεία για την κατάθλιψη. Στο τέλος κατέληξε σε ένα από τα «πολιτιστικά ιδρύματα» (που έλεγε κι ο Γιαννόπουλος) της νύχτας στην Ιερά Οδό, όπου κάθε βράδυ γινόταν κανονικό λαϊκό προσκύνημα. Από φωνή... κορμάρα βέβαια, αλλά κάποιοι υποπτεύονταν πως τα φάλτσα τα έκανε επίτηδες, γιατί δεν μπορεί να υπάρχει πια τόσο φάλτσος άνθρωπος στον πλανήτη Γη και να μην τον έχουν απαγάγει οι εξωγήινοι για να τον μελετήσουν.

Την αποστολή μου ανέθεσε ο ίδιος ο Βελανιδιάς (ίσως τη προτροπή της Κούλας).

–Όπως γνωρίζεις πολύ καλά, αγαπητέ μου, ο οίκος μας ασχολείται μόνο με εκδόσεις που προάγουν το πνεύμα, τα γράμματα και τις τέχνες, ξεκίνησε την ενημέρωσή του ο μπόσης.

Εμ, δεν το 'ξερα!

–Θα μπορούσαμε βέβαια να καταφύγουμε στην εύκολη λύση, των πιασάριχων τίτλων και των σκουπιδιών, όπως κάνουν οι άλλοι, και να βγάλουμε λεφτά με τη σέσουλα, όμως δεν το επιτρέπω στον εαυτό μου ούτε σαν σκέψη, συνέχισε ο σταυροφόρος της κουλτούρας.

Επιδοκίμασα κουνώντας το κεφάλι μου –τι να 'κανα;

–Ωστόσο πρέπει να ζήσουμε κι εμείς, δεν πρέπει; συνέχισε ο Βελανιδιάς απτόητος. Ο ανταγωνισμός είναι αδυσώπητος, οι υποχρεώσεις μας, οι λογαριασμοί τρέχουν. Οπότε τι χρειάζεται να γίνει; Θα σου πω εγώ τι χρειάζεται, Τσαλαπετεινέ, για να μαθαίνεις. Χρειάζεται το λοιπόν, από καιρού σε καιρό, ένα εμπορικό μπαμ! Κάτι έτσι, που να σκάει στη μάπα του περαστικού μέσα από τη βιτρίνα, ρε παιδί μου! Που να μπαίνει ο άλλος να αγοράσει την *Ιερά Σύνοψη* και να βγαίνει με το δικό μας υπό μάλης. Με πιάνεις; Λοιπόν, ένα τέτοιο μπαμ είναι και το βιβλίο της Νικολέτας Μπουγά.

Μάλιστα.

–Εντάξει... θα το μερεμετίσουμε αρμοδίως..., υποσχέθηκα.

Ο Βελανιδιάς έβαλε τα γέλια.

–Τι να μερεμετίσεις, ρε Τσαλαπετεινέ; μου κάνει. Για να το μερεμετίσεις πρέπει να υπάρχει. Και τούτο εδώ, μεταφορικά και κυριολεκτικά, δεν υπάρχει.

Τον κοίταξα σαστισμένος.

–Δεν υπάρχει!...

Με κοίταξε υπομηδίων.

–Έλα τώρα, ρε δικέ μου, μου κάνει. Σε είχα για ξύπνιο παιδί... Την κόβεις εσύ τώρα τη Μπουγά να είναι ικανή να βάλει μια λέξη δίπλα στην άλλη –και μάλιστα γραπτώς;

–Για να ’μαι ειλικρινής...

–Γι’ αυτό σου λέω, μ’ έκοψε το αφεντικό. Αυτό το πρότζεκτ είναι καθ’ ολοκληρίαν δικό σου.

–Μα...

–Δεν θέλω «μα». Θα πας να βρεις τη Μπουγάδα και θα την ανακρίνεις κανονικά. Μέχρι τρίτου βαθμού μιλάμε... Κρατάς σημειώσεις, κασέτες, ότι θες... και μετά στρώνεις τον κώλο σου κάτω και δημιουργείς το αριστούργημα που λέγαμε. Τι δεν κατάλαβες;

Τίποτα. Όλα τα είχα καταλάβει με το νι και με το σίγμα.

* * *

Η νεραϊδα της νύχτας έμενε κάπου στο Γαλάτσι, που ήταν μεν μια κάποια αναβάθμιση από την γενέθλιά της Γαστούνη, αλλά δεν ανταποκρινόταν ακόμα στα όνειρά της για άνοδο στην Εκάλη, καθώς της έπρεπε και της ταίριαζε – πλην οι καιροί δύσκολοι, ακόμα και για χρυσές ελπίδες του πολιτιστικού μας γίγνεσθαι, όπως η ίδια.

Χτύπησα την πόρτα της κατά τις τρεισήμισι, όπως με είχαν ορμηνέψει από το γραφείο, ένεκα το ξενύχτι, και μου άνοιξε η ίδια, μαχμουρλού κι αναμαλλιασμένη.

Φόραγε ένα ξεχειλωμένο, μακρύ μπλουζί με κάτι πιγκουίνους επάνω, που της έπεφτε στον έναν ώμο και πασούμια χνουδωτά με ροζ φούντες. Καμιά σχέση μιλάμε με το νυχτερινό της εκθαμβωτικό alter ego. Άβαφη, ασουλούπωτη και νυσταλέα η ντίβα ήταν άστα να πάνε –αλλά σάματι θα την παντρευόμουν;

Με οδήγησε στην απιστεύτου χάους κουζίνα και σωριάστηκε σε μια πλαστική καρέκλα άγαρμπα.

–Θες καφέ; με ρωτάει ανόρεχτα. Έχει μείνει στο κατσαρόλι νομίζω από χτες.

Την ευχαρίστησα ευγενικά και κάθισα πάνω σ' ένα κασόνι με κοκακόλες –αλλού δεν έβρισκα.

–Σόρυ κιόλας, μου κάνει μ ένα απροκάλυπτο χασμουρητό που μου φανέρωσε όλα της τα σφραγίσματα καθώς και τα δυο χρυσά δόντια πίσω-πίσω. Απλά, πλάκωσαν χτες στο μαγαζί κάτι ματσό τυρέμποροι από τα Γιάννενα και μας πήγαν μέχρι το μαύρο χάραμα. Μιλάμε ίσα που στέκομαι.

–Μήπως να έρθω μια άλλη μέρα; προτείνω ευγενικά.

–Όχι μωρέ, εντάξει... Κάνουμε σήμερα τα γυμνά κι άλλη φορά πιάνουμε τα κυριλέ.

–Τα ποια θα κάνουμε; ρωτάω εγώ σαστισμένος.

–Τα σέξυ, ρε παιδί μου, μου κάνει ανυπόμονα. Αν και...

Τελείως απροσδόκητα κατεβάζει το μπλουζί μπροστά κι επιθεωρεί με κριτικό μάτι τα γνώριμα από πλήθος φωτογραφικών ενσταντανέ φουσκωμένα μπαλόνια.

–Αυτό που φοβόμουν, μουρμουρίζει. Κάργα πιπιλιές και δαγκωνιές! Και τους το 'πα... να πεις πως δεν τους το 'πα... «έχω φωτογράφιση αύριο»... Αλλά μπα... άμα του 'χει σηκωθεί του βλάχου παίρνει από λόγια;

Πελάγωσα.

–Έχετε φωτογράφιση; ρωτάω.

–Δεν έχουμε; με αντιρωτάει.

–Εγώ ήρθα για το βιβλίο, την πληροφορώ.

–Ποιο βιβλίο;

–Από τις «Εκδόσεις Βελανιδιά»;... τη βοηθάω. Αυτό που θα γράψουμε;...

–Ααα! Από τον κύριο Σάκη! μπαίνει στο νόημα το σπέρτο.

Ξαφνικά συνοφρυώνεται.

–Δεν θα κάνουμε φωτογράφιση δηλαδή; με ρωτάει.

–Όχι. Θα γράψουμε..., την πληροφορώ εγώ.

–Αμ δεν μας τα 'πε αυτά ο κύριος Σάκης, εξανίσταται η ντίβα. Σιγά τώρα μην καθίσουμε να γράψουμε και πρόχειρο διαγώνισμα! Να του πεις δεν γίνεται... πα πα πα! Αν το κάνουμε με φωτογραφίες πολύ ευχαρίστως.

–Εγώ θα γράψω, της εξηγώ. Εσείς θα μου λέτε, εγώ θα σημειώνω και μετά θα καθίσω να το γράψω...

–Μπα; Με τ' όνομά σου δηλαδή; στραβομουτσούνιασε η θεά της πίστας. Και μεις τι ρόλο θα παίζουμε, τις δευτεράτζες, κάτω-κάτω στην ταμπέλα;

–Όχι, με το δικό σας, εξήγησα. Εγώ δεν υπάρχω, είμαι φάντασμα.

Μου 'ριξε μια εξονυχιστική ματιά και στραβοχαμογέλασε.

–Φάντασμα, ε; είπε. Χμ... για φάντασμα μια χαρά κρατιέσαι.

–Παρομοίως, της ανταπέδωσα το κομπλιμέντο.

–Εγώ δεν είμαι φάντασμα.

–Εμ, δεν το βλέπω;!

Γέλασε φιλάρεσκα.

–Σ' αρέσουμε δηλαδή σαν να λέμε;

–Ποιος στραβός δεν θέλει το φως του;

Σηκώθηκε.

–Αφού θα το γράψουμε που θα το γράψουμε δεν πάμε λέω εγώ να το γράψουμε στο κρεβάτι, που είμαι πτώμα; μου προτείνει. Θα είμαστε και πιο άνετα.

Τι να 'κανα; Να τορπίλιζα το πρότζεκτ;

–Όπως αγαπάτε, μουρμούρισα.

Σούρνοντας τα πασούμια της με οδήγησε στην απεριγράπτου κρεβατοκάμαρη.

–Μην ανησυχείς κι έχουμε μπόλικες καπότες, μου είπε με αποπλιστική αφέλεια.

Κι αυτό πράγματι με καθησύχασε.

* * *

Οι συνεντεύξεις με τη λαϊκή αιιδό συνεχίστηκαν σ' αυτό το εποικοδομητικό πνεύμα για περισσότερο από ένα μήνα. Κάθε μέρα, κατά τις τρεις, ταξίδευα στο Γαλάτσι, ανέβαινα στο διαμέρισμα, άνοιγα με το κλειδί που μου είχε δώσει, για να μην σηκώνεται η ίδια από το χουζούρι της, μέσα στα άγρια χαράματα, να μου ανοίξει, γδυνόμουν κι ο ίδιος, βούταγα κάτω από τα σκεπάσματα κι εκεί, στην οικειότητα που είχε πλέον αποκτήσει η επαφή μας, πάσχιζα να αλιεύσω τις πληροφορίες που χρειαζόμουν για την εκπόνηση της εποποιίας που μου είχε ανατεθεί. Δεν ήταν εύκολο, γιατί συχνά η ντίβα αρνιόταν πεισματικά να ξυπνήσει εντελώς, άλλοτε πάλι μ' έπαιρνε κι εμένα ο ύπνος –που είναι κολλητικό πράγμα– και μας έβρισκε το σκοτάδι, οπότε θα 'πρεπε σιγά-σιγά η μεν ίδια να ετοιμάζεται για το νυχτερινό της λειτούργημα εγώ δε για την επιστροφή οίκαδε, όπου μια αφοσιωμένη Ασημίνα περίμενε να της πω τα νέα της ημέρας πριν πέσουμε (για δεύτερη φορά εγώ) για ύπνο. Ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δεν είχα κοιμηθεί τόσο πολύ!

Το κακό είναι πως κάτι με τον ύπνο, κάτι με τις γυμναστικές ασκήσεις της Νικολέτας, όταν δεν νύσταζε, κάτι με τούτο, κάτι με κείνο... το μπλοκάκι των σημειώσεων που κουβαλούσα στις συνεντεύξεις δεν έλεγε να ξεκολλήσει από την πρώτη σελίδα. Κι αν η συνεντευξιαζόμενη δήλωνε κατευχαριστημένη με τον τρόπο που χειριζόμουν το όλο θέμα ο εργοδότης μου άρχισε να με στριμώχνει.

–Πότε θα έχουμε τα πρώτα κεφάλαια; με ρώταγε σε καθημερινή βάση πια.

–Συντόμως, απαντούσα στερεότυπα εγώ. Συντόμως.

Στο τέλος είδε κι απέιξε ο άνθρωπος, μου έριξε το τελεσίγραφο.

–Τσαλαπετεινέ, μου λέει. Δεν ξέρω πώς την έχεις δει τη δουλειά, αλλά εδώ είμαστε επιχείρηση, δεν παίζουμε. Το οποίον... σήμερα έχουμε Τρίτη. Λοιπόν... ως το Σάββατο που μας έρχεται θα μου 'χεις έτοιμο υλικό να πάρω μαζί μου στο κότερο για το ΣουΚού. Συνεννοηθήκαμε;

Απταίστως.

Το ίδιο απόγευμα κατάφερα να σούρω τη ντίβα έξω από το κρεβάτι, να της βάλω μια κούπα καφέ στο χέρι και να την καθίσω απέναντί μου.

–Είσαι σκληρός, παραπονήθηκε. Με κακομεταχειρίζεσαι επειδή σου 'χω αδυναμία.

–Να κάνουμε και καμιά δουλειά έξω από ύπνο και αεροβική, της λέω αυστηρά. Έχουμε και προθεσμίες, γαμώτο!

–Και γιατί δεν την κάνουμε αγκαλίτσα; γκρίνιαξε ναζιάρικα η ντίβα.

Την αγνόησα κι άρχισα να την ρωτάω διάφορα βιογραφικά. Σάματι είχα ξαναπάρει συνέντευξη για να ξέρω; Στο σκοτάδι πορευόμασταν.

–Πες μου για τα παιδικά σου χρόνια, τη διατάζω.

Δυσανασχέτησε.

–Οχούου!... Πού να θυμάμαι εγώ τώρα, γκρίνιαξε. Εκεί, στο χωριό, με τις δουλειές στα χωράφια, τα γίδια, τα μπουστάνια... Τέτοια... Αλλά μην το γράψεις.

–Και τι να γράψω;

–Εγώ θα σου πω; Εσύ είσαι ο συγγραφέας, εσύ ξέρεις. Πες εκεί για Παρίσια, ταξίδια... κάτι θα βρεις. Τι λένε οι άλλοι;

–Ο πατέρας σου γεωργός, να καταλάβω;

–Μπα... φυλακή. Ίσα που τον βλέπαμε στο φτερό, να γχαστρώσει τη μάνα μου και μετά πάλι μέσα.

–Πολιτικοί οι λόγοι;

–Μπααα... χόρτο. Δηλαδή, να μωρέ, έβαζε εκεί κάτι φυτά ανάμεσα στα καλαμπόκια, αλλά απαγορευόταν λείει και τον τσάκωναν. Αδίκως βέβαια, γιατί όλοι το κάναν και τους άλλους δεν τους έπιαναν. Γι' αυτό κι εγώ ψηφίζω δαγκωτό ΓΑΠ, που θα αποποινικοποιήσει είτε το χόρτο. Μου έχει μείνει απωθημένο.

–Φτώχεια δηλαδή μιλάμε...

Η Νικολέτα θύμωσε.

–Τον κακό σου τον καιρό, που θα με πεις φτωχιά, φώναξε. Εγώ, αν θες να ξέρεις, μπορώ να πάρω μέχρι και Πόρσε άμα γουστάρω, αύριο κιόλας, αλλά δεν έχω δίπλωμα.

–Για τότε λέω, βρε Νικολέτα, εξήγησα. Με τον πατέρα φυλακή...

–Αδίκως, τόνισε.

–Αδίκως, αλλά μέσα.

–Μπα, είχαμε το νονό μου που μας φρόντιζε, είπε η Νικολέτα. Ήταν κάργα καψούρης με τη μάνα μου μιλάμε και μας είχε αναλάβει εργολαβία. Αν δεν ήταν παντρεμένος μάλλον αυτόν θα έλεγα μπαμπά. Θιός χωρέστον.

–Σπουδές; ρώτησα διστακτικά.

Συνοφρυώθηκε.

–Τι σπουδές, παιδάκι μου; είπε νευριασμένη. Εγώ σπούδασα στο ανώτερο πανεπιστήμιο... στο πεζοδρόμιο.

–Ως καλντεριμιτζού; αστειεύτηκα.

–Ναι, πες μας και πουτάνες τώρα!... φώναξε. Επειδής, από την καλή μου την καρδιά, σου κάθισα μια-δυο φορές, ένεκα που σε λυπήθηκα, μπακούρη άνθρωπο...

- Ε όχι και μια-δυο φορές...
- Καλά, πες πως ήταν τρεις... Σιγά!... Τι έγινε τώρα; Δεν το λες και σχέση.
- Σωστάαααα.
- Σχολείο τίποτα δηλαδή;
- Ε, όχι και τίποτα..., διαμαρτυρήθηκε η αιιδός. Τετάρτη Δημοτικού, με άριστα οχτώ το πήρα, αν θες να ξέρεις.
- Και μετά;
- Τι μετά; Μετά η βιοπάλη. Πού καιρός για πολυτέλειες!
- Η δουλειά στα χωράφια εννοείς;
- Όχι μωρέ... Μ' έπαιρνε ο νονός στη γύρα... Δεν στο 'πα; Είχε ένα Datsun και γύρναγε στα χωριά να πουλάει φουστάνια, κουβαρίστρες, σεντόνια, ψιλικά... Εγώ ήμουνα ο κράχτης. Με βλέπαν μικρό και ζουμπουρλούδικο κι έρχονταν οι πελάτες.
- Και σ' άφηγε η μάνα σου; απόρησα.
- Και τι να 'κανε; Να χάσει το νονό; Και πώς θα τα φέρναμε βόλτα;
- Και μετά τι έγινε;
- Μετά γκαστρώθηκα.
- Α!
- Αλλά εντάξει, με πήγε ο νονός σ' ένα δικό του γιατρό και το ρίξαμε. Δεν τρέχει τίποτα... Όλα καλά.
- Πόσων χρονών ήσουν τότε; ενδιαφέρθηκα.
- Ξέρω κι εγώ;... Δώδεκα;... Δεκατρίο;... Εκεί γύρω...
- Είχες κι άλλα τέτοια... «ατυχήματα»;
- Οουου!... Καλά είσαι! Εμένα που με βλέπεις έχω

κάνει επτά εκτρώσεις! Αλλά μου φαίνεται; Όχι, να μου πεις την αλήθεια.

–Η αλήθεια είναι πως δεν σου φαίνεται, μουρμούρισα.

–Είναι το σουλούπι μου τέτοιο, εξήγησε. Αλλά μια φορά το μάθημά μου το 'μαθα. Τώρα μόνο με καπότα. Α, όλα κι όλα! Σούρνονται και αρρώστιες λέμε.

–Βιβλία διαβάζεις; ρωτάω για ν' αλλάξω κουβέντα.

–Αν διαβάζω λέει!... Δεν αφήνω βιβλίο για βιβλίο! Κανονική βιβλιοφάγα!

–Τι διαβάζεις δηλαδή;

–Όλα λέμε. Αλλά κυρίως μ' αρέσει η ψυχολογία, η φιλοσοφία, η ιστορία... Τέτοια επιστημονικά. Εντάξει... πού και πού διαβάζω και κανένα φωτορομάντζο.

–Τι διάβασες τελευταία;

–Την εγκυκλοπαίδεια.

Μάλιστα.

–Να υποθέσω πως το ρεαλιτοπαίχνιδο αποτέλεσε σταθμό στην καριέρα σου; ρώτησα.

–Ε, ναι. Ο κόσμος με αγχάλιασε και μ' αγάπησε. Κανονικά εγώ έπρεπε να κερδίσω τα φράγκα, αλλά ήταν όλα στημένα.

–Οι κακές γλώσσες λένε πως μόνο με καρέκλες δεν πάρθηκες τότε, παρατήρησα.

–Ε, και; Τόσες βδομάδες εκεί μέσα τι άλλο μπορούσε να κάνει κανείς; Ούτε τηλεόραση δεν είχαμε. Καλά, να σου πω ιστορίες εγώ απ' αυτή τη φάση να πάθεις την πλάκα σου!

–Θα μου πεις, αλλά αργότερα, υποσχέθηκα. Και στη νύχτα πώς βρέθηκες; Από τη διασημότητα που σου είχε εξασφαλίσει το γυαλί;

–Κι απ' αυτό, παραδέχτηκε η ντίβα. Αλλά κυρίως από τη φωνή μου.

-Τη... φωνή σου;!!!

-Ε, ναι. Ξέρεις τι μου είπε ο κύριος Σάκης όταν με πρωτοάκουσε; «Εσύ, μανάρι μου» μου κάνει «θα τις σβήσεις όλες. Από φωνή... κορμάρα!». Όχι που να το παινευτώ δηλαδή...

Ήθελα να κάνω κι άλλες ερωτήσεις, αλλά η Νικολέτα είχε κουραστεί.

-Αύριο πάλι, μου λέει. Πάμε τώρα για ένα χαλαρωτικό ενσταντανέ γιατί άρχισε να με πονάει το κεφάλι μου.

* * *

Παρασκευή πρωί κατέθετα στο γραφείο της Κούλας τα δυο πρώτα κεφάλαια της Γαλατσιώτικης ταλαιπωρίας μου.

-Κομμένο σε βλέπω, μου κάνει η Κούλα ρίχνοντάς μου μια εξονυχιστική και απροκάλυπτη ματιά. Δεν φαντάζομαι να μου κάνεις τίποτα παρασπονδίες...

-Εγώ;!!! διαμαρτυρήθηκα. Να μη σώσω να σε καμαρώσω νυφούλα! Αφού ξέρεις ότι σ' έχω βασίλισσα.

-Κάτσε καλάααα, κακομοίρη μου... Θα σε ξαναστείλω πίσω στον μπαμπάαααα...

Το αφεντικό με κάλεσε στο γραφείο του Τρίτη μεσημέρι. Είχε πάει Μύκονο βλέπεις, με το κότερο, και δεν πρόλαβε να γυρίσει Δευτέρα (και γιατί να γυρίσει ο άνθρωπος αφού οι σκλάβοι μια χαρά την πήγαιναν τη γαλέρα;).

-Τσαλαπετεινέ, το διάβασα, μου λέει. Εντάξει, καλό είναι, δεν λέω... Αλλά...

Υπάρχει πάντα αυτό το μπιπ το «αλλά»...

-Λίγο στεγνό, βρε παιδί μου, δεν σου φαίνεται; συμπλήρωσε ο μπόσης μ' έναν μορφασμό κάπως.

-Draft είναι, του λέω. Θέλει χτένισμα.

-Και χτένισμα και λούσιμο κι αφρόλουτρο και ταϊλαν-

δέζικο μασάζ, αστειεύτηκε ο Βελανιδιάς. Σουλούπωσέ το... Του χρειάζεται μια, έτσι, πιά ιντελέκτουαλ προέκταση... Ρίξε και καμιά αναφορά σε Σεφέρη, Ελύτη... ξέρεις εσύ τώρα... Να βγει πιο διάνοηση.

Διάνοηση η... Νικολέτα!

–Θα μας πάρουν με τις πέτρες, γνωρίζοντες και μη γνωρίζοντες, του επισημαίνω εγώ. Ν’ ακούσει Σεφέρη η κοιδός θα νομίσει ότι τη βρίζουν στα τούρκικα.

Ο Βελανιδιάς άφησε ένα προσποιητό γέλιο.

–Νόστιμο, είπε. Τέλος πάντων, δεν θα σου πω εγώ τι θα βάλεις... Κάνε ότι σε φωτίσει ο θεός. Αλλά να βγει κάτι αντάξιο των «Εκδόσεων Βελανιδιά»... Με πιάνεις;

Μετέφερα τον προβληματισμό του αφεντικού στην Ασημίνα και συμφώνησε μαζί του.

–Καλά λέει, είπε. Μερικές αναφορές σε καταξιωμένους των γραμμάτων –και δη ποιητών– προσδίδει άλλο κύρος στο κείμενο. Αλλά όχι Σεφέρηδες κι Ελύτηδες, βρε Λουκά μου... Όλοι οι άσχετοι αυτούς βάζουν. Τι θα ’λεγες για καμιά Αλκυόνη Παπαδάκη, ας πούμε;

–Δεν την ξέρω, ομολόγησα.

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

–Σεξιστής μέχρι τα μπούνια, σχολίασε. Καλά, θα σου φέρω εγώ από το σπίτι... Άκου εκεί... δεν ξέρει την Αλκυόνη! Πού πάμε, θεέ μου! Πού πάμε;!!!

Μια βδομάδα ακόμα άντεξα να ανακρίνω τη Νικολέτα. Έτσι κι αλλιώς δεν είχε και τίποτα πέρα από ονόματα και διευθύνσεις να προσθέσει στην πλοκή. Μετά κάθισα κάτω και με τη βοήθεια της Ασημίνας, που μ’ επανέφερε στην τάξη κάθε που το κείμενο γινόταν «πολύ αντρικό», συνέθεσα το ανεπανάληπτο έπος.

Αυτή τη φορά ο Βελανιδιάς ενθουσιάστηκε.

–Αυτός είσαι! ανέκραξε. Ούτε ο ίδιος ο Κάβουρας δεν θα το 'φτιαχνε έτσι τσίλικο! Να το στείλουμε αμέσως στον Κατσούπη.

Τον κοίταξα ξαφνιασμένος. Ο Κατσούπης ήταν ανέκδοτο στους εκδοτικούς κύκλους. Είχε μια μικρή εταιρία, τις «Εκδόσεις Ωροδείκτης» κι έβγαζε ότι σκουπίδι μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου! Κάτι σαν «Αυριανή» των εκδοτών ένα πράγμα.

–Τι δουλειά έχει ο Κατσούπης; απόρησα.

Ο μπόσης γέλασε.

–Ε, τι νόμισες, ρε Τσααπετεινέ; είπε. Εμείς θα το βγάξουμε αυτό το... πράγμα; Τστσιτσι!

–Θα το δώσουμε δηλαδή στον Κατσούπη;

Ο μπόσης ξαναγέλασε.

–Δεν θα το δώσουμε πουθενά, είπε. Ο Κατσούπης είναι μόστρα. Μπλόφα. Το μαγαζί είναι δικό μας και το 'χουμε για να κάνουμε κάτι τέτοιες αρπαχτές, που δεν θα μας επέτρεπε βέβαια το κύρος των «Εκδόσεων Βελανιδιά».

Όσο ζει κανείς μαθαίνει.

Εκείνο που έμαθα επίσης ήταν ότι το εν λόγω έπος βγήκε «επί πληρωμή». Τουτέστιν, κάποιος κύριος Χουρδάμπασης, «μεγαλοεπιχειρηματίας», άγγελος προστάτης και πάτρονας της Τέχνης (που υπηρετούσε ευσυνειδήτως η δική μας) τα έσκασε κανονικά στον Βελανιδιά για να προβεί στην εν λόγω έκδοση. Κι ο Βελανιδιάς τον χρέωσε όχι μόνο τη δική μου «αμοιβή» (εκ της οποίας εισέπραξα το 1/10 και εάν...), αλλά και μέχρι τα εισιτήρια και τους καφέδες του πήγαιν'–έλα στο φιλόξενο διαμέρισμα του Γαλατσίου.

Κι έτσι έγινε μια μεγάλη εκδήλωση παρουσίασης του βιβλίου της αιιδού, όπου παρέστησαν και μίλησαν «πνευματικοί άνθρωποι», επιχειρηματίες, θεατράνθρωποι, συ-

νάδελφοι της νύχτας της Νικολέτας, δυο-τρεις βουλευτές εν ενεργεία, κυρίες του κόσμου, κύριοι του υποκόσμου και γενικά το «ανφάν γκατέ» της πόλης.

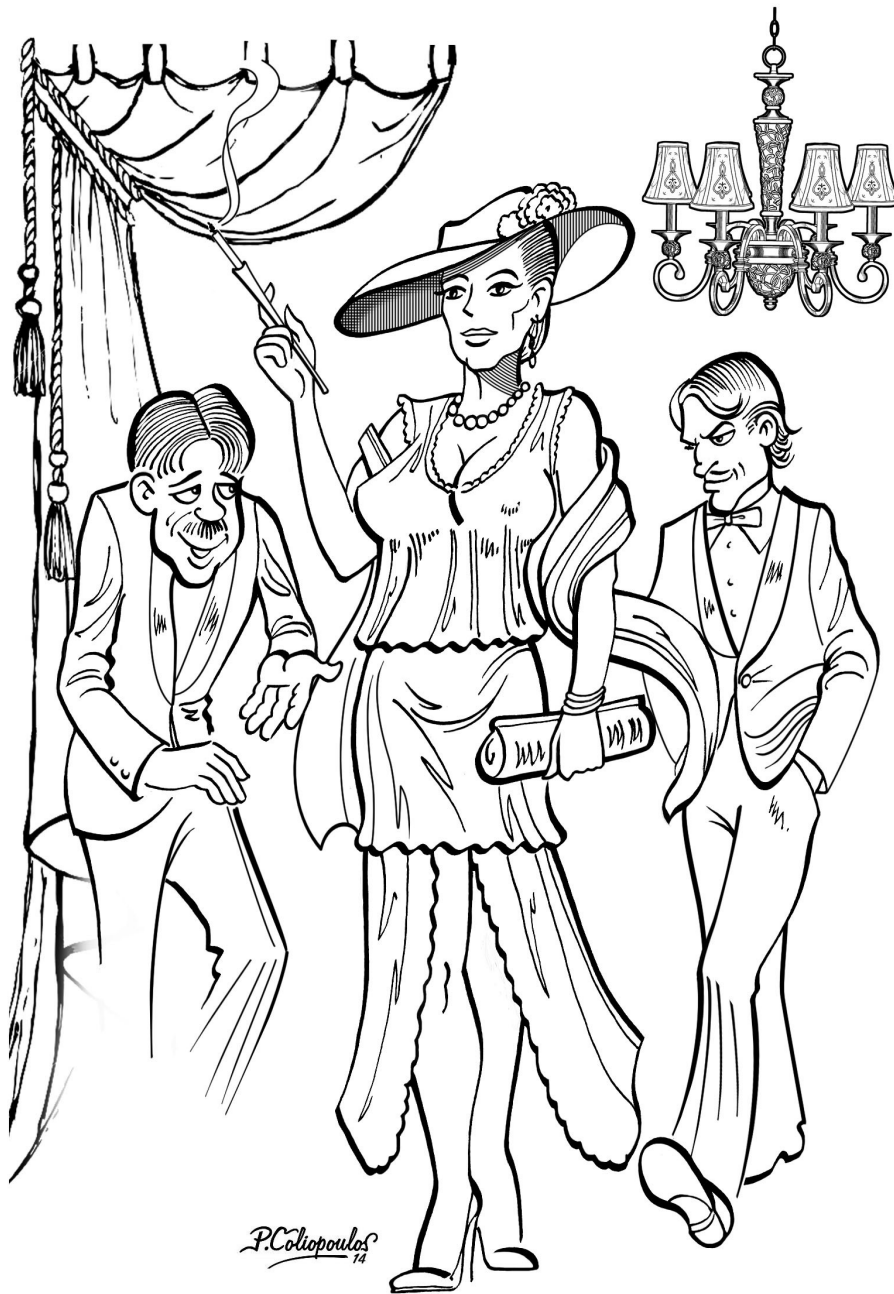
Η ντίβα, απαστράπτουσα ως χριστουγεννιάτικο δέντρο, υπέγραφε αντίτυπα στον λαό της κάτω από τα φλας των φωτογράφων και υπό την σκιά του μαικήνα της Χουρδάμπαση κι εκείνη την κάπως πιο διακριτική του Βελανιδιά.

Εμένα με είδε μεν αλλά έκανε πως δεν με γνώριζε. Έτσι κι αλλιώς τα φαντάσματα δεν φαίνονται στο φως των προβολέων.

«*Το Αηδόνι της Νύχτας*» πούλησε 350.000 αντίτυπα στους πρώτους έξι μήνες (εκ των οποίων τα 100.000 αγόρασε ο Χουρδάμπασης για να μοιράσει δεξιά κι αριστερά) και προχώρησε κατευθείαν στην 13η έκδοση!

P. Coliopoulos
74

Ροδάνθη Περιάνδρου-Τζαφέρη

Συχνά αναρωτιέμαι πώς κατάφερα να μείνω τόσο καιρό με την Ασημίνα έτσι άστατος και σουρτούκος χαρακτήρας που ήμουν (και παραμένω). Κανονικά θα 'πρεπε ν' αναρωτιέμαι γιατί η Ασημίνα με υπέμενε (και με υπομένει) τόσο καιρό, αλλά επειδή κάθε φορά που επιχειρώ να εμβαθύνω στο γυναικείο μυαλό βραχυκυκλώνει το δικό μου το άφησα για να πλησιάσω το πρόβλημα από την παραδοσιακή του οδό... τη δική μου.

Καμιά καλλονή δεν ήταν –εντάξει, ούτε του πεταματού κι αν συνυπολογίσουμε τους θρυλικούς βύζους-τορπίλες δεν θα πέραγα απαρατήρητη στη Λαχαναγορά, όπου για κάμποσα φεγγάρια μαθήτευσα. Προσωπικότητα μάλλον συνηθισμένη. Εξυπνάδα θηλυκής τεχνοτροπίας, τουτέστιν... σπριντ ολυμπιακού επιπέδου στα γυναικεία θέματα και δρόμος αντοχής επαρχιακού διασυλλογικού πρωταθλήματος στα άλλα. Φαντασία... ε, δεν θα το 'λεγα κι όσο για χιούμορ... εντάξει, γέλαγε καμιά φορά στα ανέκδοτα για ξανθιές.

Τρυφερή ήταν, αλλά μην φανταστεί κανείς τίποτα λιγυρεμένες υπερβολές, όπως και συναισθηματική, όπου χρειαζόταν. Ταμπεραμέντο στις ασκήσεις επί στρώματος... μάλιστα, όταν είχε διάθεση –που τώρα τελευταία δεν ήταν συχνά. Απελευθερωμένη περί το άλμα... στο έπακρο κι αυτό ίσως να ακούσε από μόνο του στο να συντηρήσει το ενδιαφέρον μου για κείνη. Αλλά δεν ήταν ούτε αυτό.

Μα τότε τι διάλογο ήταν; Μπερδεύομαι κι όσο μπερδεύομαι τόσο νευριάζω –με τον εαυτό μου βέβαια. Τόσα και τόσα θηλυκά, απείρως πιο ενδιαφέροντα, γύρω μου... γιατί πήγα και κόλλησα σ' αυτή τη σχέση, που σίγουρα ήταν κατώτερη των προδιαγραφών αλλά και των προσδοκιών μου; Το γύριζα από 'δώ το γύριζα από κει, όμως στο τέλος η απάντηση που έπαιρνα ήταν στερεότυπη κι εκφραζόταν κι αυτή υπό τύπον ερωτήσεως: «Μήπως επειδή την νοιάζεσαι, παλιοκοπρίτη;».

Εκεί ακριβώς παράταγα την ενδοσκόπηση κι έβγαίνα να πάρω καθαρό αέρα. Γιατί αυτό μου 'λειπε τώρα... να προσκολληθώ σε μια κοπέλα συνηθισμένη –σε όλα πλην των βυζο-οβίδων! Αν είναι ποτέ δυνατόν να ακουμπήσεις μια ολόκληρη ζωή ή έστω, ένα μεγάλο της διάστημα, πάνω σ' ένα ζεύγος τορπιλών! Αυτά που κοροϊδεύουμε δηλαδή στους άλλους;

Γιατί αναφέρομαι τόσο εξονυχιστικά στην Ασημίνα; Μα επειδή ακριβώς ήρθαν έτσι τα πράγματα ώστε να διαδραματίσει σημαντικό και πρωτεύοντα ρόλο στην εξέλιξη της ιστορίας μας.

Έχετε ακούσει φυσικά για τη Ροδάνθη Περιάνδρου-Τζαφέρη, δεν μπορεί! Τα κανάλια σας έχουν κάνει τ' αυτιά τούμπανο με τις διαφημίσεις των βιβλίων της κι αν είσαστε γυναίκα έχετε οπωσδήποτε διαβάσει βιβλία της κι έχετε ρίξει το κλάμα της αρκούδας μέχρι να φτάσετε στη μαγική λέξη «Τέλος».

Ξέρω τι περιμένετε ν' ακούσετε. Την απομυθοποίηση της ηρωίδας σας. Κάτι σαν «τα αριστουργήματα της Τζαφέραινας τα 'χω γράψει εγώ». Αυτό δεν περιμένετε; Χμμ... θα σας πω πως έχετε και δίκιο και άδικο. Ναι, και τα επτά ερωτικά έπη της αγαπημένης συγγραφέως σας τα έχω γράψει ο ίδιος, με τα χεράκια μου –όλα μέσα σε δυο μήνες παρακαλώ. Όμως, κρατηθείτε! Γιατί εδώ θα σας κουφάνω. Τζαφέραινα, ως οντότης υπαρκτή, δεν υφίσταται.

Μα, θα μου πείτε, πώς είναι δυνατόν; Αφού την είδατε με τα ίδια σας τα μάτια, άπειρες φορές, στην τηλεόραση, στα κουτσομπολίστικα περιοδικά, στις εφημερίδες... μπορεί να σας υπέγραψε κι αυτόγραφο σε παρουσίαση βιβλίου της ή να της σφίξατε το χέρι σε μια κοσμική συναναστροφή!

Εδώ θα χαμογελάσω πονηρά, θ' ανάψω τσιγάρο, όπως στο σινεμά, και φυσώντας τον καπνό στο νταβάνι θα σας πω με κείνη τη βελούδινη φωνή του Εωσφόρου που τρομάζει τους παπάδες και τις σιτεμένες παρθένους...

—Είσαστε σίγουροι (-ες) πως αυτή είναι η Ροδάνθη Περιάνδρου-Τζαφέρη;

Ήδη διακρίνω τον σπόρο της αμφιβολίας να θροιάζεται ύπουλα στην ψυχή σας. Δεν είσαστε πια και τόσο σίγουροι, ε;

Και πολύ καλά κάνετε.

* * *

Ήταν την εποχή που ακολούθησε το βιβλίο της ντίβας της Ιεράς Οδού. Ο Βελανιδιάς, δια του Κατσούπη, έβγαλε τα κέρατά του σε σκληρή μονέδα —που έφυγε τσιφ για τα Νησιά Καϊμάν— ενώ εγώ ούτε καν την ψυχική οδύνη. Ίσα τον μισθό πείνας που προέβλεπε το συμβόλαιο που μου έκανε η Κούλα συν ένα μπόνους του κώλου, πολύ αργότερα, άντε... ίσα με έναν ακόμη μισθό. Το οποίο, ριγμένος απ' όλες τις μεριές και να λέω κι ευχαριστώ από πάνω.

Δεν μ' άρεσε. Και μ' άρεσε ακόμα λιγότερο τη μέρα που τράκαρα τον Κάβουρα στο γραφείο, εγώ φεύγοντας φορτωμένος με πάκα χειρόγραφα για διόρθωση, εκείνος προσερχόμενος με τα χέρια στην τσέπη —άρχοντας— προς είσπραξη οφειλομένων. Ίσα που με θυμόταν.

—Εσύ δεν είσαι ο φιλαράκος της μανδαμίτσας, της συγγραφέας, με κείνους τους θεσπέσιους βύζους; με ρώτησε.

Το στίγμα δεν έλεγε να μ' εγκαταλείψει.

–Τώρα γίναμε συνάδελφοι, τον πληροφορώ. Με προσέλαβε ο Βελανιδιάς για να κάνω... «διορθώσεις».

Ο Κάβουρας σήκωσε τα φρύδια με ενδιαφέρον.

–Μπα; έκανε. Για πες... για πες... Σαν ποιους σαν να λέμε «διόρθωσες»;

Του είπα κι έβαλε τα γέλια.

–Ωστε σε σένα τη φόρτωσε την καλιακούδα της Ιεράς Οδού; ανέκραξε. Μου 'χε πει εμένα, αλλά ξέρεις τώρα... με ζάχαρο, πίεση και ηλικία μια στο τόσο τα καταφέρνω να τον ξυπνήσω τον Μένιο κι αυτό με τη βοήθεια της επιστήμης κι όχι εντελώς... Το πρότζεκτ αυτό θα μ' έστελνε συστημένο να κοιτάζω τα ραδίκια ανάποδα. Εσύ όμως, παληκαράκι στα ντουζένια σου, ε;... μάλλον καλά θα πορεύτηκες.

–Δεν έχω παράπονο, είπα σεμνά.

–Και θα πορεύτηκες και αλλέως πως, σχολίασε ο Κάβουρας. Μαθαίνω πως το έπος χτύπησε και γαμώ τα νούμερα!

Με είδε που χαμήλωσα αμήχανα τα μάτια ενώ ασυναίσθητως έκανα σχέδια με το παπούτσι μου στο πάτωμα. Με άρπαξε από τον γιακά.

–Σου έδωκε ποσοστά... μη μου πεις ότι δεν σου έδωκε, μου σφυρίζει χαμηλώνοντας τη φωνή του απειλητικά.

–Ένα φιλομπόνους και τον μισθό, ομολόγησα με συντριβή.

–Α, τον λέχρο! φώναξε ο Κάβουρας. Α, τον στυγνό εκμεταλλευτή της τίμιας εργατικής τάξης! Και δεν μου λες, ρε μάστορη... τίποτις αρπαχτές απ' όξω δεν κάνουμε;

–Και πώς να κάνουμε; του απαντώ εγώ τσαντισμένος. Να φτιάξω ένα χαρτόνι και να περιφέρομαι... «εδώ το καλό φάντασμα»;

Ο Κάβουρας με κοίταξε καλά-καλά.

–Καλά, πού ζεις εσύ, ρε παιδάκι μου; είπε. Και το ίντερνετ τι το 'χουμε; Φτιάχνεις εκεί ένα site του σκοτωμού, απλώνεις τηνπραμάτεια σου... «προτιμήστε μας, θα μείνετε πολύ ευχαριστημένοι –τιμαί προσιταί», το διαφημίζεις σε φατσοβιβλίο, twitter και ξέρω 'γώ πού και ψαρεύεις πελατεία. Θα εκπλαγείς με το πόσα νούμερα υπάρχουν εκεί όξω που βλέπουν τον εαυτό τους συγγραφέα και δεν μπορούν να διαβάσουν ούτε αθλητική εφημερίδα, πόσο μάλλον να γράψουν βιβλίο!

Δεν είχε άδικο ο ποταπός.

–Εσύ αυτό κάνεις; ρώτησα.

Ο Κάβουρας γέλασε φιλάρεσκα.

–Μην κοιτάς εγώ..., είπε. Έχουμε φτιάξει κι ένα άλφα όνομα στην πιάτσα... Η πελατεία έρχεται συστημένη. Ο φίλος του φίλου, της φίλης, της κουμπάρας, του μπατζανάκη... Δόξα τω θεώ δεν έχω παράπονο. Δώδεκα διαμερίσματα έχω βγάλει εμένα που με βλέπεις –και τρία εξοχικά. Όποιος δουλεύει πρέπει να αμείβεται –κι αν μπορεί μαύρα τόσο το καλύτερο.

–Και τι να ζητάω σαν αμοιβή; ρώτησα.

–Τίποτις, γέλασε ο Κάβουρας. Απλά τους παίρνεις μια συμβολική μπροστάντζα –χίλια, χίλια πεντακόσια ευρώ– μην γίνει καμιά στραβή και μείνεις με το χειρόγραφο στο χέρι και μετά δουλεύεις με ποσοστά επί των πωλήσεων. Όχι τίποτις πολύ μεγάλο, μην τρομάξει ο πελάτης, γιατί τον θέλουμε να επιστρέψει για περαιτέρω άρμεγμα, ούτε και τίποτις πολύ μικρό, που δεν θα πλερώνει τον τίμιο κόπο σου. Ένα 10 με 12% φτάνει και περισσεύει. Χωρίς να το καταλάβεις θα μπαίνουν λεφτά στην τράπεζα μέχρι που δεν θα προφταίνουν να σου αλλάζουν βιβλιάρια. Αλλά χρειάζεται λίγο τρέξιμο στην αρχή. Μετά θα επιλέγεις. Θα διώχνεις κόσμο λέμε...

Έμεινε για λίγο σκεφτικός.

–Εκείνο το γκομενάκι το δικό σου που λέγαμε... η συγγραφέζα ντε..., μου κάνει. Τι πουλάει;

Άντε τώρα να εξηγείς στον Κάβουρα!

–Μικρά πράγματα, μουρμουρίζω.

–Γιατί δεν την σπρώχνεις; ρωτάει ο Κάβουρας. Μόστρα διαθέτει... μόνο εκείνους τους βύζους να παρελάσει γίνηκε η δουλειά. Εσένα με το χάρισμα σε έχει... Τι χρειάζεται; Χτίσιμο ένα προφίλ. Άλλο ονοματάκι, άλλο βιογραφικό και τσάααααααα...

–Η Ασημίνα;!!!... εξανίσταμαι εγώ.

Ο Κάβουρας κούνησε το κεφάλι του.

–Ε, ως Ασημίνα, σύμφωνοι, δεν πάει μακριά, λέει. Αν το αλλάξουμε όμως σε κάτι έτσι πιο καλλιτεχνικό; Πιο διάνοηση; Για σκέψου το.

Το μυστήριο δεν είναι πώς κατέβασε αυτή την ιδέα ο Κάβουρας, αλλά πώς δεν το 'χα σκεφτεί τόσον καιρό ο ίδιος.

* * *

Το ίδιο βράδυ, έχοντας ήδη επεξεργαστεί στο δαιμόνιο μυαλό μου την όλη φάση, έπιασα την Ασημίνα ιδιαίτερω.

–Να σου πω πώς σε βλέπω, λατρεμένη μου; της λέω.

Η Ασημίνα χούφτωσε τις θανατηφόρες τορπίλες της σε μια παιχνιδιάρικη κίνηση.

–Ξέρω πώς με βλέπεις, απάντησε γελώντας.

–Δεν εννοώ περί το κατάπτυστον, βρε Μεσσαλίνα. Περί το γενικόν ομιλώ.

–Για ομίλει... Αλλά αν μου το πας σε στεφάνια και κουφέτα κι άλλα τέτοια «μην ξεράσω»... στο ξεκόβω από τώρα, καχομοίρη μου. Εσύ θα τα λες, εσύ θα τ' ακούς.

Πού πηγαίνει όμως συστημένο το μυαλό των άτιμων

θηλέων! Δήθεν μου και τάχαμου, πλην τραβάτε με κι ας κλαίω. Αλλά δεν είχα καμιά διάθεση να πέσω στην ποταπή παγίδα. Αγνόησα το σήμα.

–Σε βλέπω πλούσια και διάσημη, της λέω. Διάσημη και πλούσια –με όποια σειρά το επιθυμείς. Έτσι σε βλέπω.

Κούνησε το κεφάλι της.

–Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα, είπε.

–Το ευτυχές και αίσιον τέλος από μας εξαρτάται, είπα. Αλλά αυτό δεν είναι του παρόντος. Έχουμε ακόμα δρόμο να διανύσουμε.

–Είπα κι εγώ! σάρκασε η Ασημίνα. Λέω μήπως και φτάσαμε και δεν το πήρα είδηση, αφηρημένη;...

–Η επιτυχία σου είναι εξασφαλισμένη, δήλωσα.

–Sure, sure! ξανασάρκασε η Ασημίνα. Αμ, δεν το βλέπω; Όλα τα σημάδια αυτό δείχνουν.

Έκανα μια παύση, όπως στα έργα, κι άναψα τσιγάρο.

–Πώς θα σου φαινόταν να γίνεις συγγραφέας; πέταξα.

Η Ασημίνα γέλασε.

–Και να 'χω τις προκοπές τις δικές σου; είπε. Όχι, ευχαριστώ, προτιμώ τις φωτοτυπίες του μπαμπά –στα σίγουρα.

–Ακόμα κι αν πούλαγες εκατοντάδες χιλιάδες βιβλία και κατέληγες να σε διαβάζει και η κουτσή Μαρία –με το αζημίωτο βέβαια; γλίστρησα ύπουλα εγώ την εικόνα.

Τσίμπησε. Αρχισα να της εξηγώ το μεγαλόπνοο σχέδιο και μ' άκουσε με θρησκευτική ευλάβεια, χωρίς να με διακόψει –πράγμα σπάνιο για θήλεο.

–Μα εγώ δεν φτουράω να συμπληρώσω μια αίτηση, που λέει ο λόγος, πώς θα γράψω ολόκληρο βιβλίο; απόρησε.

–Δεν μ’ άκουσες τι έλεγα πριν; Θα σε βοηθήσω εγώ. Τι μ’ έχεις εμένα, μόνο για λόγους ψυχαγωγίας και αναπαραγωγής, άνευ αναπαραγωγής;

–Δηλαδή θα το γράφεις εσύ, συμπέρανε η Ασημίνα (που μόνο στόχος δεν ήταν).

–Το κατά δύναμιν, είπα σεμνά.

–Τι δηλαδή; Κάτι σαν τον... «Τσαλαπετεινό»;

Έπρεπε τώρα δηλαδή να μου στρίψει το μαχαίρι στην πληγή;

–Όχι, από τα άλλα, απάντησα σκουντούφλικα (με το εγώ μου καταρρακωμένο). Ξέρεις... φεγγάρια... δάκρυα... ακρογιαλιές... προδοσίες... ο άπιστος... η ατυχήσασα... Αυτά που πουλάνε.

Κούνησε το κεφάλι της.

–Δεν είναι και κακή ιδέα, είπε διστακτικά.

–Μα τι λες τώρα; Εδώ κάναμε φίρμα αυτό το φυτό, τη Νικολέτα Μπουγά, και δεν θα κάνουμε εσένα που διαθέτεις τέλος πάντων και μια άλφα προσωπικότητα;

–Όλη σε βύζους, γέλασε η Ασημίνα.

–Γιατί, λίγο το ’χεις;

–Και ποιος θα βγάλει τα βιβλία, ο Κατσούπης;

–Α, όχι! Ο Βελανιδιάς. Αυτά βλέπεις θα είναι επί ανωτάτου επιπέδου. Κι εξ’ άλλου θα πλάσουμε έτσι τον χαρακτήρα της συγγραφέως ώστε να περιβάλλεται από αίγλη και μυστήριο.

–Εγώ...!

–Βεβαίως.

–Η Ασημίνα Μαμούχαλου, απόφοιτος (με μέσον) του Γυμνασίου και υπάλληλος στο φωτοτυπείο του πατέρα της...

Γέλασα.

—Α, όχι, είπα. Εφεξής είσαι η Ροδάνθη Περιάνδρου-Τζαφέρη, ομογενής εξ Αλεξανδρείας, με το πιάνο σου και τα γαλλικά σου και με σπουδές στα καλύτερα σχολεία και πανεπιστήμια της Ευρώπης.

Ήταν η σειρά της Ασημίνας να βάλει τα γέλια.

—Θα μας πιάσουν με τις πέτρες, είπε.

—Ή θα μας κάνουν διάσημους και πλούσιους, απάντησα. Εσένα δηλαδή, γιατί εγώ τι είμαι; Ένα ταπεινό κι ασήμαντο φάντασμα που ζει στη σκιά της ντίβας.

Καθίσαμε κάτω να βρούμε την υπόθεση του πρώτου λογοτεχνήματος. Με τα πολλά και κατόπιν ομηρικών διαφωνιών, δραμάτων και αντεγκλήσεων —βλέπεις η... συγγραφέας είχε άποψη!— καταλήξαμε.

Η ηρωίδα μας ήταν μια γλυκιά, πανέμορφη, πονόψυχη, προικισμένη, μοναδική ύπαρξη, πλην καθηλωμένη σε αναπηρική πολυθρόνα συνεπεία του σοκ που υπέστη όταν συνέλαβε την καλύτερή της φίλη να γυμνάζεται στο Κάμα-Σούτρα με τον άνθρωπο που συντόμως θα παντρευόταν. Η ευαίσθητη ύπαρξη αποσύρεται, απογοητευμένη, προδομένη, συντετριμμένη και αφιερώνεται εφεξής ολόψυχα στη διάσωση των αδέσποτων καναρινιών. Πλην όμως γνωρίζει νέον ευειδή, με ανάγλυφους κοιλιακούς και θεληματικό πηγούνι και δια μίαν ακόμη φοράν δίνει τόπο στην οργή και του αφιερώνεται ψυχή τε και σώματι (καθόσον το θαύμα της αγάπης την αποκαθηλώνει από την καρέκλα του πόνου). Πλην όμως, φευ, ο θεληματικός πηγούνης αποδεικνύεται κι αυτός μεγάλη λέρα, καθόσον έπαιζε σε διπλό ταμπλό —με κόρη και μαμά! Η απογοήτευση της ηρωίδας μας τη φορά αυτή παρ' ολίγον να αποβεί μοιραία, καθόσον η κατά συρροή προδομένη κορασίς αποφασίζει να θέσει τέρμα στην χωρίς νόημα πλέον ζωή της. Για καλή της τύχη όμως (και των αναγνωστριών) η νεαρή και πανέμορφη γιατρός που τη

σώζει αναλαμβάνει να θεραπεύσει και τα ανήκεστα ψυχικά τραύματα, οδηγώντας την στα λουλουδένια μονοπάτια μιας άδολης, αληθινής αγάπης! Γουάου! Μιλάμε... γουάου!!!

–Θα με νομίσουν για λεςβία, παρατήρησε σκουντούφλικα η Ασημίνα όταν της εξέθεσα την ευτυχή κατάληξη της πρωτότυπης αυτής περιπέτειας.

–Και τι μας πειράζει; επιχειρηματολόγησα. Θα γλυτώσουμε από τους απανταχού καραδοκούντες κοκοράκηδες.

–Και θα μας την πέσουν οι πασιονάριες του gay pride, αντέτεινε η Ασημίνα.

–Αυτές παλεύονται, της κάνω. Εσύ θα το παίζεις απρόσιτη.

–Κι αν μου γυαλίσει καμιά; με πειράξει.

–Ε, τι να κάνουμε τότε... θα δείξουμε κατανόηση και θα δούμε πώς θα βολευτούμε οι τρεις μας, γέλασα.

–Καλά... είσαι τελείως διεστραμμένος!

–Απλά, ανοιχτόμυαλος, λατρεμένη μου.

Στον τίτλο σκοτωθήκαμε πάλι, ένεκα που η Ασημίνα ήθελε φεγγάρια, δάκρυα, αγγέλους, αγάπες... ενώ εγώ πρότεινα κάτι πιο ήπιο –μη γίνουμε πια και τελείως σούργελο! Τελικά συμφωνήσαμε στο «*Η Τελευταία Ευκαιρία*». Η Ασημίνα πάλεψε με νύχια και με δόντια για να γίνει «*Η Τελευταία Ευκαιρία για την Ευτυχία*», αλλά πάτησα πόδι και κέρδισα –αφού της υποσχέθηκα ταξίδι στη Βενετία.

Η συγγραφή του αισθηματικού αυτού έπους μου πήρε δυο βδομάδες κι έτσι, μια ωραία Δευτέρα, ακουμπούσα το τελειωμένο χειρόγραφο στο γραφείο του Βελανιδιά, ο οποίος το πήρε στα χέρια του και το περιεργάστηκε με περιέργεια.

–Ροδάνθη Περιάνδρου-Τζαφέρη, διάβασε στο εξώφυλλο. Δεν τη θυμάμαι. Ποια είναι αυτή, ρε Τσαλαπετεινέ;

–Καινούργια, τον πληροφορώ εγώ. Θα σπάσει όλα τα ρεκόρ.

–Την ξέρω εγώ; απόρησε ο εκδοταράς.

–Η φίλη μου, τον πληροφόρησα. Τη γνώρισες σε κείνη την παρουσίαση.

Το μάτι του Βελανιδιά έλαμψε.

–Α, η κοπελίτσα με κείνους τους θεσπέσιους...

–Μην πεις «βύζους» γιατί παίρνω το χειρόγραφο και φεύγω, τον προειδοποίησα.

–Εντάξει, ρε Τσαλαπετεινέ, πώς κάνεις έτσι; είπε ο μπόσης συμβιβαστικά. Δεν μπορούμε να εκφράσουμε ούτε τον θαυμασμό μας για το ωραίο; Α, μα!...

Έστριψε το ξεφτισμένο μουστάκι του και ξερόβηξε.

–«Η τελευταία Ευκαιρία», διάβασε. Χμμ... πιασάριχο. Δεν μου λες;... Δια χειρός Τσαλαπετεινού ή...

–Εννοείται, απάντησα. Θ' αφήναμε δικό μας άνθρωπο αβοήθητο; Εδώ συντρέχουμε τους ξένους.

–Αυτό να μου πεις, γέλασε ο Βελανιδιάς. Καλά... Δως το στην Τέτα να του ρίξει μια ματιά και πες της πως το αφεντικό εγκρίνει.

Η Τέτα –«κυρία Τέτα» για τους κοινούς θνητούς– ήταν το δεξί χέρι του θεού στον οίκο. Απ' αυτήν έβγαιναν τα «ναι» και τα «όχι» για κάθε έκδοση κι ο Βελανιδιάς την είχε εξουσιοδοτήσει εν λευκώ για τα πάντα. Και δεν ήταν μόνο αυτό... Η Τέτα αποφάσιζε και για τη σειρά έκδοσης. Αν σ' έσπρωχνε η Τέτα έφευγες σφαίρα για το τυπογραφείο, αν όχι περίμενες και περίμενες και φασκελοκουκούλωτα.

Η Τέτα ήταν ακόμα πιο αγέλαστη από την αρχιεπιμελήτρια εκδόσεων, την κυρία Χρυσάνθη, αν και κατά μια δεκαετία –όχι γεμάτη– νεώτερή της. Παντρεμένη και με παιδιά που σπούδαζαν ήταν τύπος και υπογραμμός και μια

από τις ελάχιστες εδώ μέσα που δεν είχαν προσληφθεί λόγω φυσικών προσόντων.

Τη βρήκα στο γραφείο της να πληκτρολογεί πυρετωδώς ποιος ξέρει τι ραπόρτο –μάλλον για απορριπτικό μου έκανε, αν έκρινα από την έκφρασή της. Σήκωσε το κεφάλι και μου 'ριξε μια ενοχλημένη ματιά όπως μπήκα.

–Τι τρέχει, Τσαλαπετεινέ; γρύλισε. Δεν βλέπεις ότι πνίγομαι;

–Συγγνώμη, κυρία Τέτα, απολογήθηκα εγώ ταπεινοφρόνως. Εντολές εκτελώ, ο άχαρος!

–Εντολές; Ποιανού;

–Του κυρίου και αυθέντη μας, είπα ακουμπώντας σεμνά το χειρόγραφο μπροστά της.

Του 'ριξε μια λοξή ματιά και στραβομουτσούνιασε.

–Ποια είναι πάλι αυτούνη; μουρμούρισε απροκάλυπτα ενοχλημένη. Δεν την ξέρω.

–Δια χειρός εμού του ιδίου, διευκρίνισα.

–Α!

–Ο μπόσης ενδιαφέρεται προσωπικώς, υπογράμμισα.

Μου έριξε μια στραβή ματιά.

–Μας το 'πες αυτό, το εμπεδώσαμε, μούγκρισε. Και τι θες να κάνω εγώ τώρα; Δεν ξέρετε ότι πνίγομαι;

Σήκωσε μια στοίβα χειρόγραφα από δίπλα και τ' άφησε να ξαναπέσουν θεατρικά στο γραφείο της.

–Το ξέρω, κυρία Τέτα μου, λέω εγώ μισοκακόμοιρα. Αλλά, νά... σκέφτηκα...

–Να μην σκέφτεσαι, μ' έκοψε ξερά. Άστο εδώ κι όταν ξεμπερδέψω...

Επέστρεψε στο πληκτρολόγιο κι άρχισε να κοπανάει τα πλήκτρα με ανανεωμένη ιερή αγανάκτηση. Στο πέμπτο

ENTER σήκωσε το κεφάλι και με κάρφωσε μ' ένα δολοφονικό βλέμμα.

–Ακόμα εδώ είσαι εσύ; γάβγισε.

Χρειαζόταν ειδικός χειρισμός εδώ πέρα.

–Ε, νά... είπα...

–Να μη λες. Τι θες; Είπαμε, θα το κοιτάξω...

–Είπα μήπως να σας βοηθούσα..., πέταξα σεμνά. Ξέροντας τι φόρτο εργασίας έχετε...

Με κοίταξε διερευνητικά.

–Δηλαδή πώς θα με βοηθούσες, για να 'χουμε το καλό ρώτημα, ρε Τσαλαπετεινέ; μου κάνει.

–Θα μπορούσα να σας δώσω ένα ρεζουμέ της υπόθεσης, για παράδειγμα..., πρότεινα. Και φυσικά να σας διευκρινίσω όποιο σημείο σας δημιουργεί ερωτηματικά.

–Καλά, μουρμούρισε η κυρία Τέτα. Όταν θα 'ρθει η ώρα να το κοιτάξω θα σου πω.

Με είδε να κοντοστέχομαι.

–Τι;;;!!! αναφώνησε διαολισμένη.

–Νά... έλεγα μήπως σας καλούσα για ένα ουζάκι με μεζέ στο Απότσο, είπα μισοκακόμοιρα.

–Πότε; Τώρα;!!! εξερράγη η Τέτα. Είσαι καλά, ρε Τσαλαπετεινέ ή να βάλω τις φωνές; Εδώ πνιγόμαστε στη δουλειά κι εσύ μου λες για ούζα και μεζέδες; Για σύνελθε. Άντε! Παραγνωριστήκαμε εδώ μέσα μου φαίνεται!

–Εγώ πάντως...

–Εξαφανίσου! φώναξε η Τέτα δίκην επιλοχία. Ακόμα εδώ είσαι;

Εξαφανίστηκα. Πήγα και στρώθηκα στο γραφείο μου, στο δωματιάκι με τα ερείπια, τους διορθωτές, και περιμένα.

Δεν είχα να περιμένω πολύ.

Δέκα λεπτά αργότερα λάβαινα ένα e-mail.

«Έχεις ένα τέταρτο να με συναντήσεις στον Απότσο. Το καλό που σου δέλω μην αργήσεις.»

Άφησα να περάσει μισή ώρα και μετά πήρα σιγά-σιγά τον δρόμο για το διάσημο ουζερί. Βρήκα την Τέτα βυθισμένη στη μελέτη του έπους της Ροδάνθης-Ασημίνας (δια χειρός εμού του ιδίου –μην ξεχνιόμαστε).

–Αργησες, μου πέταξε ξερά η κυρία Τέτα όπως καθόμουν σεβαστικά απέναντί της.

–Είχε κυκλοφορία, δικαιολογήθηκα.

–Ήρθες με τα πόδια, δυο φτυσιές απόσταση, και βρήκες... κυκλοφορία; με πρόγkηξε η προϊσταμένη.

–Τα πεζοδρόμια φρακαρισμένα, είπα. Πρόβλημα ν' ανοίξεις δρόμο μέσα από το πλήθος.

–Ναι, είσαι απ' αυτά τα παιδιά! σάρκασε η Τέτα.

Παράγγειλα ένα караφάκι και μεζέ. Η Τέτα είχε ήδη τσακίσει το πρώτο μόνη της.

–Εκ πρώτης όψεως δεν είναι κακό, μου λέει κλείνοντας το πόνημα. Εκείνο που δεν καταλαβαίνω, μεταξύ μας, ρε Τσαλαπετεινέ, είναι πώς σου βγαίνει γυναικεία γραφή. Αν δεν ήξερα θα στοιχημάτιζα πως το 'γραψε γυναίκα.

–Πάντα μ' ενδιέφερε ο γυναικείος ψυχισμός, είπα μετριοφρόνως. Οπότε, μοιραία, εντρύφησα...

–Και τρέχουν τα τσουλάκια στο γραφείο από πίσω σου με την γλώσσα απέξω, σχολίασε η κυρία Τέτα με μια υποψία δεικτικού χαμόγελου.

–Κυρία Τέτα με κολακεύετε προσβλητικώς, είπα.

Το χαμόγελο πλάτυνε.

–Ναι, είσαι από κείνους που κοκκινίζουν, είπε.

Παραγγείλαμε άλλη μια καράφα, μετά άλλη μια, πάντα αναλύοντας κι εμβαθύνοντας στα λογοτεχνικά χαρίσματα του Ασημίγειου έπους (δια χειρός εμού του ιδίου) και με τα πολλά βρεθήκαμε να συνεχίζουμε την τόσο εποικοδομητική λογοτεχνική μας συζήτηση στο σπίτι μου, όπου παραλίγο να μας πρόφτανε και η ίδια η συγγραφέας, την οποία αποφύγαμε ως εκ θαύματος όταν η κυρία Τέτα θυμήθηκε έξαφνα πως έπρεπε να επιστρέψει στην οικογενειακή της θαλπωρή.

«*Η Τελευταία Ευκαιρία*» διορθώθηκε, σελιδοποιήθηκε ενθουσιωδώς από την Ευανθούλα –ναι, αυτήν με την τσίχλα– και τυπώθηκε σε χρόνο ρεκόρ.

Πριν μπει ο Οκτώβριος είχαμε ήδη την επίσημη παρουσίαση του βιβλίου.

Έφτιαξα την Ασημίνα-Ροδάνθη σταρ του πάλαι ποτέ καλού σινεμά, με καπέλο πλατύγυρο, να πέφτει λοξά στο δεξί μάτι, με ριχτά αραχνούφαντα σε απαλές αποχρώσεις μωβ, λιλά και φούξια, με ντεκολτέ διακριτικό μεν πλην τεχνηέντως αναδεικνύον τα αδιαμφισβήτητα προσόντα της λογοτέχνιδος, φυμέ γυαλί σε στυλ Γκάρμπο, πλην στο πιο διακριτικό, εσάρπες, make up, μαλλί στην πέννα και γενικώς μια οπτασία βγαλμένη από τα όνειρα μεγάλου μάστορη της αισθηματικής λογοτεχνίας –που δεν είναι, αν το καλοσκεφθείς, μια απλή, βολική παρομοίωση.

Οι παρευρισκόμενοι έπαθαν ταράκουλο, με πρώτον και καλύτερο τον εκδότη μας, που πλεύρισε την εκκολαπτόμενη σταρ ολοταχώς.

–Έχω και κότερο, πάμε μια βόλτα; της λέει φιλώντας αβρά το χέρι της.

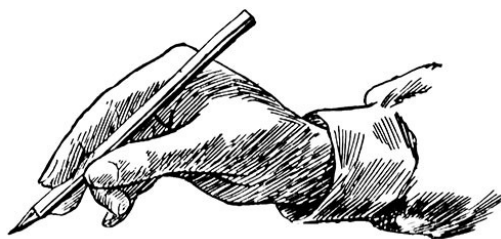
Το τι πατάτα ειπώθηκε σ' αυτή την παρουσίαση αν τη μάζεα σε είδος έτρεφα μια Αφρικάνικη Δημοκρατία για έναν χρόνο. Ακούγοντας όλους αυτούς τους λέχρους θα πίστευε κανείς πως είχαμε ανακαλύψει εδώ την μετεμψύχωση της Τζαίην Όστιν –τουλάχιστον!

Την πρώτη βδομάδα πουλήσαμε και τα 2000 αντίτυπα της στάνταρ έκδοσης κι ο Βελανιδιάς προχωρούσε δραμαίως στην πέμπτη, όγδοη και δέκατη τρίτη έκδοση. Το σπρώξιμο που έγινε στο έπος αυτό της νεόκοπης ντίβας ήταν άνευ προηγουμένου! Όπου και να γύριζες πάνω στην Ασημίνα-Ροδάνθη έπεφτες! Άσε πια τηλεόραση, ραδιόφωνο κι εφημερίδες! Άσε τις εκδηλώσεις, τις καλέστρες, τα «φιλανθρωπικά» τέια, τις παρουσιάσεις-αρπαχτές ανά την επικράτεια! Σχεφτόμουν την αντιμετώπιση που είχε ο δικός μου «Τσαλαπετεινός» και μ' έπιανε μελαγχολία.

Εννοείται πως οι πωλήσεις εκτοξεύτηκαν σε δυσθεώρητα ύψη –κι αυτό ήταν καλό. Αλλά την Ασημίνα την έβλεπα πια στη χάση και στη φέξη. Ευτυχώς υπήρχαν η Κούλα, η Ευανθία, η Τέτα, η Πίτσα and the other girls που είχαν αναλάβει το δύσκολο έργο της παρηγοριάς μου. Κάπου όμως μου έλειπε αυτό το μέχρι χθες ασήμαντο –πλην ενός σημείου– κορίτσι του φωτοτυπάδικου. Αλλά έτσι είναι η ζωή. Δεν μπορεί να τα 'χει κανείς όλα.

Κι επιπλέον ήμουν στο φουλ απασχολημένος να γράφω το δεύτερο, τρίτο και τέταρτο αριστούργημα της αποκάλυψης αυτής των Ελληνικών Γραμμάτων, της Ροδάνθης Περιάνδρου-Τζαφέρη –εξ Αλεξανδρείας βεβαίως-βεβαίως. Δεν μου 'μενε χρόνος για αναπολήσεις και μελαγχολίες.

Είχα παραγγείλει και την πρώτη μου BMW στο μεταξύ...

Ο Θεατράνθρωπος

Ο Μήτσος Ροδόπης (εντάξει, το μαστόρεψα λίγο το όνομα για να μην μας μαντρώσουν) ήταν από τους τελευταίους εναπομείναντες «θεατράνθρωπους» της παλιά φρουράς, ένας απ' αυτούς που οι άσχετοι παπαγάλοι των ΜΜΕ χαρακτηρίζουν «ιερά τέρατα», συχνά δικαιολογημένα ως προς το δεύτερο σκέλος του όρου. Δευτεράτζα ήταν στην πραγματικότητα, αλλά με το θανατικό που ενέσκηψε στο σινάφι του βρέθηκε, ως εκ θαύματος, μπροστά-μπροστά στο μουσείο των κέρινων ομοιωμάτων.

Το όνομά του δεν το έκανε βέβαια στο «σανίδι», αλλά χάρη στις άπειρες ταινίες του πάλαι ποτέ εμπορικού κινηματογράφου, όπου τρύπωνε, καθώς και στα απιστεύτου σήριαλ της τηλεόρασης. Ο ίδιος βέβαια θεωρούσε τον εαυτό του «του Θεάτρου», όπως όλοι τους.

Ο Μήτσουλας ταλέντο δεν είχε ούτε για νεωκώρος σε επαρχιακή ενορία, ήταν όμως μπήχτης, σπρώχτης, γλείφτης κι απίστευτος οσφυοκάμπτης, οπότε βολευόταν μια χαρά. Ήταν επίσης και σπάγκος φημισμένος κι ως εκ τούτου από τους λίγους της φουρνιάς του που κατάφεραν να τοποθετήσουν τα λεφτά τους και να τ' αυγατίσουν, αντί να τα σκορπίζουν από 'δώ κι από κει για να καταλήξουν στα τελευταία στην ψάθα. Οπότε τώρα, στα ογδονταφεύγα, ο γίγας αυτός της υποκριτικής (κυριολεκτικά και μεταφορικά) ήταν μια χαρά βολεμένος και η μόνη έγχαψη που είχε πλέον ήταν η υστεροφημία του. Enter the Ghost!

Τον Ροδόπη (πραγματικό όνομα Λέπουρας) μου τον σύστησε ο Κάβουρας, που είχε γίνει στο μεταξύ φίλος μου γκαρδιακός και καθοδηγητής στις δύσκολες ατραπούς του επαγγέλματός μας.

–Εγώ είμαι πνιγμένος, μου είπε. Ανάλαβέ τον εσύ.

Και τον ανέλαβα.

Τον βρήκα, με χίλια βάσανα, κάπου τέρμα Αχαρνών, σ' ένα δωάρι της συμφοράς, επιπλωμένο με τ' απαραίτητα και τους τοίχους τίγκα στις αφίσες, φωτογραφίες και καδραρισμένα αποκόμματα εφημερίδων από την ένδοξη πορεία του πελάτη στις δαιδαλώδεις διαδρομές της τέχνης του θεάματος!

Μου άνοιξε η κυρία του, βετεράνα του πανιού, του σανιδιού και του γυαλιού και κείνη, δευτεράτζα, αλλά από τις ζουμερές και με το μάτι που έπαιζε ακόμη ατίθασα –είχε άλλωστε τα μισά χρόνια από τον κύριο και αυθέντη της. Ο Κάβουρας με είχε προειδοποιήσει.

–Μην σε ξεγελάει το μουλωχτό και το υποταγμένο της κυρίας Φόνης, μου είπε. Ότι λέει αυτή γίνεται. Τον μούργο τον έσουρνε πάντα από τα καρύδια.

Ο Μήτσος ήταν όπως τον θυμόμουν από τις τελευταίες του αρπαχτές, λίγο πιο βαρύς και πιο κοιμήσης μόνο –είπαμε, ογδονταφεύγα ο άνθρωπος.

Με υποδέχτηκε εγκάρδια.

–Έναν Τσαγκαρσούλη κομπάρσο στο Θέατρο Περοκέ – θιός σχωρέστον– τι τον είχες; με ρώτησε.

–Απλή συνωνυμία, απάντησα ξαφνιασμένος.

–Είχε μια κόρη μπουκιά και συχώριο, συνέχισε ο Μήτσος αναπολώντας. Μιλάμε κάτι βυζάκια!... κάτι κωλαράκια!...

–Μήτσο! τον προειδοποίησε η κυρία του.

Ο Μήτσος μαζεύτηκε.

–Καλά ντε, δεν είπαμε και τίποτις, έκανε. Από αισθητικής απόψεως το εξετάζουμε.

–Αυτά δεν ενδιαφέρουν τον κύριο, είπε ξερά η κυρία Φόνη.

–Γιατί; απόρησε με αποπλιστική αφέλεια ο Μήτσος. Πούστης είναι;

–Μήτσο!

–Όχι πως έχω τίποτις με τους πούστηδες, μου δικαιολογήθηκε ο θεατράνθρωπος. Άλλωστε στη δουλειά μας το σινάφι σας αφθονεί. Νά, ο συχωρεμένος ο Σαράφης για παράδειγμα...

–ΜΗΤΣΟ!

–Καλά... καλά... Δεν λέω τίποτις... Το βουλώνω.

–Ο κύριος ήρθε για το βιβλίο σου, εξήγησε η κυρία του. Δεν έχει καμιά όρεξη να τον προσβάλεις με τις παπαριές σου. Ο καθένας είναι ότι είναι για τον εαυτό του.

Ένωσα την ανάγκη να διαμαρτυρηθώ.

–Μα εγώ..., ξεκίνησα να λέω.

–Παρακαλώ, μην απολογείσθε, μου κάνει η οικοδέσποινα. Μην τον συνερίζεστε τον Μήτσο. Εμείς είμαστε άνθρωποι με πλατιές αντιλήψεις. Στο σινάφι μας βλέπεις οι κουνιστοί είναι ο κανόνας. Μην κοιτάτε που ο δικός μου βγήκε επιβήτορας –τρομάρα του!

–Μα, αφού μου την έπεφταν! δικαιολογήθηκε ο Μήτσος.

–Ναι, ζήλεψαν την ομορφάδα σου! τον αποπήρε η κυρία Φόνη.

Κι απευθυνόμενη σε μένα...

–Δεν ξέρετε τι τράβηξα με δαύτον, μου κάνει. Γάτα θη-

λυκιά δεν άφηνε! Σούργελο στα καμαρίνια με είχε κάνει. «Η Κερατού» λέγαν πίσω από την πλάτη μου.

–Ε, όχι ότι ήσουν κι εσύ καμιά οσία Πουλχερία, της πέταξε ο «επιβήτορας». Τις έκανες κι εσύ τις κουτσουκέλες σου.

–Όχι θα καθόμανε! φώναξε η κυρία. Να με κερατώνει ο μπόγος κι εγώ να πηγαίνω με το σταυρό στο χέρι και να διώχνω τα παληκάρια σαν τα κρύα τα νερά, που σφάζονταν για την πάρτη μου.

–Ε, τους εξυπερετούσες κι εσύ, δεν είχαν παράπονο, πέταξε τη σπόντα του χαιρέκακα ο Μήτσος. «Φόνη η Τσιμπουκλού» με τ' όνομα.

–Τον κακό σου τον φλάρο, σάτυρε! Παιδεραστή! εξερράγη η κυρία Φόνη. Που με πήρες με τη σχολική ποδιά και μου 'κανες τη ζωή μαύρη!

–Ναι, καλά... Ας μην ήμανε εγώ να σε βγάλω στο σανίδι και σου 'λεγα ποιος θα σε ήξερε, απάντησε ατάραχος ο Μήτσος.

–Εσύ, βρε, που μ' έθαβες;! φώναξε η κυρία του έξαλλη. Που μου χαντάκωσες το ταλέντο επειδής με ζήλευες; Εμένα βρε, μια Παξινού με παραδέχτηκε.

–Της Παξινού της κουβάλαγες καφέδες στο καμαρίνι, σ' αυτό σε παραδεχόταν, της πέταξε τη σπόντα ο πάντα ετοιμόλογος θεράπων του Θέσπιδος.

–Τον κακό σου τον καιρό, που κλαιγόσουν στις εφημερίδες να σου γράψουν καλή κριτική.

–Εμένα μωρή, που με παρακαλούσαν να δώσω συνέντευξη;

–Επί πλερωμή; Θεες ν' ανοίξω το στόμα μου; Ε;

–Άστο, καλύτερα μην το ανοίξεις, λόγω που ο κύριος από 'δώ δεν ενδιαφέρεται. Είναι από την άλλη πλευρά.

Η πρώτη συνέντευξη πήγε έτσι.

Σιγά-σιγά όμως το πράγμα έστρωνε κι ο Μήτσος μου ξεδίπλωνε –ασυνάρτητα και χωρίς χρονική συνέπεια– το κουβάρι των ένδοξων αναμνήσεών του. Συνήθως μετά από καμιά ώρα τον έπαιρνε ο ύπνος, οπότε αναλάμβανε η κυρία Φόνη να συμπληρώσει τα κενά.

–Δευτεράτζα ήταν ο κακομοίρης, μου είπε σε μια απ’ αυτές τις συνεδρίες. Αλλά τυχερός κι αδίσταχτος. Έτσι φτιαχτήκε. Μην κοιτάς... στην ουσία το ταλέντο ήμουν εγώ... αλλά μ’ έθαψε –τι να λέμε τώρα!...

–Μα κι εσείς κάνατε σπουδαία καριέρα, κυρία Φόνη, την παρηγόρησα.

–Μπα, δεν βαριέσαι... Εγώ ήμανε για μεγάλα πράγματα... Επίδαυρο κι έτσι! Αλλά θυσιάστηκα για τα μούτρα του.

Θέλησα να της ανεβάσω το ηθικό.

–Εμένα πάντως μου αρέσατε πολύ, είπα.

Με κοίταξε μ’ ένα λυπημένο βλέμμα.

–Παρηγοριά στον άρρωστο, είπε. Εκεί με κατάντησε, να αρέσω στους κουνιστούς –χωρίς παρεξήγηση δηλαδή.

Είχα αρχίσει να τα παίρνω μ’ αυτή την ιστορία.

–Άκου να σου πω, κυρα-Φόνη μου, της κάνω. Δεν ξέρω πώς σου καρφώθηκε η ιδέα, αλλά κουνιστός ούτε κατά διάνοια...

Μου έδωσε ένα ελαφρό χτυπηματάκι κατανόησης με το χέρι της στο γόνατο.

–Καλάααα βρε παιδάκι μου, είπε συγκαταβατικά. Δεν σε είπαμε και ξεφωνημένη πια! Στο κάτω-κάτω στην εποχή που ζούμε και στον χώρο μας δεν είναι ντροπή.

–Μα δεν είμαι αδερφή! φώναξα.

–Εντάξει, ότι πεις. Δεν είσαι.

Δεν γινόταν αλλιώς. Εδώ διακυβευόταν η υπόληψή μας! Τη βουτάω από το χέρι και την πάω στην κουζίνα. Κι εκεί –με τον θεατράνθρωπο να ροχαλίζει στο διπλανό δωμάτιο– ανέλαβα ν’ αποκαταστήσω την τιμή των Τσαγκαρσούληδων –δεις.

Όταν όλα επανήλθαν στη φυσιολογική τους κατάσταση η κυρία Φόνη μου έδωσε ένα χαϊδευτικό μπατσάκι και χαμογέλασε αγγελικά.

–Είδες; μου κάνει. Μια απόφαση είναι. Τώρα που δοκίμασες το σωστό ας ελπίσουμε πως θα μπεις στον ίδιο δρόμο.

* * *

Από τις διηγήσεις του Μήτσο δεν έβγαινε άκρη. Αυτά που μου έλεγε –ξεκινώντας με «εγώ» και τελειώνοντας με «εγώ»– θα μπορούσαν να ταιριάζουν σ’ οποιονδήποτε του σιναφιού. Κείνο που είχε κάποιο ενδιαφέρον ήταν το παρασκηνιακό, το πιπεράτο και το σκαμπρόζικο, που όμως, φευ, δεν γινόταν να χρησιμοποιηθεί γιατί θα άνοιγαν τα μνήματα και θα μας στρώναν στο κυνήγι οι βρυκολάκοι. Από την κυρία Φόνη όμως μάθαινα πράγματα και θαύματα κι αν ήταν να γράψω τα δικά της απομνημονεύματα, αντί αυτών του παππούλη, σας εγγυώμαι πως δεν θα προφταίναμε να τυπώνουμε –επίσης δεν θα προφταίναμε τα δικαστήρια.

–Κοίτα να δεις, μου λέει μια μέρα η καλή γυναίκα. Όλος ο κόσμος ξέρει πως στον κύκλο τον δικό μας γίνεται το έλα να δεις, πλην όμως όλα αυτά είναι εικασίες και ψήγματα κουτσομπολιού που διαρρέουν –συχνά από τους ίδιους τους ενδιαφερόμενους. Αυτό όμως που συμβαίνει στ’ αλήθεια ξεπερνάει και την πιο δημιουργική φαντασία. Να σου πω ιστορίες εγώ, με ονόματα και διευθύνσεις, να σου πέσουν τα μαλλιά.

Μου έδειξε μ’ ένα νεύμα τον Μήτσο που ροχαλίζει του καλού καιρού στην πολυθρόνα του.

–Πάρε τούτον εδώ για παράδειγμα, μου λέει. Δεν τον πιάνει το μάτι σου, αλλά έχει πηδήξει τον μισό τηλεφωνικό κατάλογο Αθηνών και περιχώρων –άσε πια το Θέατρο! Γυναϊκάρες που δεν βάζεις με το μυαλό σου!

Μου έριξε μερικά ονόματα κι έβαλε τα γέλια βλέποντας τα μάτια μου να στρογγυλεύουν.

–Αμ δεν σου είπα πως θα καραφλιάσεις; είπε. Κι αν αυτός ο στραβοχυμένος λουκουμάς, μια ζωή δευτεράτζα της καρπαζιάς, είχε τέτοια επιτυχία φαντάζεσαι τι κάναν οι άλλοι, που διέθεταν ένα κάποιο προφίλ τέλος πάντων. Άσε πια τις γυναίκες. Αν αφαιρέσουμε τα πατσούρια, όλες οι άλλες... θε μου σχώρα με!

–Έχουν όντως ακουστεί πολλά, μουρμούρισα για να πω κάτι.

Έκανε μια γκριμάτσα.

–Αυτό που ακούγεται, αγόρι μου, είπαμε, είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Από κάτω γίνεται της κακομοίρας. Κοίτα... ο χώρος μας είναι δύσκολος κι ο ανταγωνισμός αμείλικτος. Για να βγεις και να σταθείς πρέπει να πέσεις στα τέσσερα και να μείνεις εκεί –εγώ στο λέω. Δεν υπάρχει πρωταγωνίστρια, συμπρέτα, ενζενύ, ακόμα και κομπάρσα που να μην έκανε το αγροτικό της κι αν υπάρχει θα είναι η τυχερή εξαίρεση. Θα σκύψεις για να πάρεις τον ρόλο, θα σκύψεις για να σου δώσουν περισσότερες ατάκες να πεις, θα σκύψεις για το κοντινό πλάνο, θα σκύψεις ακόμα και για να μην γράψουν λάθος τ' όνομά σου στο πρόγραμμα –γιατί γίνονται και τέτοια.

–Έχει ακουστεί και κάτι για βίζιτες, είπα δειλά.

Η κυρία Φόνη ξαναγέλασε.

–Παλιά δουλειά αυτή, είπε. Απλά τώρα το πράγμα είναι πιο οργανωμένο. Τότε πηγαίναμε για αρπαχτές με τα μπουλούκια κι ερχόντανε οι βλάχοι με κότες, τυριά και κα-

τσίκια. Ε, τώρα σου κόβουν επιταγή διαγραμμισμένη. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό... Υπήρχαν και τα «καλλιτεχνικά» έργα προς εξαγωγή.

–Τσόντες;

–Τσόντες είναι επιεικής όρος, αγόρι μου. Έχω δει κι έχω παίξει εγώ σε καλλιτεχνήματα να σου φύγει ο τάκος!

–Εσείς;!!!

–Σου κάνει εντύπωση; Επειδή έβγαζα προς τα έξω την εικόνα του σεμνού χοριτσιού;... Ο άντρας της, το νοικοκυριό και η δουλειά της. Αμ, κάτι σαν εμένα ήταν που είχαν τη μεγαλύτερη ζήτηση! Το κοντράστ βλέπεις.

–Μα πώς δεν έχει ακουστεί τίποτα; απόρησα.

–Γιατί πάντα όσοι έψαχναν κοίταγαν τις άλλες, τις σκύλες και τα πρώτα ονόματα. Εμείς περνούσαμε στο ντούκου. Ποιος θα σκεφτόταν ότι η κυρία Ροδόπη γνώριζε στιγμές θριάμβου στα Εμιράτα;

–Στα... Εμιράτα;!!!

–Οι καλύτεροι πελάτες. Οι αραπάδες πλήρωναν όσο-όσο για ελληνικό πορνό. Έρχονταν μέχρι και παραγγελίες για να καταλάβεις. Γυρίζαμε ταινία σε τρεις μέρες μάλιστα, να φανταστείς. Άκου να δεις πώς γινόταν... Γυρίζοταν ας πούμε μια ταινία κανονική, απ' αυτές που πήγαινε να δει ο κοσμάκης για να γελάσει ή να κλάψει. Μόλις τελειώναμε μας μάζευε ο σκηνοθέτης (ή ο βοηθός του, αν εκείνος δεν ήταν στο κόλπο) πεντέξι από το καστ, που ήμασταν μιλημένοι, και μ' έναν οπερατέρ κλεινόμασταν στο στούντιο και βγάζαμε το πορνό –συχνά με σενάριο του κώλου ή και χωρίς. Σε δυο, τρεις το πολύ μέρες το 'χαμε ξεπετάξει. Μοντάζ, υποτιτλισμός στα αράπικα, αλλαγή στα ονόματα ηθοποιών και σκηνοθέτη κι έφευγε για τη λαγυμένη Ανατολή. Μιλάμε για ταχεία εξυπηρέτηση και καλά λεφτά –μπροστάντζα. Ποιος θα 'λεγε όχι;

–Μα για όποιες έχει ακουστεί κάτι τέτοιο υπήρξε κατηγορηματική διάψευση από τις ενδιαφερόμενες, παρατήρησα. Ισχυρίζονταν μάλιστα πως εξαπατήθηκαν και πως οι επίμαχες σκηνές ήταν εμβόλιμες –τσόντες– με άλλες ηθοποιούς.

Η κυρία Φόνη έβαλε τα γέλια.

–Ναι, σίγουρα! είπε. Έτσι είναι. Εμένα να ρωτήσεις να σου πω πόσα απίδια βάζει ο σάκος.

Άρχισε ν' αραδιάζει μια σειρά ονομάτων που με άφησε κυριολεκτικά άλαλο.

–Και δεν ήταν μόνο οι εξαγωγές, πρόσθεσε. Είχαμε και τους εγχώριους συλλέκτες. Λεφτάδες που πλήρωναν όσο-όσο για να αποκτήσουν αυτά τα αριστουργήματα της Έβδομης Τέχνης, δι' ιδίαν χρήση και για εν στενώ κύκλω ιδιωτικές προβολές.

–Και πώς δεν διέρρευσε από εκεί; απόρησα.

–Ο συλλέκτης δεν μοιράζεται τη συλλογή του με τον χυδαίο όχλο, με αποπήρε η κυρία Φόνη. Υπήρχε μια άγραφη συμφωνία κυρίων.

Με κοίταξε με την άκρη του γατίσιου ματιού της κι έσκασε ένα πονηρό χαμόγελο.

–Θες να δεις; ρώτησε.

–Εννοείτε...;

–Ε, ναι... Έχω κρατήσει μερικές κασέτες. Αρέσουν και στον Μήτσο. Καθόμαστε καμιά φορά και τις χαζεύουμε... Ειδικά τα τελευταία χρόνια που ο ερίφης δεν...

Ήταν δυνατόν ν' αρνηθώ τέτοια προσφορά;

Η κυρία Φόνη σηκώθηκε κι έβαλε μια κασέτα στο video player. Ο Μήτσος κοιμόταν του καλού καιρού στην πολυθρόνα του.

Κοίταζα το γυαλί και δεν πίστευα στα μάτια μου! Εντάξει, η ποιότητα δεν ήταν ακριβώς οσκαρικού επιπέδου, όμως ποιος έψαχνε για τέτοιες λεπτομέρειες όταν η δράση που πρόσφερε η κυρία Φόνη και κάτι άλλες, που ούτε καν θα μου πέρασαν από το μυαλό να έχουν –έστω για βιοποριστικούς ή φιλανθρωπικούς λόγους– επιδοθεί σε τέτοιου είδους τερτίπια, αποζημίωνε τον έχθαμβο θεατή και με το παραπάνω;

–Μα... είναι δυνατόν;!!! έλεγα και ξανάλεγα.

–Είναι, είναι, απαντούσε η κυρία Φόνη που είχε αναλάβει να μου αποδείξει ότι μπορεί μεν να είχε αποσυρθεί από το καλλιτεχνικό προσκήνιο, την τέχνη της όμως δεν την ξέχασε.

* * *

Αλλά κι ο Μήτσος είχε τη δική του ιστορία.

–Εμένα που με βλέπεις φίλησα κατουρημένες ποδιές για να φτάσω εδώ που έφτακα, μου είπε μια μέρα. Πήρα πούστηδες και κάθισα σε κωλομπαράδες. Τι να κάνω; Αλλιώς δεν πιας μπροστά σ' αυτό το κωλοεπάγγελμα, όπου όλα και όλοι είναι μια σαπίλα απερίγραπτη. Αλλά, σε πείσμα όλων, εγώ, το χωριατόπαιδο από τον Πυργετό, ήρθα και γίνηκα ο μέγας και τρανός Μήτσος Ροδόπης. Πρωταγωνιστής και θιασάρχης! Ξέρεις τι κόσμος και κοσμάκης έχει φάει ψωμάκι από μένα; Ρώτα να σου πουν. Αλλά έχω παίξει και δίπλα σε ιερά τέρατα, ε; Κοτοπούλη, Ροντήρη, Χορν, Λαμπέτη, Λογοθετίδη, Χατζηαργύρη, Ξανθόπουλο, Βούρτση... Ποιον να πρωτοθυμηθώ; Ποιον να πρωτομνημονεύσω;

Εγώ τον θυμόμουν δεύτερο και τρίτο βιολί δίπλα στους κωμικούς, αλλά δεν τόλμησα να διακόψω τον ρουν της σκέψης του.

–Ένα θα σου πω, συνέχισε ο γίγαντας χαμηλώνοντας τη φωνή του εμπιστευτικά. Σε ότι θιάσο κι αν έπαιζα, σε

όποια ταινία και σε όποιο σήριαλ, εξόν του ότι γνώριζα πάντα καλλιτεχνικό θρίαμβο, δεν μου γλύτωνε και καμιά... χεχεχεχε... Μιλάμε μικρές και μεγάλες, ε;... Ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει.

Κι άρχισε να μου διηγείται περιστατικά με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, που δεν μπορεί... δεν γινόταν να τα βγαζέ όλα από το μυαλό του!

–Μην κοιτάς τι εικόνα βγάζουν προς τα έξω, μου είπε στο τέλος. Πίσω από τις κουίντες γίνεται το έλα να δεις! Μιλάμε ότι τόσο μπουρδέλο μόνο η Βουλή μπορεί να είναι –κι αυτή σε άλλο επίπεδο φυσικά.

Έκανε μια παύση.

–Δεν βαριέσαι, είπε μετά πικρόχολα. Ποιο είναι το αποτέλεσμα σε όλα αυτά; Η αχαριστία! Για να καταλάβεις... Πάω πέρσι σ' αυτή τη σκρόφα την Πιτέρη, που ανέβαζε ένα εργάκι φινό –η Πιτέραινα θιασάρχης! Αχούς; Τέλος πάντων!– και της λέω δως μου εκεί ένα ρολάκι, να δω τ' όνομά μου στην ταμπέλα πάλι, να κόψεις κι εσύ εισιτήρια αράδα... να οικονομηθούμε και οι δυο και τα έσοδα μισά-μισά... και μου λέει μα και μου, δεν ξέρω και θα το σκεφτώ... Τι να σκεφτείς, μωρή κουφάλα; Που σε παίρναμε τρεις στα διαλείμματα κι έλεγες κι ευχαριστώ; Που σε μαζώξαμε χωριατάκι και σε κάναμε μεγάλη κυρία –μη χέσω! Όλα τα σχώρεσε ο θεός, Λουκά μου, την αχαριστία δεν τη σχώρεσε, να το ξέρεις.

Τώρα για τον θεό δεν ξέρω, εγώ πάντως είχα πρόβλημα. Βιβλίο δεν έβγαινε με τις παπαριές των αναμνήσεων του «θεατρανθρώπου». Όλο το ζουμί ήταν το σκαμπρόζικο παρασκήνιο, αλλά επ' αυτού ο μεγάλος ήταν ανένδοτος.

–Όλα αυτά που λέμε είναι για συναμετάξυ μας, μου 'λεγε και μου ξανάλεγε. Δεν θέλουμε να κλείσουμε σπίτια, ούτε να μας τρέχουν στα δικαστήρια στα καλά του καθουμένου. Όταν κάποτε, ο μη γένοιτο, κλείσω τα μάτια μου,

να ξεκουραστώ, κάνε ότι θες μ' αυτό το υλικό. Τώρα όμως αρχέσου στα ανώδυνα.

Με τα ανώδυνα όμως ούτε δέκα δακτυλογραφημένες σελίδες δεν μου 'βγαίνουν. Πιο βαρετή ζωή από του Μήτσου – αν αφαιρέσεις τα άλματα– δύσκολο να έχεις κανείς. Ακόμα και τραπεζικός να ήταν πιο συναρπαστικά θα ζούσε.

Προσπάθησα να επικεντρωθώ στ' ανέκδοτα που αφορούσαν τους αληθινά μεγάλους που συνάντησε στην πορεία του ο γίγαντας της πολυθρόνας, αλλά και σ' εκείνους αναφερόταν μόνο σε ότι είχε σχέση με την αφεντομουτσούνάρα του. «Μου είπε μια φορά ο Μινωτής... “Εσύ, Ροδόπη θα αφήσεις εποχή στο Θέατρο!” και είχε δίκιο, θιος σχωρέστον». Με τέτοια γινόταν δουλειά; Δεν γινόταν.

Από την άλλη η κυρία Φόνη την είχε καταβρεί με τις συνεντεύξεις συνοδεία ανατριχιαστικών βιντεοπρωβολών και παρ' ότι δεν μπορώ να πω πως μου κακοφαινόταν κόντευα να μείνω σκιά του εαυτού μου. Είχα και τις υποχρεώσεις στο γραφείο... και στο σπίτι την Ασημίνα-Ροδάνθη... Πού θα πήγαινε αυτή η δουλειά; Και τι να σου κάνουν πια τα δυναμωτικά και οι βιταμίνες;

Πιάνω τον Βελανιδιά και του εξηγώ τη φτιάξη.

–Το και το, του λέω. Βιβλίο με τις αναμνήσεις του μούργου δεν βγαίνει. Μόνο αν τον πείσουμε να βγάλει στη φόρα αυτά που είναι κάτω από το χαλί. Αλλά γι' αυτό ούτε ν' ακούσει. Φοβάται μην τον κυνηγήσουν δικαστικώς.

–Και δεν θα κυνηγήσουν μόνο αυτόν, θα κυνηγήσουν κι εμάς, λέει σκεπτικός ο εκδότης. Εκτός κι αν... Εκτός κι αν δεν αναφερθεί σε ονόματα.

–Στο γενικό και το αόριστο δηλαδή; στραβομουτσούνιασα εγώ, που μου πήγαινε στραβά τόσα σπαρταριστά ντοκουμέντα να πάνε στράφι.

–Όχι και τόσο γενικό, χαμογέλασε πονηρά ο μπόσης. Μπορεί ν' αναφερθεί σε μια ταινία που γύρισε, ας πούμε,

και ν' αφήσει να εννοηθεί ότι –πλην δυο-τριών– οι υπόλοι-
πες πέρασαν κανονικά από επιθεώρηση. Έτσι δίνεται η δυ-
νατότητα στην κάθε μια τσούλα να ισχυριστεί πως η ίδια
συμπεριλαμβανόταν μεταξύ των εξαιρέσεων. Και δεν υπάρ-
χει και νομικό πάτημα για να μας κυνηγήσουν.

–Και γιατί να ενδιαφέρει τον κόσμο το γενικό και το
αόριστο; γκρίνιαξα. Αν δεν καταλάβουν σε ποιες αναφέρεται
ο μέγας γαμίκουλας τι τους κόφτει;

–Αμ, εδώ σε θέλω, Τσαλαπετεινέ! ανέκραξε ο Βελανι-
διάς. Να κάνεις τις περιγραφές με τέτοιο τρόπο σαν να έβα-
ζες φωτογραφία των συμβαλλομένων μερών, αλλά με τρόπο
ώστε να μην έχει πού να πατήσει ο χασοδίκης που θα θελή-
σει να κάνει τη ζημιά.

Όμως ο Μήτσος δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα.

–Θα μας τσουβαλιάσουν, μου είπε. Και δεν έχω καμιά
όρεξη να με σούνουν γέρο άνθρωπο στα δικαστήρια.

Η λύση παρουσιάστηκε από κει που δεν το περιμέναμε
–αν και το μυαλό μου κάπου πήγαινε.

Μια κομμώτρια ονόματι Λίτσα θυμήθηκε λέει, όλως
εξαίφνης, πως πριν από δεκαπέντε χρόνια ο εβδομηκοντού-
της και βάλε τότε Μήτσουλας την είχε αποπλανήσει, παι-
δούλαν ανήλικον δεκαέξι Μαίϊων (τότε), και βιάσει κατ'
επανάληψιν, έξιν και συρροήν (όπως έλεγε το κατηγορητή-
ριο). Τουτέστιν, η αδέκαστος Δικαιοσύνη αναλάμβανε τα
περαιτέρω και νά τος ο γίγας της υποκριτικής τυλιγμένος
σε μια κόλλα χαρτί να άγεται και να φέρεται.

–Μα δεν τη θυμάμαι αυτή την περίπτωση, ρε παιδιά,
μας κλαψούριζε ο γίγαντας. Νά, μα το Χριστό!

–Και σου 'λεγα εγώ, τον προγκούσε η κυρία Φόνη.
Πρόσεξε, βρε αχαίρευτε, που βάζεις την ψωλή σου και την
υπογραφή σου... Τίποτα εσύ! Εκεί, το βιολί σου!... Μη μεί-
νει κανένα αιδοίο παραπονεμένο!... Άρπα την τώρα.

Έγινε σούσουρο, έγραψαν οι φυλλάδες, είπαν τα ΜΜΕ... Ως εκ θαύματος ο ξεχασμένος Μήτσος Ροδόπης επανήλθε στην επικαιρότητα –γι' αυτό λέω πως μου μπήκαν φύλλοι στ' αυτιά– και για κάμποσο καιρό κανείς δεν μιλούσε για τίποτ' άλλο.

Έγιναν δίκες, τον έσουραν τον ταλαίπωρο από 'δώ κι από κει, οι δικηγόροι στο στοιχείο τους... τελικά η «παθούσα» πείσθηκε πως... είχε κάνει λάθος (!) –βοήθησε τη μνήμη της και μια γερή επιταγή που, με σπαραγμό καρδιάς, υπέγραψε ο Μήτσος– και η μήνυση απεσύρθη.

Όμως η ταλαιπωρία το έριξε κάτω το γεροντάκι και το ελαφρύ εγκεφαλικό ήταν μόνο η προειδοποίηση και τα προεόρτια για ότι έμελλε επακολουθήσει.

Ο Μήτσος το κατάλαβε. Κι ένα απόγευμα που είχα πάει να τον δω με πήρε ιδιαιτέρως.

–Κοίτα..., μου κάνει. Για κείνο που λέγαμε... Φτιάξε το βιβλίο όπως καταλαβαίνεις εσύ. Άλλαξε τους τον αδόξαστο, στις πουτάνες. Μη λυπηθείς καμιά και κανέναν. Ότι σου είπα βάλ' το μέσα.

–Μα... το ποινικόν του πράγματος;...

Ο Μήτσος χαμογέλασε στραβά και μου 'δωσε έναν τεράστιο, παραφουσκωμένο κίτρινο φάκελλο.

–Ρίξε μια ματιά και θα καταλάβεις, είπε. Ευτυχώς που είχα χόμπυ τη φωτογραφία.

Έριξα μια ματιά κι έφυγε το πάτωμα κάτω από τα πόδια μου! Γιατί είναι αλλιώς να σου τα λένε κι αλλιώς να τα βλέπεις ο ίδιος με τα μάτια σου –έστω και στις δυο διαστάσεις που επιτρέπει το φωτογραφικό χαρτί. Κι αυτό που έβλεπαν τα μάτια μου ο εγκέφαλός μου αρνιόταν να το πιστέψει.

–Έτσι και κουνηθεί καμιά κυρία, στείλε της ένα αντίγραφο του «ενθυμίου», μου είπε ο Μήτσος. Να δεις για πότε λουφάζουν.

Έμεινε για λίγο σκεπτικός.

—Όμως, ρε παιδί μου... ένα μυστήριο πράγμα, μουρμούρισε στο τέλος. Αυτή την κομμωτριούλα, τη Λίτσα... αδύνατον να τη θυμηθώ! Και είναι, όσο και να πεις, πρώτης τάξεως κομμάτι! Τότενες μάλιστα... στα δεκάξι!!!... Μυστήριο πράγμα!

* * *

Ο Μήτσος μας άφησε χρόνους ένα μήνα αργότερα και σύσσωμος ο θεατρόκοσμος παρέστη συντετριμμένος στην κηδεία του για το τελευταίο χειροκρότημα.

Τρίτη τον θάψαμε, Παρασκευή κυκλοφορούσε το βιβλίο «του». «Πίσω από τις Κουίντες» ο τίτλος κι έσπασε κάθε ρεκόρ κυκλοφορίας. Ο Βελανιδιάς αναγκάστηκε να κάνει την καρδιά του πέτρα και να μου φτιάξει νέο συμβόλαιο, όπου εφεξής, πλην του διπλασιασμένου μισθού, είχα λαμβάνειν και ποσοστά σε ότι κυκλοφορούσε δια χειρός μου. Είναι που η φήμη μου εξαπλωνόταν υπογείως και οι ανταγωνιστές ήδη είχαν αρχίσει να κάνουν κρούσεις με ενδιαφέρουσες προτάσεις.

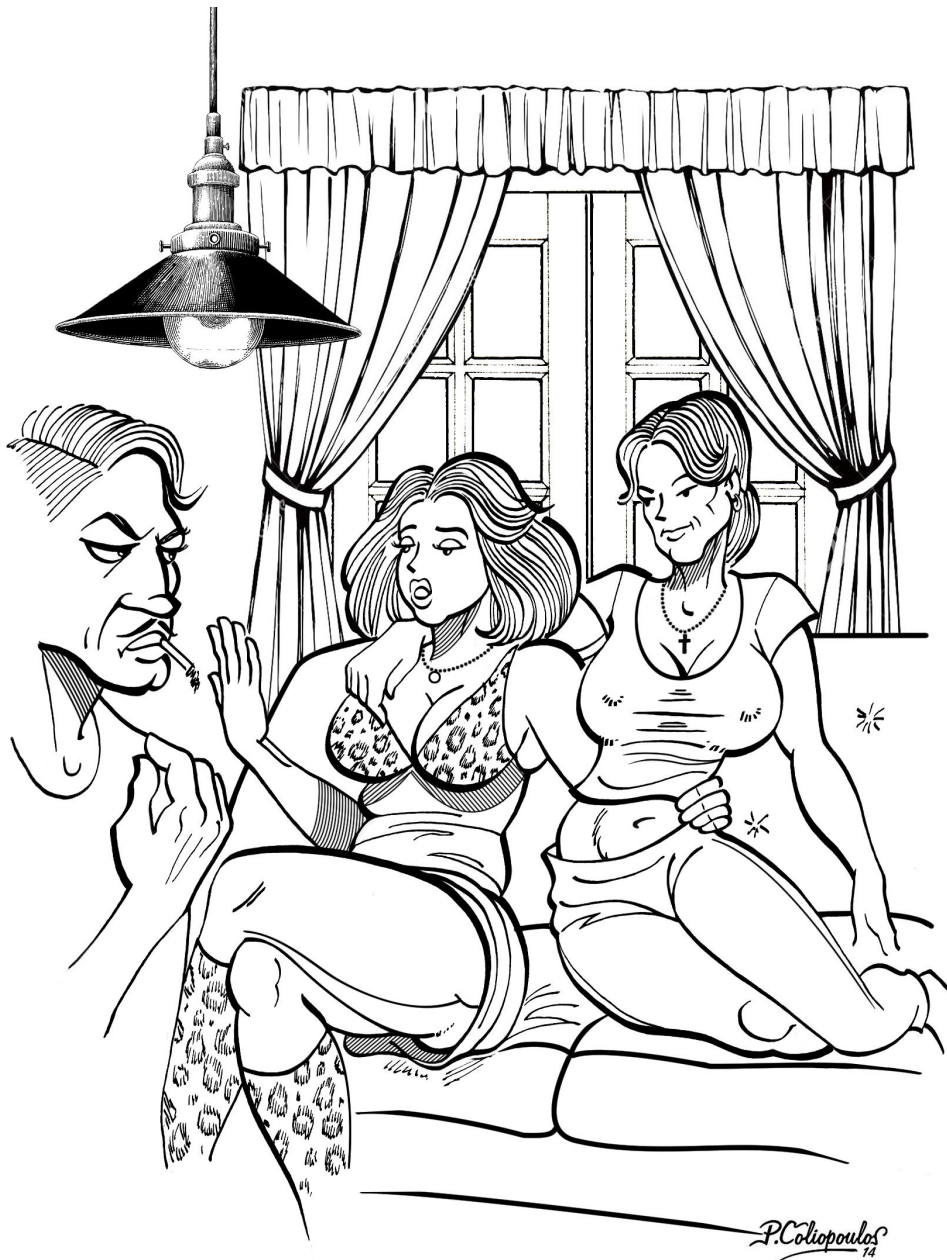
Όσο για την κυρία Φόνη... Απαλλαγμένη πλέον από τον καρμίρη και εύπορη πέραν των πιο τρελών της προσδοκιών, άρχισε να απολαμβάνει και πάλι τις χαρές της ζωής που τόσα χρόνια είχε στερηθεί.

Συνέχισα να πηγαίνω να τη βλέπω πού και πού, ιδίως όταν είχα διάθεση για παλιό, ποιοτικό κινηματογράφο, με ιστορικές ταινίες υποτιτλισμένες στα Αραβικά.

Μια Παραστρατημένη

Η εν λόγω πελάτισσα μας προέκυψε, όσο κι αν φανεί αυτό παράξενο, μέσω Ασημίνας! Και μάλιστα μέσω της κανονικής της περσόνας κι ενασχόλησης, γιατί, παρά την ιλιγγιώδη της επιτυχία στον κόσμο των γραμμάτων (δια χειρός, εννοείται, εμού του ιδίου), που μας εξασφάλιζε οικονομικά για τουλάχιστον δυο-τρεις πλουσιοπάροχες δεκαετίες, εκείνη επέμεινε να συνεχίσει να εργάζεται στο φωτοτυπάδικο του μπαμπά. «Η δόξα έρχεται και παρέρχεται, η σίγουρη επιχείρηση όμως μένει», μου εξήγησε με αξιέπαινη ωριμότητα.

Έρθε λοιπόν κείνο το βράδυ από τη δουλειά της η Ασημίνα, μ' ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά και κομίζοντας ένα θερμοσυγκολλημένο αντίγραφο καμιά τριανταριά σελίδων.

–Σου βρήκα πελάτη, μου είπε δίνοντάς μου το αντίγραφο. Κι αν σου πω ποιον, θα πέσεις κάτω και θα κλωτσάς αέρα. Αλλά ρίξε πρώτα μια ματιά, να πάρεις μια ιδέα...

Πήρα το φτενό φωτοτυπημένο ανόρεχτα και του 'ριξα μια βαριεστημένη ματιά, έτσι, για να μην της χαλάσω το κέφι. Από την πρώτη όμως κιόλας παράγραφο μου 'φυγε και η βαριεστημάρα και η μαγκιά και τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα σαν φινιστρίνια –που έλεγε πάλαι ποτέ κι ο Λέμμου Κώσιον στη «Μάσκα».

Διατηρώ ακέραια την ορθογραφία, διατύπωση και σύνταξη, για να πάρεις μια ιδέα.

«Το ότη είμε γκομενάρα το ξαίρω», άρχιζε το πόνημα χτυπώντας κατευθείαν στο δοξαπατρί. «Όταν έκανα τηλεώραση λάβενα χιλιάδες γράματα κάθε μέρα από άντρες και γυναίκες που μούλεχαν τη πλάκα έχουν πάθη με την πάρτυ μου κιότη παρακολουθούν την εκπομπή με τα βρακιά κατεβαμένα να πέζουν το πάνο χέρη κάτο χέρη κάνοντας με χάζη τα μπούτια μου και τα βηζιά μου και όλα τα παρασήματα που διαθέτο και ζεβγάρια ακόμα με βλέπαν και πιδιόντανε γιατί αυτό λήη τους την έδηνε φοβερά κι αυτό ήταν το καλήτερο πύδημα και κάναν λήη πράματα που κανονικά δεν έκαναν ποτέ άλλοτε και με παρακαλούσαν λήη με το αζημήτο να κάνουμε ένα τριολέ ή καμιά παρτούζα και για να ήμαστε φιλαλήθης άμα τα λεφτά ήταν καλά δεν έλεγα όχι και περνάγαμε πολλή καλά και την καταβρήσκαμε κι αυτοί κι εγώ».

Σήκωσα τα μάτια από το χειμαρρώδες κείμενο και κοίταξα έκπληκτος την Ασημίνα που έβαλε τα γέλια.

–Ντέμπη Πατσουλή, με πληροφορήσε. Τη θυμάσαι;

Αν τη θυμόμουν! Μια από τις πιο απίστευτες καραγκομενάρες (σ' αυτό είχε δίκιο να επαίρεται), όλη καμπύλες και στροφές, που έβγαινε στο γυαλί –πάντα σοφά μισοντυμένη– και γινόταν ανάστα ο Κύριος! Είχε μια άκυρη εκπομπή, τρεις φορές τη βδομάδα, σε άχυρο κανάλι, που όμως τις ώρες αυτές χτυπούσε ουρανομήχεις ακροαματικότητες. Για χάννα-δυο σαιζόν η Ντέμπη γνώρισε την αποθέωση, με τολμηρές φωτογραφίσεις και καθημερινές αναφορές στις κουτσομπολίστικες φυλλάδες και μετά η εκπομπή κόπηκε, το κανάλι έκλεισε και η Ντέμπη εξαφανίστηκε. Για να επανεμφανιστεί δυο χρόνια αργότερα στο αστυνομικό δελτίο όταν το Ηθών, σε μια μπούκα που έκανε σε παράνομο

μπουρδέλο, έπιασε μεταξύ των άλλων κοριτσιών και την τηλεοπτική φαντασίωση χιλιάδων τορναδόρων, φαναρτζήδων και υδραυλικών. Ακολούθησε το αναπόφευκτο σούσουρο... τα ΜΜΕ είχαν θέμα για κάνα-δυο μήνες και μετά, όπως συμβαίνει συνήθως, περάσαμε σε άλλα σκάνδαλα, πιο φρέσκα, και η Ντέμπη, για μια ακόμη φορά, ξεχάστηκε.

–Έρθε σήμερα το πρωί στο φωτοτυπείο να βγάλει αντίγραφα του... βιβλίου που έγραψε, μου εξήγησε η Ασημίνα. Της είπα να μου το αφήσει να της το φτιάξω το απόγευμα που δεν θα 'χουμε πολλή δουλειά, έβγαλα ένα αντίγραφο και στο 'φερα.

Κοίταξα το φτενό φυλλάδιο απορημένος.

–Βιβλίο τριάντα σελίδων; απόρησα.

–Αυτό της είπα κι εγώ, απάντησε η Ασημίνα. Αλλά μου είπε πως ότι είχε να πει το έλεγε –και με το παραπάνω– στις σελίδες αυτές. Της είπα πως αν θέλει υπάρχει τρόπος να το αυγατίσουμε και να το συμμορφώσουμε κι ενθουσιάστηκε.

Η Ασημίνα δίστασε.

–Μπορεί να κάνω και λάθος..., είπε μετά. Αλλά μου φαίνεται πως μάλλον με μένα ενθουσιάστηκε.

–Θες να πεις...; Έλα βρε! Η... Ντέμπη;!!!

–Χμμμ... είπαμε... Μπορεί να κάνω και λάθος, αλλά έτσι όπως κοίταζε τα... μπαλόνια μου... Με ρώτησε αν είναι αληθινά.

Λες η Ντέμπη να το γυάλιζε το πόμολο;

–Τέλος πάντων, συνέχισε η Ασημίνα φιλοκοκκινίζοντας. Δώσαμε ραντεβού για αύριο το απόγευμα που είμαστε κλειστά, να τα πούμε σχετικώς.

–Να 'ρθω κι εγώ; ρώτησα με ελπίδα.

–Εεεε... καλύτερα άσε... Να την προετοιμάσω πρώτα

εγώ, είπε η Ασημίνα κοιτάζοντας αλλού. Μην την τρομάξουμε δηλαδή την κοπέλα...

–Μόνο πρόσεχε μην την προετοιμάσεις πολύ και τρέχουμε μετά, της πέταξα με χαιρεκακία.

–Ναι, πες με και λεσβία τώρα!...

–Δεν ξέρω... Πολύ ενθουσιώδη σε βλέπω.

–Μα τώρα, Λουκά μου! Πώς να μην είμαι; Το φαντάζεσαι; Θα πιω καφέ με την Ντέμπη Πατσουλή αύριο!

–Και ότι ήθελε προκύψει, μουρμούρισα.

Η Ασημίνα γέλασε φιλάρεσκα και ήρθε να τριφτεί πάνω μου.

–Ε, τώρα, αφού με ξέρεις, νιαούρισε. Αν, ο μη γένοιτο, χρειαστεί να θυσιαστώ για το κοινό καλό... θα το κάνω.

Κείνο το βράδυ γίναμε μπίλιες –με την καλή έννοια. Η πληθωρική τηλεπερσόνα εκτίναξε τη λίμπιντό μας στη στρατόσφαιρα. Καιρό είχα να δω τόσα και ποικίλα βεγγαλικά.

* * *

Την επομένη η Ασημίνα πήγε στο ραντεβού της στολισμένη και παρφουμαρισμένη, λες και θα 'βλεπε τον Μπράντ Πιτ, κι εγώ μέτραγα τις ώρες καθισμένος στα καρφιά, γιατί σαν κάτι να μη μου καλάρεσε σ' αυτή την ιστορία. Δηλαδή... όχι πως δεν μ' άρεσε, αλλά ξέρεις ποτέ με τις γυναίκες;... Ο διάλογος έχει πολλά ποδάρια.

Στις έξι έφυγε, πήγε εφτά, πήγε οχτώ, πήγε εννιά... Τι διάολο καφές ήταν αυτός;!... Κατά της δέκα της κάνω μια κλήση στο κινητό... Κλειστό! Έντεκα στέλνω ένα SMS... Καμιά απάντηση. Μ' έζωσαν τα φίδια. Ετοιμαζόμουν να πάρω σβάρνα τα εφημερεύοντα νοσοκομεία όταν, κατά τις δωδεκάμισι, νά σου την την καλή σου, κουνιστή και λυγιστή και με ύφος «τι έγινε;» στο πρόσωπό της.

-Ανησύχησα, της κάνω.

-Συγγνώμη, μωρέ αγάπη μου, δεν είχα σήμα... Τώρα είδα την κλήση και το μήνυμα...

-Και πού ήσασταν, στον Όλυμπο, για να μην έχει σήμα; γκρίνιαξα.

-Ε, ξέρεις τώρα... τα δίκτυα... χάλια!...

Δεν ήταν μόνο τα δίκτυα χάλια. Το αετίσιο μου μάτι διέκρινε δυο μεγαλοπρεπείς πιπιλιές στον λαιμό και στον ώμο της καλής μου που δεν θυμόμουν να της είχα κάνει εγώ. Πιπιλάτος καφές; Α, δεν μ' αρέσουν αυτά. Είπαμε, να 'χουμε ανοιχτό μυαλό, αλλά όχι και να μας πηδάνε τη γκόμενα οι τσούλες (και μάλιστα χωρίς να παίρνουμε οι ίδιοι μεζέ!)

Είπα να μη βιαστώ να βγάλω συμπεράσματα. Άστο... και δεν ξέρεις ποτέ... μπορεί να μας βγει και σε καλό...

-Λοιπόν; ρωτάω στο δήθεν και το τάχαμου. Τι έγινε;

-Ε, τι να γίνει... (στο δήθεν και στο τάχαμου κι η Ασημίνα). Ήπιαμε το καφεδάκι μας, μιλήσαμε... Ξέρεις μωρέ, είναι καλό παιδί, η καφερή. Την έχουν αδικήσει. Καμιά σχέση μιλάμε με το πώς την παρουσιάζουν...

Μάλιστα.

-Της έκανες νύξη για το βιβλίο; ρωτάω εγώ.

Η Ασημίνα μου τα μάσησε.

-Ε, ναι... Απέξω-απέξω... Ξέρεις, μην το φοβίσουμε το κορίτσι... Τόσα έχει περάσει...

-Δεν πάμε να τη φοβίσουμε, να τη βοηθήσουμε πάμε, της υπενθύμισα.

-Εντάξει... Θέλει ρέγουλα... Άσε, ξέρω εγώ... Αύριο που θα την ξαναδώ της το λέω.

-Α, γιατί θα τη δεις και αύριο;...

Η Ασημίνα τσαντίστηκε.

–Δεν σε καταλαβαίνω, ρε Λουκά, μου κάνει. Θες να γίνει η δουλειά ή δεν θες;

–Εξαρτάται για ποια δουλειά μιλάμε.

Μου έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα.

–Απαξιώ να σου απαντήσω, είπε.

Και πήγε να κλειστεί στο δωμάτιό της αφήνοντάς μου την πλήρη νομή και κυριότητα του καναπέ.

* * *

Την επομένη πήγα να πιάσω τον Βελανιδιά.

–Σου έχω μπεστ-σέλερ τσίλικο, για τον Κατσούπη, του λέω.

–Μπα...; Και ποιανού για να 'χουμε το καλό ρώτημα;

–Ντέμπη Πατσουλή.

–Την πουτάνα, ρε Τσαλαπετεινέ;

–Δεν είναι πουτάνα, του λέω. Την έχουν αδικήσει.

–Και τον κώλο μου τον έχουν αδικήσει, αλλά δεν το κάνω ζήτημα, μουρμούρισε ο εκδότης.

–Ενδιαφέρεσαι ή να πάω αλλού; του κάνω.

Ο Βελανιδιάς έπεσε στο συμβιβαστικό.

–Σιγά, ρε Τσαλαπετεινέ, μου λέει. Μια κουβέντα είπαμε κι εσύ αμέσως να φορτώσεις!... Ωχού! Την έχεις ψημένη σαν να λέμε, έτοιμη για υπογραφές;

–Μες στο σακί, τον διαβεβαιώνω. Ρουτίνα.

–Οπότεν από μένα έχεις το οκέϋ.

–Μιλάμε για κανονικό έπος, του κάνω.

–Θα δούμε...

–Και μιλάμε αυτό πάει με μερίδιο στα ποσοστά, συμπλήρωσα.

–'Ντάξει, ρε παιδί μου, ξεφύσηξε ο μπόσης. Πώς κάνεις έτσι; Θα έχεις το κανονικό σου 8%...

–Δώδεκα παίρνω, του υπενθύμισα.

Ο Βελανιδιάς σήκωσε τα φρύδια ψηλά.

–Τόσο πολύ; απόρησε. Μου πίνεις το αίμα, ρε Τσαλαπετεινή!... Αλλά αφού είναι έτσι, χαλάλι σου...

–Δώδεκα παίρνω τώρα, του ξεκαθάρισα. Αλλά σε τούτο εδώ μιλάμε για εικοσιπέντε.

Ο Βελανιδιάς έβαλε τα γέλια.

–Το άλλο με τον Τοτό το ξέρεις; είπε.

–Εικοσιπέντε ακατέβατα.

–Δεκατρία και πολλά σου είναι...

–Εικοσιτέσσερα.

–Το πολύ δεκατέσσερα.

–Τελευταία προσφορά στα εικοσιτρία, του κάνω. Κλείσαμε;

–Κλείσαμε στα δεκαπέντε, αναστενάζει ο Βελανιδιάς. Αλλά στο λέω... είσαι μεγάλος εκμεταλλευτής.

Κλείσαμε και δώσαμε τα χέρια. Τα λεφτά τα βρήκαμε, τον εκδότη τον σιγουρέψαμε, έμενε να καταφέρουμε την αδικημένη.

* * *

Αλλά την αδικημένη την είχε αναλάβει η Ασημίνα κι αυτή, για έναν περίεργο λόγο, δεν φαινόταν να βιάζεται. Εξακολουθούσε να τη βλέπει σε καθημερινή βάση, «για το καφεδάκι», κι εξακολουθούσε να μου επιστρέφει το βράδυ στραπατσαρισμένη και ίσως –θε μου σχώρα με– ελαφρώς

μεταχειρισμένη. Κάτι έπρεπε να γίνει μ' αυτή την ιστορία, γιατί έτσι που πηγαίναμε αντί να βγάλουμε βιβλίο θα καταλήγαμε να βγάλουμε όνομα. Έπρεπε να πατήσω πόδι.

–Κοίτα να δεις, της λέω ένα απ' αυτά τα βράδια. Ως εδώ και μη παρέχει. Αύριο μου γνωρίζεις το πατσουλί, ει- δάλλως μαζεύεις τα μπογαλάκια σου και πίσω στον μπα- μπά σου.

–Μπα, μου κάνει με αυθάδεια. Μας απειλείς;

–Σας προειδοποιώ, απαντώ με πλήρη συναίσθηση της φωσχόλειας εξέλιξης του διαλόγου.

–Όστε μας προειδοποιείς...

–Ναι, σας προειδοποιώ.

–Το σκέφτηκες καλά πριν μας προειδοποιήσεις, Λουκά Τσαγκαρσούλη;

–Ναι, Ασημίνα ή Ροδάνθη... ή όπως αλλιώς θες να λέγεσαι. Το σκέφτηκα πριν σε προειδοποιήσω.

–Ίσως θα έπρεπε να το σκεφτείς καλύτερα.

–Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα.

–Είσαι σίγουρος πως δεν έχεις να σκεφτείς τίποτα;

–Ναι, είμαι σίγουρος πως δεν έχω να σκεφτώ τίποτα.

–Για ξανασκέψου το... Αν φύγω χάνεις όχι μόνον εμένα, αλλά και τη Ροδάνθη, που σου αποφέρει πακτωλό χρη- μάτων.

–Να δω όμως τι θα γίνει αυτός ο πακτωλός όταν το φάντασμα σταματήσει να γράφει τα αθάνατα αριστουργή- ματα της διασήμου συγγραφέως, είπα χαιρέκακα.

–Α, νά! Τώρα μας απειλείς! ανέκραξε η Ασημίνα-Ρο- δάνθη.

–Και πάλι όχι. Απλά... σας προειδοποιώ.

–Πάλι μας προειδοποιείς;

–Ασημίνα!

–Καλά... καλά... Αύριο θα στη φέρω. Να δω τι θα καταλάβεις.

Και πράγματι μου την έφερε.

Η αδικημένη ήταν όντως εντυπωσιακή –το θέτω σεμνά. Μας προέκυψε με κάτι λεοπαρδαλέ ξύβυζα και ξέμπουτα, που αν δεν ήταν ακριβώς ότι πιο καλόγουστο σε επίπεδο haute couture, οδηγούσαν ωστόσο σε συνειρμούς άκρως συναρπαστικούς.

–Από 'δώ το αίσθημα, με παρουσίασε η Ασημίνα με κάποια αδιόρατη δεικτική διάθεση.

–Χαίρω πολύ, μουρμούρισε η Ντέμπη δίνοντάς μου ένα ξέψυχο χέρι σε χειραψία άνευ ιδιαίτερου ενθουσιασμού.

Την τρατάραμε καφέ κι έπιασα να της εξηγώ το σχέδιο. Η αδικημένη μ' άκουγε με μισό αυτί –όλη της η προσοχή ήταν στραμμένη στην Ασημίνα ή το έφτιαχνε αυτό το σκοτισμένο μου μυαλό;– κι όταν τελείωσα έκανε έναν μορφασμό.

–Δεν κατάλαβα τίποτα, ομολόγησε με αφοπλιστική ειλικρίνεια.

Άντε ξανά-μανά να της εξηγώ με πιο απλά λόγια. Και πάλι το αποτέλεσμα υπήρξε πενιχρό.

–Δηλαδή; ρώτησε (και μ' έστειλε).

–Δηλαδή, μανάρι μου, μου εξιστορείς εμένα τα καθέκαστα, τα γράφω, τα πάμε στον εκδότη, τυπωνόμαστε και εισπράττουμε, της το απλοποιώ στο έπακρο. Τι δεν κατάλαβες;

–Τίποτα, έρχεται η ισοπεδωτική απάντηση.

Αναστέναξα –τέρας υπομονής!

–Να τα πάρουμε ένα-ένα, της προτείνω. Εσύ θες να βγάλεις ένα βιβλίο...

–Ναι, για να δείξω πόσο με αδίκησε η άκαρδη κοινωνία, επικροτεί το φαινόμενο. Πάει αυτό, το έγγραφα.

–Αμ δε που το έγγραψες!

Με κοίταξε κατάπληκτη.

–Δεν το έγγραψα; απόρησε.

–Τριάντα σελίδες;!!! εξερράγην εγώ.

–Ε, καλά... Βάζουμε μεγαλύτερα γράμματα και γίνονται περισσότερες.

Κούνησα το κεφάλι μου.

–Και πάλι φυλλάδιο βγαίνει, της λέω. Όχι βιβλίο.

–Αν βάλουμε και μερικά ανέκδοτα; Τίποτα συνταγές μαγειρικής που έχω από τη γιαγιά μου;

–Θέλουμε να κάνουμε το κοινό να ενδιαφερθεί για το προσωπικό μας δράμα ή να το μάθουμε να μαγειρεύει σουτζουκάκια; της πετάω μελιστάλαχτα.

–Α, για σουτζουκάκια δεν έχω..., απαντάει το ξεφτέρι.

Κάτι πήγα να πω, αλλά έπιασα το προειδοποιητικό βλέμμα της Ασημίνας και το κατάπια.

–Να στο πω αλλιώς, λέω. Θες να βγάλεις λεφτά, κορίτσι μου; Πολλά λεφτά;

Την είδα να συνοφρυώνεται.

–Α, όλα κι όλα, μου το ξεκόβει. Εγώ αυτή τη δουλειά δεν την ξανακάνω. Άσε που έγινα ρεζίλι, είναι και κουραστική.

–Με το βιβλίο, μάνα μου! ανέκραξα. Όχι ανάσκελα.

–Α, άμα είναι με το βιβλίο θέλω.

–Ωραία. Τότε μου το αναθέτεις εμένα κι εσύ κάθεται και εισπράττεις. Σαφές;

–Κι εσύ πού θα ξέρεις τι να πεις; απορεί η Ντέμπη.

–Θα μου τα πεις εσύ.

–Α!

Την είδα να κοιτάζει την Ασημίνα για βοήθεια από το κοινό. Εκείνη ένευσε καταφατικά.

–Και πώς θα γίνει; ρωτάει η εγγονή του Αϊνστάϊν.

–Εσύ θα μου λες κι εγώ θα γράφω, εξήγησα.

Μπήκε σε σκέψεις.

–Και μετά στο εξώφυλλο θα γράφει «Λουκάς»; ρωτάει στο τέλος πονηρεμένη.

–Όχι, στο εξώφυλλο θα γράφει «Ντέμπη», αναστέναξα.

–Αφού δεν θα το γράψω εγώ!...

–Ναι, αλλά αυτό δεν θα το ξέρουν οι άλλοι.

Το ξανασκέφτηκε.

–Και γίνεται έτσι; αναρωτήθηκε στο τέλος.

–Γίνεται, τη διαβεβαίωσα.

–Και τα λεφτά δικά μου;

–Και τα λεφτά δικά σου.

Με κοίταξε αιφνιδιασμένη.

–Κι εσύ;

–Εγώ θα τα πάρω από τον εκδότη, την πληροφόρησα.

–Α, εγώ δεν σου χρωστάω τίποτα δηλαδή.

Τι το 'θελα το χιούμορ;

–Α, αυτό βγάλ' το από το μυαλό σου! εξανέστη η αδικημένη. Μπορεί να μας βγάλαν το όνομα, αλλά εμένα η Μίνα

είναι φιλενάδα μου κι εγώ τη φιλία την έχω κορώνα στο κεφάλι μου. Δεν θα πηδιέμαι τώρα με τον γκόμενό της για το ευχαριστώ.

–Βρε πλάκα κάνω, ψέλλισα εξουθενωμένος.

–Α, άμα είναι πλάκα εντάξει, ησύχασε η Ντέμπη. Εμένα οι πλάκες μ' αρέσουν. Το ξέρετε εκείνο με την ξανθιά που...

* * *

Ξεκινήσαμε τις συνεδρίες από την επομένη κιόλας, το πρωί –άνευ της «Μίνας», που είχε δουλειά στο φωτοτυπείο– και δεν μου πήρε ώρα για να καταλάβω πως αυτό εδώ το εγχείρημα θα ήταν από τα πιο δύσκολα που είχα αναλάβει ως τώρα. Γιατί δεν ήταν μόνο το μυαλό της Ντέμπης που πέταγε από το ένα στο άλλο, μπερδεύοντας χρόνο και γεγονότα, ήταν και το δικό μου που δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί με όλα αυτά τα «εν αφθονία» που προβάλλονταν γενναιόδωρα μπροστά μου. Ε, δεν φημιζόμουν και για την δύναμη του χαρακτήρα μου σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις κιόλας!

Τι να κάνω; Το 'φερα από 'δώ... το 'φερα από 'κει... Έκανα όλα τα ακροβατικά που ήξερα και μερικά που δεν ήξερα... Τίποτα! Η Ντέμπη, η αδικημένη, στον κόσμο της! Ή δεν καταλάβαινε ή έκανε πως δεν καταλάβαινε (ή κάτι χειρότερο... αλλά άστο αυτό). Στο τέλος απηύδησα.

–Κοίτα να δεις, της κάνω. Εγώ δεν μπορώ να συγκεντρωθώ. Έχει μπλοκάρει το μυαλό μου.

–Γιατί, αυτά που σου λέω σου φαίνονται πολύ συνταρακτικά; απόρησε. Και πού να σου πω τα χειρότερα!

–Όχι, ρε παιδάκι μου, της κάνω. Άλλα με μπλοκάρουν εμένα.

–Τι; απόρησε το ξεφτέρι.

Την πήρα και την πήγα μπροστά σ' έναν καθρέφτη.

–Αυτά, της λέω με μια χειρονομία που περιελάμβανε τα πλούσια ελέη.

–Α, ευχαριστώ πολύ, γέλασε κολακευμένο το φαινόμενο.

–Κατάλαβες τώρα; τη ρωτάω.

–Όχι ακριβώς, αλλά όσο για μια υποψία την έχω...

–Πάλι καλά! αναστέναξα. Από το τίποτα καλύτερα.

–Και τι θα κάνουμε; απόρησε εκείνη.

Εδώ δεν χωρούσαν αλληγορίες και τζιριτζάτζολες γιατί πάλι θα το 'χανε.

–Αν δεν μου καθίσεις δεν βλέπω φως, ανακοίνωσα.

Η Ντέμπη έφριξε.

–Παπαπαπαπά! ανέκραξε. Αυτά δεν γίνονται. Η Μίνα είναι κολλητή μου... Τι θα πει αν το μάθει;

–Δεν θα πει, γιατί δεν θα το μάθει, εξήγησα.

–Ναι, αλλά εγώ θα το 'χω βάρος στη συνείδησή μου, είπε ναζιάρικα η Ντέμπη.

–Είμαι σίγουρος πως με λίγη βοήθεια από μένα θα το ξεπεράσεις, είπα.

–Λες;

–Σίγουρα.

Σήκωσε τους ώμους της.

–Ε, καλά τότε... Κι άμα είναι να ξεμπλοκαριστείς ως την κάνω τη θυσία. Θες έτσι ή να γδυθώ;

Τέλος πάντων με τα πολλά βρεθήκαμε στην πολυπόθητη στάση, αλλά πριν κάνω οτιδήποτε η Ντέμπη άρχισε κάτι βογκητά κι επιφωνήματα... «Αχ αχ ααάχ!... Ναι... έτσι... μη σταματάς... Δώσ' τα μου όλα, αντρούτσο μου!...»

–Τι έπαθες, μωρή; απόρησα.

–Ε, τι... Κάνω πως μ' αρέσει..., ήρθε η ξεκουφαντική απάντηση.

–Τι σ' αρέσει, βρε βλήτο;!!! ξέσπασα. Αφού δεν έκανα τίποτα ακόμα.

–Α, δεν έκανες; Καλά... συγγνώμη... δεν κατάλαβα.

Μάλιστα.

Για να μην τα πολυλογώ έδωσα κι εγώ την παράστασή μου, με την ευσυνειδησία που με διακρίνει, αλλά ήταν σαν να έπαιζα Ευριπίδη για τους τσελιγκάδες στα Τζουμέρκα! Ρόλος για έναν πρωταγωνιστή!

–Τίποτα δεν νιώθεις μωρή; εξανέστην σε μια στιγμή.

–Να πω τα λόγια; προσφέρθηκε εκείνη.

–Άστο, τα λέω μόνος μου...

Δέκα λεπτά αργότερα το μυαλό είχε ξεμπλοκαριστεί.

–Εντάξει, της λέω. Λέγε τώρα.

–Έτσι, μπρούμυτα;

–Γιατί, σου κάνει διαφορά; της κάνω. Λέγε μωρή και δεν έχουμε όλη μέρα...

–Δεν θα σηκωθείς από πάνω μου; ενδιαφέρθηκε το φωστήρι.

–Καλύτερα έτσι για να μην χάνουμε χρόνο, της εξηγώ. Έτσι και μπλοκάρει πάλι το μυαλό, το ξεμπλοκάρουμε στο πιτς-φυτίλι και συνεχίζουμε.

–Α, τότε καλά!

Έλεος θεέ!

Έκτοτε το καθιερώσαμε σε καθημερινή βάση. Η Ντέμπη, πότε μπρούμυτα, πότε ανάσκελα, ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες, να λέει κι εγώ να καταγράφω μεταξύ δυο ξεμπλοκαρισμάτων. Η τέλεια συνεργασία! Μέχρι και η

συγγραφεύς η ίδια αναγκάστηκε να το παραδεχτεί στο τέλος.

–Έτσι όπως το κάνουμε είναι σαν να μην το κάνουμε, μου είπε μια μέρα. Οπότε δεν έχω και τύψεις.

Κι έτσι, μιας και ήταν σαν να μην το κάναμε, συνεχίσαμε να μην το κάνουμε ώσπου τελείωσε το επικό αυτό αριστούργημα με τίτλο «Μια Παραστρατημένη» κι έφυγε με το καλό για το τυπογραφείο.

Η παρουσίαση υπήρξε ένας αληθινός θρίαμβος για τη συγγραφέα, πόσο μάλλον που έγινε από τη διάσημη πλέον συναδέλφισσά της Ροδάνθη Περιάνδρου-Τζαφέρη.

Οι πωλήσεις πήγαιναν σφαίρα κι όλα έδειχναν πως θα χρειαζόταν ν' ανοίξουμε κι άλλους λογαριασμούς στα Νησιά Καϊμάν καθόσον αυτοί που είχαμε είχαν τιγκάρι και γκρίνιαζαν οι καθαρίστριες που μάζευαν κατοσταδόλαρα από το πάτωμα. Κι ενώ είχαμε ήδη βάλει πλώρη για το δεύτερο πόνημα, που υποσχόταν ακόμα συνταρακτικότερες αποκαλύψεις, μια ωραία μέρα η παραστρατημένη συγγραφεύς μου σκάει το μυστικό.

–Παντρεύομαι, μου λέει όπως καταγράφαμε τις αναμνήσεις της στην καθιερωμένη πλέον στάση.

–Τα θερμά μου συγχαρητήρια, της λέω επιταχύνοντας τις παλινδρομικές κινήσεις (γιατί δεν ξέρεις ποτέ πού θα σε βγάλει μια τέτοιου είδους δήλωση).

–Αλήθεια σου λέω, επέμενε η πρηνηδόν.

–Και ποιο το τυχερό παληκάρι; ρωτάω εγώ (όχι ότι μ'έκοφτε ιδιαιτέρως δηλαδή).

–Δεν τον ξέρεις, αλλά είναι πολύ εξαιρετικός κύριος, μου απαντάει η εν πολλαίς αμαρτίαις...

–Του επαγγέλματος; ενδιαφέρομαι εγώ (αποφεύγοντας να ξεκαθαρίσω σε πιο επάγγελμα αναφερόμουν).

–Επιχειρηματίας, με πληροφορεί με καμάρι η Ντέμπη. Δεν ξέρει τι έχει. Εφτά εργοστάσια στην Πόλη και καμιά δεκαριά σούπερ-λουξ ξενοδοχεία στα παράλια.

–Μπα, ομογενής;

–Όχι ακριβώς... Δηλαδή ο Σουμπουτάκος μου δεν είναι σαν τους Τουρκαλάδες που μας μαθαίνουν στο σχολείο, αν θες να ξέρεις...

–Αυτομόλησες στον εχθρό, μωρή;!!! εξανέστην εγώ.

–Σιγά τον εχθρό! υπερασπίστηκε τον άνθρωπό της η εξωμότρια. Ο Σουμπούτ μου αν θέλει μας αγοράζει όλους έτσι όπως είμαστε. Τρεις Ελληνίδες γκόμενες είχε πριν μ' ερωτευθεί. Κι όχι τίποτις τσόλια! Μιλάμε για πρώτα ονόματα στη νύχτα.

–Εντάξει, να τις βάλουμε στο καινούργιο βιβλίο, πρότεινα εγώ.

Η Ντέμπη ξερόβηξε.

–Αυτό προσπαθώ να σου πω, μουρμούρισε. Δεν θα υπάρξει καινούργιο βιβλίο –ούτε παλιό. Ο Σουμπούτ μου θ' αγοράσει τα δικαιώματα. Είναι αυστηρών αρχών, να το ξέρεις.

–Κι αφού, βρε τρελή, δεν θα βγάλουμε καινούργιο βιβλίο τι καθόμαστε και παιδευόμαστε με τις καθημερινές συνεδρίες; της λέω απορημένος.

Η Ντέμπη χαμογέλασε.

–Νά μωρέ..., λέει. Η αλήθεια είναι ότι το συνήθισα και μ' αρέσει. Είπα να μην το χαλάσουμε αμέσως.

* * *

Ο Τουρκαλάς, ένα ραμολιμέντο στα ογδονταφεύγα, το 'πε και το 'κανε. Έριξε κάτι μύρια στον Βελανιδιά και απέκτησε τα δικαιώματα του πνευματικού (και όχι μόνο) μόχθου της μέλλουσας κυρίας Σουμπούτ (ο Βελανιδιάς,

αυτή η νυφίτσα, μ' έριξε κανονικά στη μοιρασιά, αλλά χαλάλι του). Επίσης, ο αρραβωνιάρης, μάζεψε όλα τα αντίτυπα της «Παραστρατημένης» που κυκλοφορούσαν στα βιβλιοπωλεία στερώντας έτσι τις επερχόμενες γενεές από ένα λογοτέχνημα σπανίας αισθητικής και συναισθηματικής αξίας.

Η Ασημίνα ήταν φυσικά η κουμπάρα στο χαρμόσυνο αυτό γεγονός. Όπως λέει και ο σοφός λαός: «Η κουμπάρα την κουμπάρα τρεις φορές την εβδομάδα».

Η Πατρίς Ευγνωμούσα

Το τηλεφώνημα κείνο το πρωί μάλλον με ξάφνιασε γιατί, για να λέμε την καθαρή αλήθεια, δεν είχα τη συνήθεια να απαντώ σε κλήσεις από υπουργικά γραφεία.

Η ατσαλάκωτη ιδιαιτέρα μου ανακοίνωσε πως τηλεφωνεί εκ μέρους «του κυρίου υπουργού» Ευάγγελου Περλεπέ και αν μου ήταν εύκολο να πέρναγα, λέει, από το υπουργείο αργότερα –να πούμε σε καμιά ωρίτσα;– «δι’ υπόθεσίν μου».

Το να σε παίρνει η Εξουσία «δι’ υπόθεσίν σου» δεν είναι και ότι πιο καθησυχαστικό, αλλά μιας και δεν είχε να κάνει με Εφορία ή Γενική Ασφάλεια δεν ανησύχησα ιδιαίτερα, αν και...

Τον Περλεπέ δεν τον είχα ξανακούσει. Ένα γρήγορο γκουγκλάρισμα με πληροφόρησε πως ήταν απόστρατος ταξίαρχος και πως είχε τοποθετηθεί εσχάτως ως υφυπουργός σ’ ένα απ’ αυτά τα άχρηστα, τριτοτέταρτα υπουργεία που υπάρχουν μόνο και μόνο για να βολεύουμε κάποιους ημέτερους.

Σε μιάμιση ώρα –για να τους τη σπάσω– περνούσα την πύλη του υπουργείου-μαϊμού κι αναφερόμουν στον πολισμάνο που έκανε χρέη θυρωρού. Αυτός, ένα βλαχαδερό από σαπάν, που αμφιβάλω αν μπορούσε να συλλαβίσει κλήση για παράνομη στάθμευση, συμβουλευτήκε τα κιτάπια του,

μετά –μετά φόβου– έναν αρχαίο κομπιούτορα (που ίσως δούλευε με κάρβουνο) και κούνησε τη χοντροκεφάλια του πέρα-δώθε.

–Δεν σι γλιέπου στ' λίστα, μου κάνει.

–Σίγουρα;

–Εμ τι, παίζουμε; Αφού δεν υπάρχ'ς πώς θα σι δω; ανέπτυξε το λογικό επιχείρημα ο θεματοφύλακας του Νόμου και της Τάξης.

–Με πήρε προ μιας ώρας η ιδιαιτέρα του υφυπουργού, τον πληροφορώ εγώ.

–Ναι, αλλά πλην όμους ιγώ δεν ινημιρώθ'κα.

–Πάρ' την και ρώτα την, προτείνω.

Ο πολισμάνος μου 'ριξε ένα βλέμμα γεμάτο σαρκασμό.

–Τι λιές, ρε πατρώτ'; μου κάνει. Έχ'ς ιδέα πόσις «ιδιαι-
τιρις» έχ'μι ιδώ μέσα; Πού θα τ'ν βρω ιγώ τη θ'κιά σ';

–Είναι η ιδιαιτέρα του Περλεπέ, τον βοήθησα.

–Δεν την ξιέρου.

Ένας ψαλιδομουστάκιας με κουστουμιά ετοιματζήδικη και κουπ μαλλιού της δεκαετίας του 50, που παρακολού-
θούσε από διακριτική απόσταση τη στιχομυθία, πλησίασε με πόζα κι επιβάλλον ανώτερου.

–Τι τρέχει, Κουτσούμπα, τι θέλει ο κύριος; ρωτάει τον πορτιέρη αγνοώντας με τελείως.

–Έχ'ει λιέει αραντιβού μι τουν υφυπουργό κι πούτσις μπλε, τον πληροφορεί ο Κουτσούμπας, φανερά ενοχλημένος πια από την επιμονή μου.

Ο ανώτερος μου έριξε μια καχύποπτη ερωτηματική μα-
τιά.

Του εξήγησα ξανά-μανά τον λόγο της επίσκεψής μου κι ο ψαλιδομουστάκιας με άκουσε σε κατάσταση βαθιάς περι-

συλλογής. Μετά συμβουλευτήκε τα κιτάπια του Κουτσούμπα... τον κομπιούτορα... Συνοφρυώθηκε.

–Δεν είσαστε στη λίστα, κύριε, μου αναγγέλλει τέλος.

–Πάρτε τηλέφωνο, του συνιστώ.

–Ποιον να πάρω τηλέφωνο;

–Την ιδιαιτέρα του υφυπουργού.

Ο ψαλιδομουστάκιας χαμογέλασε στραβά.

–Ξέρετε πόσες ιδιαιτέρες έχουμε εδώ μέσα, κύριος; μου κάνει. Πού να βρω άκρη;

–Μήπως λέει για την Λέτα; πετάγεται ένας άλλος πολισμάνος απ' αυτούς που κοπροσκύλιαζαν εκεί γύρω.

Οι δικοί του τον πρόγκηξαν χαχανίζοντας.

–Το μυαλό σου εσένα στην Λέτα, γαμπρέ!

–Και μεις αγαπήσαμε, δικέ μου, αλλά δεν κάνουμε έτσι!

–Λέτα και ξερό ψωμί μιλάμε, ο συνάδελφος!

Ο ανώτερος τους επανέφερε στην τάξη.

–Η Λέτα είναι του Γενικού Γραμματέα, τους λέει. Τούτος εδώ (εγώ) λέει για του υφυπουργού.

–Μήπως είναι αυτή με τα βυζιά; προσφέρεται κάποιος.

–Μπα... μάλλον αυτή με την κωλάρα, λέει ένας άλλος.

–Αυτή την πηδάει ο Τσιρίμπασης, ρε, τον πληροφορεί αυστηρά ένας αρχιφύλακας. Αποκλείεται να 'ναι αυτή.

–Μήπως να τηλεφωνούσαμε στο γραφείο του υφυπουργού; προτείνω εγώ.

Ο ανώτερος μου έριξε μια στραβή ματιά.

–Και ποιος θα πληρώσει την κλήση; μου κάνει. Τα τηλεφωνήματα χρεώνονται. Δεν είμαστε εδώ ξέφραγο αμπέλι,

κύριος, να κατασπαταλούμε τα χρήματα των φορολογούμενων.

Του έδωσα το κινητό μου αναστενάζοντας.

Μισή ώρα αργότερα κι αφού ο αστυνόμος χαριεντίστηκε με το σύνολο του θηλυκού πληθυσμού του υπουργείου βρέθηκε τελικά η περίφημη ιδιαίτερα που μου τηλεφώνησε το πρωί.

–Η κυρα-Φρόσω είναι, ανακοίνωσε ο ψαλιδομουστάκιας επιστρέφοντάς μου το άδειο από μονάδες κινητό. Πράγματι, όπως τα λέτε είναι, πλην ξέχασε, λέει, να μας ενημερώσει.

Αν έκρινα από τις εκφράσεις της ομήγυρης στην αναφορά του ονόματος της κυρα-Φρόσως δεν θα 'πρεπε να έχαιρε της ιδιαίτερας εκτίμησης του κατώτερου προσωπικού.

Μου κράτησαν την ταυτότητα (ενέχυρο) κι ετοιμαζόμουν να μπω στο ασανσέρ, αλλά ο αστυνόμος με σταμάτησε.

–Επ! μου κάνει. Έλεγχο κάναμε;

–Και τόση ώρα τι κάναμε;

–Φάχναμε την κυρα-Φρόσω, απάντησε ατάραχα ο προϊστάμενος της εισόδου. Κάνα όπλο; Κάνα αιχμηρό αντικείμενο; Σπίρτα; Αναπτήρα; Σαμπουάν;

Έβγαλα τον zipro και του τον έδωσα.

–Τα άλλα τα άφησα στο σπίτι, του λέω σαρκαστικά.

Με αγνόησε.

–Κι αυτό εδώ τι είναι; μου κάνει δείχνοντας το στυλό που προεξείχε από το τσεπάκι μου.

–Αυτό εδώ είναι στυλό, του εξηγώ υπομονετικά. Χρησιμεύει για να γράφουμε –όσοι γνωρίζουμε γραφή.

Με ξανα-αγνόησε.

–Για να δούμε...

Του το έδωσα κι ο δαιμόνιος το επεξεργάστηκε απ’ όλες τις μεριές, ενώ οι δικοί του είχαν μαζευτεί γύρω-γύρω.

–Και πού ξέρω εγώ ότι δεν είναι απ’ αυτά τα βουλγάρικα οπλάκια που είναι μεταμφιεσμένα σε στυλό; μουρμουράει καχύποπτα ο αστυνόμος.

Ξεβίδωσε το καπάκι κι επεξεργάστηκε την πένα.

–Αυτό εδώ; με ρωτάει ρίχνοντάς μου μια υποψιάρικη ματιά.

–Αυτό εδώ είναι πένα, εξηγώ εγώ –τέρας υπομονής.

–Αιχμηρό αντικείμενο, πετάγεται κάποιος.

–Ναι, όταν καταγράφει την ανθρώπινη ηλιθιότητα, απαντώ εγώ.

Δεν το έπιασε κανείς.

Σε μια στιγμή ο αστυνόμος ανακαλύπτει το έμβολο τροφοδοσίας μελάνης και στρίβοντάς το αδειάζει όλη τη μελάνη στο πουκάμισό του.

–Γαμώ το κέρατό μου, γαμώ! βάζει τις φωνές. Καινούργιο πουκάμισο!

–Οι κίνδυνοι του επαγγέλματος, σχολιάζω.

Εισέπραξα ένα δηλητηριώδες βλέμμα από τον παθόντα που παρέδωσε το δολοφονικό στυλό στον θυρωρό.

–Κουτσούμπα, του λέει. Βάλ’ το σ’ ένα φάκελο και στείλ’ το στην αντιτρομοκρατική.

Και γυρίζοντας σε μένα...

–Παιχνιδάκια ήθελες, πουλάκι μου, μου λέει. Θα σου δώσω εγώ παιχνιδάκια, να τρέχεις και να μη φτάνεις.

Η κυρα-Φρόσω ήταν μια απ’ αυτές της ακαθορίστου ηλικίας και φύλου μέγαιρες που χρησιμοποιούν τ’ αφεντικά

εκείνα που είτε έχουν χάσει το ενδιαφέρον τους για το γυναικείο είδος, είτε δεν το είχαν ποτέ.

Βλέποντας με να μπαίνω κοίταξε επιδεικτικά συνοφρυωμένη το ρολόϊ της.

–Είπαμε «σε καμιά ώρα», δεν είπαμε να μας πάρει η νύχτα, μου πέταξε.

–Με καθυστέρησαν κάτω, δικαιολογήθηκα.

Με αγνόησε. Όλοι τελικά εδώ μέσα το ίδιο χούι είχαν!

–Να περιμένετε, είπε ξερά. Ο Στρατηγός είναι απασχολημένος.

Ο Στρατηγός όντως ήταν απασχολημένος. Τον κούρευε ο μπαρμπέρης του. Όταν καμιά φορά τελείωσε μ' αυτή την επείγουσα υπόθεση του κράτους με δέχτηκε.

Ο Ευάγγελος Περλεπές, ταξίαρχος (χαριστικώς) εν αποστρατεία (υποχρεωτικώς) και νυν υφυπουργός τρεχαγύρευε, ήταν ένας κοντόχοντρος ανθρωπάκος που έβγαине κατευθείαν μέσα από ποζαρισμένες φωτογραφίες των 50s. Με χαιρέτησε με θερμή, επαγγελματική, ιδρωμένη, χειραψία και μ' έβαλε να καθίσω σε μια άβολη πολυθρόνα απέναντι στο γραφείο του. Το ύφος, η κοψιά και οι τρόποι του ήταν σημαντικού ανθρώπου, τη σημαντικότητα του οποίου αγνοούσαν οι πάντες πλην εκείνου.

–Θα αναρωτιέστε γιατί σας κάλεσα εδώ, ξεκίνησε ο κύριος υφυπουργός. Και πολύ σωστά αναρωτιέστε, κύριε Τσαγκαρσούλη. Πλην δεν θα σας αφήσω μ' αυτή την απορία επί μακρόν καθόσον εμείς οι στρατιωτικοί έχουμε, ως γνωστόν, λίγα λόγια και καλά...

Και άρχισε να μου απαριθμεί τις αδιαμφισβήτητες αρετές των στρατιωτικών έναντι όλων των άλλων για πάνω από μισή ώρα.

–Κατόπιν τούτου δεν θα μακρηγορήσω, αλλά θα έλθω κατευθείαν εις το προκείμενον, κατέληξε. Κατευθείαν εις τον στόχον! Βολή Πυροβολικού!

Ξερόβηξε για να καθαρίσει το λαρύγγι του.

–Εγώ, όπως θα γνωρίζετε, κύριε Τσαγκαρσούλη... Αλήθεια, έναν αρχιλοχία Τσαγκαρσούλη των Διαβιβάσεων τι τον έχετε;

–Απλή συνωνυμία, κύριε υπουργέ.

–Προτιμώ να με προσφωνείτε «Στρατηγέ», όπως όλοι, με διόρθωσε ο... «Στρατηγός». Θεωρώ εαυτόν στρατιώτην εις τας επάλξεις του Έθνους και υπερασπιστήν του αρχετύπου τριπτύχου Πατρίς - Θρησκεία - Οικογένεια. Η θητεία μου εις την πολιτικήν δεν αποτελεί παρά συνέχειαν της στρατιωτικής ταύτης.

Συνέχισε έτσι για άλλη μισή ώρα ξεδιπλώνοντας για χάρη μου ολόκληρη την ένδοξη καριέρα του (που πέρασε, όπως αργότερα διαπίστωσα, λιώνοντας παντελόνια σε καρέκλες γραφείων).

Καμιά φορά φτάσαμε στο ψητό.

–Απεφάσισα λοιπόν, αγαπητέ μου, να κληροδοτήσω, παρακαταθήκην ιεράν εις τας επερχομένας γενεάς, τον καρπόν της πολύχρονης εμπειρίας μου εις την υπηρεσίαν πάντα της πατρίδος και των εθνικών μας ιδεωδών.

Έκανε μια παύση για να βεβαιωθεί πως τον παρακολουθούσα.

–Σκέφτηκα λοιπόν πως έχω χρέος έναντι των συμπατριωτών μου να συντάξω και να εκδόσω τα απομνημονεύματά μου, κατέληξε.

Α, μπράβο! Πες το Χρυσόστομε! Όθεν τι κάνουμε; Προσλαμβάνουμε το φάντασμα, να βάλει δυο γραμμές στη σειρά ένεκα που εμείς... μέχρι την υπογραφή μας ξέρουμε να βάζουμε στο ρημάδι το χαρτί.

–Δυστυχώς οι ενασχολήσεις μου με τας υποθέσεις του Έθνους δεν μου αφήνουν χρόνον δια λογοτεχνικάς αναζητήσεις, συνέχισε ο Περλεπές. Όθεν, εσκέφθην όπως εμπιστευ-

θώ όλο αυτό το πολύτιμον υλικόν, αρχαιακόν και πνευματικόν, εις ικανάς χείρας ίνα διεκπεραιώσουν το τιτάνιον τούτο έργον αντ' εμού. Υπό την στενήν μου εποπτείαν και καθοδήγησιν εννοείται.

Αμ δεν εννοείται!

–Έχουμε να κάνουμε και με τίποτα ενδιαφέρουσες αποκαλύψεις στο υλικό αυτό, στρατηγέ μου; ρωτάω εγώ με χαρακτηριστική επαγγελματικότητα.

Ο τυπάκος δεν το 'πιασε με το πρώτο.

–Δηλαδή;

–Δηλαδή... τίποτα μίζες, τίποτα προμήθειες, τίποτα λαθροχειρίες, μυστήριες συμφωνίες... Αυτά που πουλάνε.

Ο Περλεπές σήκωσε τα χέρια στον ουρανό θορυβημένος.

–Παπαπαπαπά! έκανε. Τι πράγματα είναι αυτά, κύριε Τσαγκαρσούλη μου; Τι μου λέτε τώρα; Απαπαπαπά! Τέτοια πράγματα!... Εγώ, είναι γνωστόν τοις πάσι πως ανέκαθεν όδευα με τον σταυρόν στο χέρι.

–Εσείς μπορεί, οι άλλοι όμως;

–Α, δεν ξεύρω τι κάμνουν οι άλλοι... Βέβαια υπάρχουν και περιπτώσεις αδιστάκτων τυχοδιωκτών που... Αλλά αυτά δεν θα τα θίξωμεν. Δεν θα υποσκάψωμεν ημείς τα θεμέλια του Κράτους και της κοινωνίας. Θα αφήσωμεν την Ιστορίαν να ομιλήσει δι' όλα αυτά.

–Άνευ σκανδάλων και αποκαλύψεων όμως σε τι πωλήσεις μπορούμε να αποβλέπουμε; παρατήρησα.

Ο Περλεπές χαμογέλασε.

–Ε, όσο να 'ναι η παράταξίς μας θα προωθήσει ένα έργον τοιαύτης εθνικής σημασίας, είπε. Εξ' άλλου έχουμε ήδη εξασφαλισμένα τα κονδύλια της έκδοσης.

Μάλιστα.

Σήκωσα τους ώμους.

–Δικό σας είναι, ότι θέλετε το κάνετε, είπα. Εγώ τον κόπο μου θα τον πληρωθώ έτσι κι αλλιώς, οπότε λόγος δεν μου πέφτει.

–Δηλαδή... ποια ακριβώς θα είναι η αμοιβή σας; ενδιαφέρθηκε ο υπουργάτζας.

Του είπα και κόντεψε να μείνει –ο καρμίρης!

–Πολλά δεν είναι; τραύλισε. Μήπως να κόψουμε κάτι; Πρόκειται, ως προανέφερα, για εθνική παρακαταθήκη.

–Και οι εθνικές παρακαταθήκες χρειάζονται δουλειά, παρατήρησα ξερά. Εγώ έτσι κινούμαι. Κι επειδή οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους... μισά με την κατάθεση της παραγγελίας και τα υπόλοιπα άμα τη παράδωσει του ολοκληρωμένου έργου.

Ο Περλεπές έβγαλε ένα μαντήλι να σφουγγίσει το ιδρωμένο του μέτωπο.

–Είσαι πολύ σκληρός διαπραγματευτής, βρε παιδί μου, είπε. Ο Κάβουρας δεχόταν και σε δόσεις.

–Τότε να πάτε στον Κάβουρα, είπα και σηκώθηκα.

Ο «Στρατηγός» πανικοβλήθηκε.

–Στάσου, βρε παιδάκι μου, φώναξε. Μια κουβέντα είπαμε! Άλλωστε ο Κάβουρας είναι... κάπως πιο ακριβός...

Άτιμε Κάβουρα! Αν το ήξερα!

Ο Περλεπές έκανε μια τελευταία προσπάθεια.

–Να το κάνουμε με μεταχρονολογημένες επιταγές; πρότεινε.

Έβαλα τα γέλια.

–Στην εποχή που ζούμε; Και με τέτοια κρίση; Άσε καλύτερα, στρατηγέ μου... Φεύγω.

–Καλά, ξεφύσηξε ο εθνοπατέρας. Έλα το απόγευμα από το σπίτι μου να υπογράψουμε το ιδιωτικό συμφωνητικό και να καταστρώσουμε επιτελικά σχέδια.

–Και την μπροστάντζα, πρόσθεσα.

–Και την μπροστάντζα, αντίχριστε, ψέλλισε ο ανθρωπάκος. Και την μπροστάντζα.

* * *

Η κατοικία του Περλεπέ ήταν μια βιλαρόνα στην Πολιτεία ίσαμε μια στρατώνα. Οι κακές γλώσσες έλεγαν πως χτίστηκε με κάτι μυστήρια ευρωπαϊκά κονδύλια που χάθηκαν στους δαιδαλώδεις διαδρόμους της γραφειοκρατίας (διαρρημοτομικές εργασίας ή κάτι παρόμοιο) και χάρη στην «εθελοντική» εργασία των φαντάρων.

Το εσωτερικό ήταν ένας ύμνος στο καρκατσουλιό και οφειλόταν, όπως πληροφορήθηκα, στο προσωπικό γούστο της οικοδέσποινας, μιας βλαχάρας απίστευτης που το έπαιζε κυρία του κόσμου και απαιτούσε να την αποκαλούν «κυρία υπουργού».

Ο «Στρατηγός» με υποδέχτηκε κουστουμαρισμένος στην πέννα –ένεκα το επίσημο του πράγματος– και με ξενάγησε στη «βιβλιοθήκη» –κάτι ράφια ντέξιον, χωρίς βιβλία, αλλά τιγκαρισμένα στα ντοσιέ.

–Το αρχείο μου! είπε με καμάρι. Θα βρεις εδώ κάθε χαρτί και ντοκουμέντο που με αφορά, από την ώρα που, νεαρός ανθυπολοχαγός, ενετάχθην εις την υπηρεσίαν της πατρίδος, ως την σήμερα. Ακόμη και αποδείξεις διανυκτερεύσεως έχω κρατήσει.

Χαρά πια εγώ!

–Μελέτησε τα όλα εξονυχιστικά κι αν έχεις απορίες μη διστάζεις να με ρωτάς, είπε ο εθνοσωτήρας. Έλα να μείνεις κι εδώ αν σε βολεύει, να γλυτώνεις τα έξοδα για βενζίνα. Δωμάτια, δόξα τω θεώ, έχουμε για έναν λόχο!

Αυτό όντως με βόλευε, γιατί η Ασημίνα θα πήγαινε στην Άρτα να δει μια θειά ετοιμοθάνατη –που φύσαγε τον παρά και δεν είχε άλλους κληρονόμους– και να μένω μαγκούφης σε έρημο σπίτι δεν έλεγε. Εδώ θα τα ’χα όλα στο χέρι. Τέσσερις υπηρέτριες διέθετε η οικογένεια (εκ των οποίων οι δυο τουλάχιστον έμπαιναν στα «υπόψη»).

Πού να ’ξερα ότι το κατάστημα διέθετε και έξτρα ατραξιόν!

Το όνομα αυτής Σόνια –από το Σωφρονία. Ένα νυμφίδιο δεκαεφτά χρόνων από κείνα που έχει φτιάξει ο καλός θεός για να δίνουν κουράγιο σε κάτι πορνόγερους, σαν εμένα, και να τους κρατούν στη ζωή, παρά τις αντιξοότητες. Τι να πω;... Το είδα να μπαίνει στη «βιβλιοθήκη», με τα σορτσάκια του τα κοντά, με τα φανελάκια του τα τσουρούτικα, με τα σοσονάκια του και μ’ όλα τα υπόλοιπα εξαρτήματα και κόντεψε να μου φύγει το ντοσιέ με τις διατακτικές της Επιμελητείας του Στρατού που κράταγα.

–Τι είσαι συ, καινούργιος μπράβος; ρώτησε το μικρό σουφρώνοντας το μουτράκι του με δυσαρέσκεια.

–Εγώ είμαι ο Λουκάς, είπα κουτά.

–Ο Ευαγγελιστής; γέλασε το νυμφίδιο και πήγε ν’ αράξει σ’ ένα απιστεύτου ανάκλιτρο, σε μια πόζα για καρτ ποστάλ «Happy Birthday to you, daddy!».

–Περίπου, απάντησα μαγκωμένος. Θα γράψω το βιβλίο του μπαμπά σας.

–Α!... Το... φάντασμα! αναφώνησε το μικρό. Όπως στο έργο... «Ghost Writer»... ο τυπάκος που γράφει τα απομνημονεύματα ενός πολιτικάντη –καλή ώρα: ο ντάντης– αλλά κάτι γίνεται που δεν κατάλαβα και τον τρώνε λάχανο... Το είδες; Αν δεν το είδες μην το δεις... μεγάλη μούφα μιλάμε... Σκυλοβαρέθηκα.

Άνοιξε ένα «Άρλεκιν» που κουβαλούσε μαζί της –προσφορά κυριακάτικης φυλλάδας– και το ξεφύλλισε σταυρώνο-

ντας και ξεσταυρώνοντας τις ποδάρες της, μαζί και μένα στη διαδικασία.

–Δεν φαντάζομαι να ενοχλώ, μου πέταξε. Έρχομαι εδώ άμα θέλω ησυχία... δεν πατάει κανείς... Και να πηδηχτούμε, που λέει ο λόγος, δεν τρέχει τίποτα... Γκόμενα έχεις;

–Εεεε...

–Κατάλαβα. Μπακούρι! Κι εγώ, μη νομίζεις... Έχω δυο-τρία μαλακισμένα για καβάτζα, αλλά πέρα από ένα πηδημα τα βαριέμαι...

–Οπότε είμαστε ομοιοπαθείς, χαμογέλασα βεβιασμένα.

–Ε, όχι και ομοιοπαθείς, δικέ μου! Εγώ πηδάω, ενώ εσένα σε κόβω να τη βγάζεις στο μοναχικό.

–Το κατά δύναμιν...

–Πώς και δεν σου κάθισε καμιά περίπτωση; απόρησε το μικρό. Απ' ότι βλέπω... εντάξει, παιδαρά δεν σε λέμε, αλλά δεν είσαι και του πεταματού...

–Καλοσύνη σας.

–Δεν κάνει τίποτα. Τι θα του γράψεις του γέρου, σου είπε;

–Κάτι μου έχει πει... Κοιτάω κι εδώ, μήπως βρω τίποτα ενδιαφέρον...

–Δεν θα βρεις, με διαβεβαίωσε με σιγουριά η μικρή. Μούχλα και κακομοιριά... Σε κλαίω, ταλαίπωρε! Είτε για τον πατέρα μου γράψεις, είτε για τη συναρπαστική ζωή των σαλιγκαριών το ίδιο και το αυτό.

–Τόσο άκυρος, ε;

–Άκυρος δεν θα πει τίποτα. Πεθαμένος πες –μόνο που δεν το πήρε πρέφα.

–Όχι πως δεν το ήξερα, αλλά να μου το επιβεβαιώνει το ίδιο του το σπλάχνο δεν μου έδινε ακριβώς κουράγιο. Θυ-

μήθηκα τις τριάντα σελίδες του «βιβλίου» της Ντέμπης κι ανατρίχιασα. Αν εκείνη είχε πρόβλημα, με τέτοια ζωή, να γεμίσει τριάντα σελίδες, εγώ με τούτον εδώ τον ανύπαρκτο τι θα 'κανα;

–Συγγνώμη, λέω της Σόνιας, που παρίστανε την αφοσιωμένη στο «Άρλεκιν». Αφού ο άνθρωπος είναι τόσο άκυρος –εσύ το λες, όχι εγώ– τότε πώς κατάφερε να τα κάνει όλα αυτά και κυρίως πώς κατάφερε να τον κάνουν υφυπουργό;

Η μικρή μου έριξε μια πονηρή ματιά και χαμογέλασε πλατιά. Μουτράκι για εισαγγελέα (στα πόσα δεν σε κυνηγάνε;... 17... 18...;).

–Ας είναι καλά το πακέτο, είπε.

–Ποιο πακέτο; απόρησα.

Άλλο χαμόγελο.

–Α, καλά!... Εσύ είσαι τελείως άσχετος!... είπε. Καλά, ρε παιδάκι μου, εσύ δεν έχεις ακούσει ποτέ για εξοπλισμούς;

–Ήταν ο πατέρας σου ανακατεμένος σε εξοπλιστικά προγράμματα; απόρησα ξανά.

–Όχι μωρέ, έκανε. Για τόσο γάτα τον έχεις; Απλά, βρέθηκε εκεί όταν γινόταν το ντηλέρι. Το αφεντικό του την έκανε τη δουλειά... αλλά χρειαζόνταν και υπογραφές... Ε, πέταξε κόκαλα δεξιά κι αριστερά... τον δικό μου τον ξεπέταξε με το υπουργιλίκι... Κάτι άλλοι να δεις πώς ματσώθηκαν!

Έκανα μια πλατιά κίνηση συμπεριλαμβάνοντας τον περιγυρο.

–Ε, δεν μπορείς να πεις ότι τον έριξαν, είπα. Τούτο εδώ το συγκρότημα δεν έγινε από μόνο του.

–Ναι, μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι, γέλασε το νυμφίδιο. Μωρέ, ας είναι καλά ο νονός!...

–Ο νονός όπως στο έργο; αστειεύτηκα.

–Ο νονός όπως εργολαβίαι πάσης φύσεως, απάντησε με ετοιμότητα η μικρή. Δουλειά με το Δήμο... Κάτι με ευρωπαϊκά κονδύλια... δεν ξέρω ακριβώς... για πεζοδρόμους, χαβούζες... τέτοια. Τα μάγκωσαν οι μάγκες, έριξαν ένα κομμάτι στον δικό μου, μη βάλει τις φωνές και... ταράααα!!!

–Σαν πολύ εύκολα τα παρουσιάζεις, της λέω.

–Εύκολα είναι, απάντησε η μικρή. Αρκεί να έχεις θράσος και τσαγανό.

Κι επέστρεψε στη μελέτη του «Άρλεκιν».

* * *

Το ίδιο βράδυ η πιτσιρίκα μπούκαρε στο δωμάτιό μου.

–Μη σου μπαίνουν ιδέες, μου είπε γλιστρώντας κάτω από τα σκεπάσματα. Είναι που είμαστε και οι δυο μπακούρια... Για συμπαράσταση μιλάμε...

–Εσύ έλεγες ότι περί το γχομενικό είσαι πλήρης, παρατήρησα.

–Ε, ναι... Αλλά όσο να 'ναι μια επιστημονική περιέργεια την έχουμε, ήρθε η αποστομωτική απάντηση.

* * *

Οι διακοπές στην Πολιτεία κυλούσαν ευχάριστα κι αρμονικά, σε αντίθεση με τη συγγραφή των (ποιών;) απομνημονευμάτων του εθνοπατέρα και θα εξακολουθούσαν να κυλούν έτσι στο διηνεκές –καθόσον καθόλου δεν μου κακοφαινόταν η επιστημονική περιέργεια της φιλομαθούς κόρης– αν δεν έσκαγε μύτη από το πουθενά ο Τσεκούρας Ευστράτιος του Αναργύρου και της Μελπομένης, το γένος Παλτουδιά.

Ο Τσεκούρας, όπως όλοι οι Τσεκούρες σ' αυτή την παλιοζωή, πάνε και ξεφυτρώνουν εκεί που δεν τους σπέρνεις και φέρνουν τα πάνω κάτω εκεί που λες «δόξα τω Γιαρα»

μπή, τα βόλεψα, τακτοποιήθηκα». Γιατί εσύ μεν μπορεί να τακτοποιήθηκες, για ρώτα όμως και τον Τσεκούρα...

Εξηγώ.

Ο Τσεκούρας Ευστράτιος, Στράτος για τους οικείους, οικοδόμος το επάγγελμα ετοιμαζόταν να βγει στη σύνταξη, ν' αράξει κάπου εκεί στο Κερατσίνι που είχε μια παράγκα κληρονομική και να χαζεύει τα παπόρια που διέρχονται ανελλιπώς. Πλην όμως όταν πήγε να καταθέσει το χαρτομάνι τον πληροφόρησαν πως εξυγίσθη, εμετρήθη και ευρέθη ελλιπής. Του έλειπαν, λέει, ένησημα. Κι απορούσε ο Στράτος, πώς γίνεται μια ζωή στο μυστρί στο πηλοφόρι, από δεκατριών χρονών πιτσιρικάς, να του λείπουν ενσήματα; Κανονικά θα 'πρεπε να του περισσεύουν και γι' άλλον ένα. Πλην το χαρτοβασίλειο απεφάνθη κι άπαξες και οι αποπάνω αποφαίνονται οι αποκάτω είναι να δένουν μια πέτρα στο λαιμό και να φουντάρουν στον Σαρωνικό καθόσον άκρη δεν θα βγάλουν. Και να 'ταν άλλες εποχές, πάει στο διάλογο... καμπόσα μεροκάματα παραπάνω δεν χάθηκε ο κόσμος, πλην τώρα, με τον περονόσπορο που έπεσε στην οικοδομή, πού να βρεθεί μεροκάματο κι αν βρεθεί ποιος μαλάκας να σου κολλήσει ένησημα;

Το ψάχνει από 'δώ ο Στράτος, το ψάχνει από 'κει... ρωτάει, βρίσκει κι ένα δικηγόρακι άνεργο, κουμπάρο ενού κουνιάδου της ξαδέρφης της κυρίας του, κάθονται μαζί, το εξετάζουν από 'δώ, το μετράνε από 'κει... δεν έβγαινε. Γιατί, ναι μεν εργασία ασταμάτητη δια βίου, πλην όμως όχι πάντα ασφαλισμένη... καθόσον υπάρχουν και οι ανάγκες κι όταν σου τα ρίχνει ο άλλος μαύρα δεν κάθεσαι να σκεφτείς τη σύνταξη όταν και εάν...

Κι εκεί πάνω ο Στράτος παθαίνει μια αναδρομή και θυμάται πως όταν υπηρετούσε φαντάρος, στον Εφοδιασμό, ο διοικητής του, ένας αντισυνταγματάρχης, χρυσός άνθρωπος, τον είχε αγγαρέψει, μαζί μ' ένα τσούρμο από φαντάρια της δουλειάς, να του φτιάξουν μια βιλάρρα που έχτιζε στα

βόρεια προάστια –κάποια κομπίνα σίγουρα, αλλά πού να βρεις άκρη. Η εργασία ήταν βέβαια «εθελοντική» και αμειβόταν πότε με καμιά τριήμερη, πότε με καμιά έκτακτη εξόδου και πότε με απαλλαγή από υπηρεσία. Ζάχαρη την έβγαζαν οι είλωτες τα φαντάρια κι έκανε κι ο καλός άνθρωπος τη δουλειά του δωρεάν.

Κάθεται το λοιπόν ο Στράτος, έτσι για πλάκα (σάματι είχε και τίποτα καλύτερο να κάνει;) και υπολογίζει τα «εθελοντικά» μεροκάματα. Και τι να δει ο άνθρωπος; Όχι μόνο θα του έβγαιναν σήμερα τα ενσήματα, αλλά θα του περίσσευαν κιόλας για την επόμενη ζωή (όπου πάλι στο μεροδούλι-μεροφαΐ θα ήταν). Το λέει λοιπόν στο άνεργο δικηγόρακι, μυρίζεται αυτό την ευκαιρία... σου λέει, υφυπουργός ο παραπτωματίας, μπορούμε να την παίξουμε με διάφορους τρόπους την παρτίδα... κάθεται και φτιάχνει ένα δικολαβίστικο... «ο πελάτης μου, όστις...» και το ξαποστέλνει στον ενδιαφερόμενο, ο οποίος τον έγραψε βέβαια κανονικά –ως είθισται.

Πιάνει τώρα ο δικηγόρακος και βρίσκει στοιχεία, ονόματα και διευθύνσεις, μαζεύει κι άλλους, που, σαν τον Στράτο, δούλεψαν τότε το μυστρί το πηλοφόρι για ν' αναγερθεί η βίλα, τους βάζει να υπογράψουν υπεύθυνες δηλώσεις και πάει και πιάνει τα δημοσιογράφα των φυλλάδων και των καναλιών της αντιπολίτευσης. Άλλο που δεν ήθελαν τα κοράκια –δεν είχαν κι άλλο θέμα εκείνη τη στιγμή– αρχίζουν με μπηχτές στην αρχή, με «έρευνες» μετά... μέχρι που ήρθε το πράγμα κι έγινε σχεδόν πρώτο θέμα. «Ποιος είναι ο υφυπουργός της κυβέρνησης που έκανε χρήση παράνομης, καταναγκαστικής εργασίας προκειμένου να αναγείρει πολυτελή βίλα στα βόρεια προάστια;» Έλα μου ντε! Ποιος;

Ο δικός μου πια να σκάσει!

–Μα να μου το κάνουν εμένα αυτό! φύσαγε και ξεφύσαγε. Έναν αδάμαντα, ένα στολίδι της πολιτικής, έναν άνθρωπο που αναλώθηκε εις την υπηρεσίαν της πατρίδος ανιδιο-

τελώς! Οι κομμουνισταί! Είμαι σίγουρος πως πρόκειται περί κομμουνιστικού δακτύλου. Δεν μου συγχώρεσαν ποτέ την εθνική μου δράση. Και ορίστε το αποτέλεσμα!

–Ότι και να 'ναι, στρατηγέ μου, τα πράγματα σαν να τα βλέπω σκούρα, του λέω εγώ. Αφού ανακατεύτηκαν τα κοράκια οι δημοσιογράφοι... μπλέξαμε.

–Πρόκειται περί ψεύδους! ανέκραξε ο αδάμας. Περί ελεεινής πλεκτάνης! Θα αποδείξω τα πάντα και θα λάμψει η αλήθεια.

–Δηλαδή, στρατηγέ, δεν χρησιμοποίησες φαντάρια για το χτίσιμο της βίλας, όπως διατείνονται τα βδελυρά δημοσιεύματα; ρώτησα.

Ο συκοφαντημένος κόμπιασε.

–Ε... τι πάει να πει..., τα μπουρδούκλωσε. Είναι καιρός έκτοτε... Πού να ενθυμούμαι... Ίσως να πρόσφερα εργασία σε δυο-τρία παιδιά...

–Έμμισθα; ρώτησα.

Μεγαλύτερο κόμπιασμα.

–Βεβαίως, εάν εχρησιμοποιήθησαν... Εννοώ... σίγουρα ημῆφθησαν... Δια αδειών, προνομίων... ως είθισται εις τας Ενόπλους Δυνάμεις.

–Αλλά ουχί δια χαρτονομισμάτων, συμπέρανα.

Ο αδάμας θύμωσε.

–Άκου να δεις, νεαρέ μου, μου κάνει. Δεν γνωρίζεις πως είναι παράνομον και ηθικώς ανεπίτρεπτον να χρησιμοποιεί διοικητής το έμφυχον υλικόν που του ενεπιστεύθη η πατρίς δι' εμμίσθους εργασίας εκτός υπηρεσίας;

–Μάλιστα, του λέω. Πλην τώρα μπλέξαμε.

–Θα λάμψει η αλήθεια, επιμένει ο χοντροκέφαλος.

–Μα... αν λάμψει πάμε φούντο, του κάνω.

–Και τι μπορούμε να κάμνωμεν;
 –Άσε να το σκεφτώ, του λέω. Έχω κάτι στο μυαλό μου.
 Πάω και βρίσκω τον Στράτο στο Κερατσίνι –ένα αν-
 θρωπάκι του θεού.
 –Για πες μου, ρε Στράτο, του κάνω. Εσύ απ’ όλη αυτή
 την ιστορία τι ζητάς;
 –Εγώ; Τη σύνταξή μου, λέει το ανθρωπάκι.
 –Χωρίς περαιτέρω αξιώσεις;
 –Τι αξιώσεις, ρε μάστορα; Τα ενσήματα που λείπουν
 ψάχνω να βρω κι απέ τα άλλα τι με κόφτει;
 –Δηλαδή, έτσι και τακτοποιηθεί αυτό, υπογράφεις χαρ-
 τί που να αναιρεί τους ισχυρισμούς του δικηγόρου; τον ρω-
 τάω.
 –Βγάλε μου εσύ τη σύνταξη και σου υπογράψω μέχρι
 δήλωση μετανοίας, που λέει ο λόγος.
 –Και οι άλλοι;
 –Μωρέ και οι άλλοι. Τη δουλειά τους θέλουν να κάνουν
 οι ανθρωπάκι, δεν θέλουν μπλεξίματα.
 –Το αναλαμβάνεις αυτό δηλαδή;
 –Μπέσα λέμε.
 Πάω και πιάνω τον δικηγοράκο.
 –Πόσα γράφει το κοντέρ για το αγώι, μάγκα μου, και
 πόσα για το περμπουάρ; τον ρωτάω.
 –Μα για ποιον με περάσατε, κύριε; εξανίσταται εκείνος.
 –Βρε πες ένα νούμερο, τώρα που γυρίζει, μη σε μαζεύ-
 ουμε νύχτα από κανένα χαντάκι, του λέω.
 –Τόσα, μου λέει ο λέχρος.
 –Κι αναλαμβάνεις τα κοράκια στα κανάλια και τις φυλ-
 λάδες;... Συγγνώμη... λάθος και τα τσιαούτα;

–Ε, να τους δώσουμε και σ’ αυτούς κανένα κόκαλο...

–Και κλείνει η υπόθεση;

–Η κλεισμένη; Τι λέμε τώρα!

Επιστρέφω στον «Στρατηγό» με τη λυπητερή. Κόντεψε να πάθει έμφραγμα ο καλός άνθρωπος!

–Τόσα πολλά;!!! κλαψούρισε.

–Εμ, ήσουν άτακτο παιδί, του κάνω.

–Καταστρέφομαι!

–Ή τους τα σκας κανονικά ή καταστρέφεται στ’ αλήθεια, του κάνω.

–Η αχαριστία αυτής της χώρας!... ψελλίζει ο κατεστραμμένος.

–Έτσι είναι αυτά, του λέω. Άλλους τους ευγνωμονεί κι άλλους τους αδικεί.

–Δυστυχώς...

Αλλά έκανε την καρδιά του πέτρα και τα έσκασε. Και το σκάνδαλο, ως δια μαγείας, εξανεμίσθη το ίδιο απρόσμενα όπως είχε εμφανιστεί. Βέβαια ο «Στρατηγός» αναγκάστηκε να παραιτηθεί, «για λόγους ευθιξίας», αλλά έλαβε διαβεβαιώσεις άνωθεν για ταχεία αποκατάστασή του.

–Ο Πρόεδρος μου υπεσχέθη το Υπουργείο Αμύνης εις τον προσεχών ανασχηματισμόν, μου ανακοίνωσε με χαμάρι. Εκεί θα ευρεθώ πλέον εις το στοιχείον μου.

Αυτό πια να λέγεται!

Όσο για τα «απομνημονεύματα» αποφασίστηκε να τα αναβάλουμε κι αυτά επ’ αόριστον. Δεν χρειαζόταν να προκαλούμε το κοινό αίσθημα.

–Κείνη την προκαταβολή πότε θα μου την επιστρέψεις; ρώτησε ο χαρμίρης όπως αποχαιρετιόμασταν.

–Την προκαταβολή την κρατώ ως ενθύμιον της γνωριμίας και της άψογης συνεργασίας μας, του κάνω.

–Μα... αφού δεν βγάλαμε το βιβλίο;...

–Θες τώρα να σου παρουσιάσω τον λογαριασμό «δια παρασχεθείσας υπηρεσίας»; του αγριεύω.

–Όχι, όχι βρε παιδί μου... Μια κουβέντα είπαμε... Έτσι, δια την τάξιν. Στην ευχή του θεού να πας.

* * *

Το νυμφίδιο εξακολούθησα να το συναντώ κατ' ιδίαν, μέχρι να επιστρέψει η Ασημίνα (η θειά τη γλύτωσε και πάλι). Αργότερα έμαθα πως παντρεύτηκε ένα από τα στελέχη του κόμματος κι αποκαταστάθηκε κι αυτή.

Η πατρίδα δεν αφήνει τελικά κανέναν παραπονεμένο.

Η Σηριαλιτζού

Ο αστικός θρύλος λέει πως η Ναυσικά Παπατσιρίλα ξεκίνησε την καριέρα της στην τηλεόραση σαν κα-θαρίστρια με σύμβαση αορίστου χρόνου. Κάποια στιγμή όμως ανακάλυψε το λογοτεχνικό της τάλαντο και με τη συνδρομή κάποιων περίεργων συγκυριών βρέθηκε να γράφει σήριαλ για το γυαλί. Το πρώτο της δεν κατέρριψε ακριβώς κάθε ρεκόρ τηλεθέασης, το δεύτερο όμως ήταν ένας κανονικός θρίαμβος. Δεν το θυμάμαι γιατί δεν βλέπω τηλε-όραση –με παίρνει ο ύπνος– θυμάμαι όμως τους διθύραμ-βους που της έγραφαν τα πληρωμένα παπαγαλάκια (παρα-βλέποντας το γεγονός το αναμφισβήτητο πως το έργο της κυρα-Ναυσικάς ήταν ξεπατικωτούρα ενός αμερικάνικου που όμως, για κάποιον περίεργο λόγο, στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού πήγε άπατο).

Η συνέχεια είναι γνωστή. Τα τελευταία δυο χρόνια η εν λόγω συγγραφέας γράφει το σενάριο μιας εκ των δυο καθη-μερινών σαπουνοπερών (που προβάλουν ανταγωνιστικά κα-νάλια). Εκείνο που ελάχιστοι γνωρίζουν όμως είναι ότι και το έτερο σαπουνοαριστούργημα η κυρα-Ναυσικά το γράφει κάτω από το ψευδώνυμο Νάσος Παπάς (το «τσιρίλας» αφαι-ρέθηκε). Ίσως αυτός ο διχασμός προσωπικότητας και φύ-λου, σε καθημερινή βάση, να ευθύνεται για τη διαμόρφωση του χαρακτήρα της καλλιτέχνιδος, η οποία, μια γυναίκα μια άντρας ήρθε και τα μπέρδεψε –κι όταν τα μπερδεύεις

αυτά τα ευαίσθητα πράγματα, άντε μετά να τα ξεμπερδέψεις. Αυτά όμως τα λένε οι κακές και φθονερές γλώσσες ανθρώπων που ζηλεύουν την επιτυχία του πλησίον –και που αφθονούν στον χώρο αυτό– δεν τα λέω εγώ, να είμαστε εξηγημένοι.

Όπως και να 'χει το πράγμα (εμάς λόγος δεν μας πέφτει) απεδείχθη πως το φορτίο δυο καθημερινών αριστουργημάτων είναι πολύ, ακόμη και για μια Παπατσιρίλα. Οπότε, ποια είναι η σωστή κι ενδεδειγμένη κίνηση που πρέπει να κάνουμε όταν θέλουμε να 'χουμε και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο; Ναι, σωστά το μαντέψατε... καλούμε τη μονάδα αμέσου επέμβασης, δηλαδή το Φάντασμα, δηλαδή τον υποφαινόμενο.

Η κυρα-Ναυσικά δεν μου ενέπνευσε αισθήματα στοργής και αφοσίωσης με την πρώτη μας επαφή. Ένα ξυλάγγουρο, ακαθορίστου ηλικίας, στεγνή, με μακρύ, οστεώδες πρόσωπο και κοντοκομμένα μαλλιά, ντυμένη σαν δασκάλα παρθενγωγείου της δεκαετίας του 50, είχε ένα ύφος που σ' έκανε να θες να την πιάσεις στα χαστούκια (κι αυτό όχι με kinky διάθεση). Νομίζω πως και η ίδια δεν πρέπει να εντυπωσιάστηκε ιδιαίτερα από την κορμοστασιά μου, αλλά, προς τιμή της, δεν με πρόγkηξε –τουλάχιστον όχι αμέσως.

–Εσύ είσαι ο Τσαλαπετεινός; με ρωτάει αποφεύγοντας τη χειραψία.

–Εγώ είμαι ο Λουκάς Τσαγκαρσούλης, διόρθωσα, κάπως ενοχλημένος που αυτό το «Τσαλαπετεινός» μου είχε κολλήσει.

–Ο επιλεγόμενος Τσαλαπετεινός, επέμεινε η σηριαλιτζού. Έτσι είσαι γνωστός στην πιάτσα, έτσι σε ξέρουμε.

–Καλοσύνη σας, μουρμούρισα.

–Ξέρεις γιατί σε φώναξα; με ρωτάει η στεγνή.

–Είμαι σίγουρος πως θα μ' ενημερώσετε, απάντησα.

Μου έριξε μια λοξή προειδοποιητική ματιά του τύπου «εδώ οι φτηνές εξυπνάδες δεν περνάνε, μάγκα».

–Εγώ, ως γνωστόν, γράφω το «Λίγο πριν χαράξει η μέρα», με πληροφόρησε. Ως γνωστόν προβάλλεται καθημερινά στο κανάλι του Μπενζίνα, με μεγάλη επιτυχία. Το παρακολουθείς;

–Έχω δώσει την τηλεόραση για επισκευή και μου το καθυστερούν, την πληροφόρησα.

–Δυο χρόνια;!!!

–Η καλή δουλειά, λέει ο μάστορας, αργεί.

Με αγνόησε.

–Γράφω όμως επίσης και το «Άγγελοι στην άκρη της νύχτας», για το απέναντι κανάλι, του Μαούνα. Με άλλο όνομα φυσικά.

–Φυσικά.

–Όπως καταλαβαίνεις δυο καθημερινά σήριαλ δεν γίνεται να τα κουμαντάρω, συνέχισε. Κάποτε πρέπει κι εγώ να τρώω και να κοιμάμαι και απλά οι ώρες δεν φτάνουν.

–Οπότε σκεφτήκατε –και πολύ σωστά– εμένα, συμπεράνα.

–Ακριβώς. Είναι ο μόνος τρόπος να κρατήσω ένα πόδι και στα δυο κανάλια. Δεν ξέρεις ποτέ τι γίνεται...

Μου έριξε μια λοξή, καθόλου τρυφερή ματιά.

–Το ερώτημα είναι αν εσύ μπορείς ν' αντεπεξέλθεις στον ρόλο αυτό, είπε.

Είχα αρχίσει να τα παίρνω στο κρανίο.

–Όταν ακούσω νούμερα θα σου πω, απάντησα αφήνοντας κατά μέρος αβρότητες και πληθυντικούς.

–Κατευθείαν στο ψητό βλέπω, σάρκασε η ξινή.

–Όχι τίποτ' άλλο... για να μην χάνουμε τον χρόνο μας, απάντησα ξερά.

Η κυρα-Ναυσικά έκανε πως το σκεφτόταν.

–10% του συμβολαίου μου, είπε μετά. Μαύρα φυσικά.

Έβαλα τα γέλια.

–Εσύ, κυρά μου, δεν χρειάζεσαι φάντασμα, Πακιστανούς ψάχνεις να σου μαζέψουν τις φράουλες, είπα.

–Δεν άκουσες ακόμα σε τι ποσόν ανέρχεται η αμοιβή μου, είπε ξερά η μέγαιρα.

–Σε ότι ποσόν κι αν ανέρχεται το ότι σκέφτηκες και μόνο να μου πετάξεις ψίχουλα το βρίσκω υβριστικό για την αξία και τη φήμη μου, είπα και σηκώθηκα να φύγω.

Η πατσαβούρα τα χρειάστηκε. Αυτή βλέπεις είχε την ανάγκη μου, όχι εγώ τη δική της.

–Σαν πόσα θες δηλαδή; ρώτησε.

–Fifty-fifty επί του καθαρού, απάντησα. Μην αρχίσεις να μου κάνεις ακροβατικά με εφορίες και κρατήσεις και δεν συμμαζεύεται γιατί την έκανα.

Κόντεψε να πάθει συμφοράση.

–Είσαι ένας ελεεινός εκμεταλλευτής, κατάφερε να αρθρώσει μόνο. Με βρήκες γυναίκα ανήμπορη στην ανάγκη και με βαράς αλύπητα.

–Αυτός είμαι εγώ, της κάνω. Ένας αδίστακτος εκμεταλλευτής των φτωχών και των αδυνάτων. Και όποιου του γουστάρει.

Της πήρε κάμποση ώρα να συνέλθει.

–Εξακολουθώ να μην είμαι σίγουρη αν μπορείς να κάνεις τη δουλειά, είπε τέλος. Θα μπορέσεις να μιμηθείς το χαρακτηριστικό μου στυλ;

–Έχεις καμιά κασέτα από επεισόδια; ρώτησα.

–Έχω.

–Βάλ’ την να τη δω και θα σου πω, της κάνω.

Την έβαλε, την είδα και καράφλιασα! Μπροστά της τα δημιουργήματα του αθάνατου Φωσκόλου ήταν για βραβείο Νομπέλ! Δεν μιλάμε για υπόθεση βέβαια, αλλά και οι διάλογοι ήταν ανθρώπου που δεν έχει καμιά επαφή με το πραγματικό περιβάλλον. Αν οι άνθρωποι μιλούν έτσι, τότε, δικέ μου, την έχουμε πουτσίσει, εγώ στο λέω. Φυσικά την ίδια τεχνική που δίδαξε ο μέγας διδάσκαλος του σαπουνιού, με την ίδια φράση να επαναλαμβάνεται τέσσερις και πέντε φορές, για να περνάει η ώρα, είχε υιοθετήσει ενθουσιωδώς και η κυρα-Ναυσιικά.

Χωρίς κουβέντα πήρα πέντε κόλλες χαρτί, κάθισα στο γραφείο της και σε είκοσι λεπτά μέσα της είχα έτοιμο το επόμενο επεισόδιο.

Η τύπισσα διάβασε τα χαρτιά κι έχασε το χρώμα της.

–Είναι σαν να το ’γραψα εγώ! Ψέλλισε στο τέλος.

–Κατάλαβες τώρα, μανδάμ, γιατί τυγχάνω κομμάτι ακριβός; της κάνω.

–Προσλαμβάνεσαι, μου δηλώνει η στρίγγλα. Να φτιάξουμε τα χαρτιά.

–Και να ’τοιμάσουμε τις επιταγές, της θύμισα.

Μου έριξε ένα δηλητηριώδες βλέμμα.

–Ναι, σωστά, μουρμούρισε. Και τις επιταγές. Μην ξεχνάμε πως έχουμε να κάνουμε με μισθοφόρους.

–Yours truly, της κάνω κι αράζω αναπαυτικά στην πολυθρόνα σταυρώνοντας τα πόδια στο γραφείο αλλά αμερικάνικα.

* * *

Χρειαζόμουν φυσικά μια επίσημη ιδιότητα για να βρίσκομαι στο στούντιο και τα γυρίσματα. Η κυρα-Ναυσιικά

φρόντισε να με τοποθετήσει βοηθό του σκηνοθέτη, ενός κραγμένου ονόματι Φούλη που απειλούσε πάντα πως θα πάθουν τα νεύρα του. Και μιας και ήρθε η κουβέντα... να πούμε εδώ, για τους ελάχιστους που δεν γνωρίζουν, ότι στην τηλεόραση, όλοι, από τον σκηνοθέτη μέχρι το παιδί που φέρνει τους καφέδες και τον σεκιουριτά, τυγχάνουν ενεργά μέλη του Αδερφάτου –του μεγαλύτερου και ισχυρότερου εργατικού συνδικάτου παγκοσμίως. Οι γυναίκες ή θα είναι παρατρεχάμενες των Φούληδων ή γλάστρες ή ξαπλώστρες των ελάχιστων επιμενόντων αρσενικά μερακλήδων (συνήθως στις διοικητικές θέσεις) ή μια σύνθεση όλων αυτών. Υπάρχουν ακόμα οι ντούμπλ-φας –το πρωί τορνά-δόρος, το βράδυ μπαλαρίνα. Κανονικοί άνθρωποι πάντως, σαν εμένα και σας δεν υπάρχουν.

Βρέθηκα λοιπόν μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα όπου χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα και κοιτάξα να δω πώς θα βάλω μια τάξη. Τον Φούλη έτσι κι αλλιώς δεν τον ένοιαζε. Αυτός άμα είχε τα τεκνά και τη (μεταχρονολογημένη) επιταγή στο τέλος του μήνα πολύ ευχαρίστως να σ' αφήσει να κάνεις εσύ –το κορόιδο– όλη τη δουλειά. Σύντομα κατάλαβαν λοιπόν και οι υπόλοιποι ποιος έκανε κουμάντο κι όλοι ήμασταν ευχαριστημένοι.

Το έπος ήταν βέβαια για μπάτσες. Καλά, υπόθεση δεν είχε, διάλογο δεν είχε, εικόνα η ίδια πάντα, η στατική... ηθοποιούς... άσε καλύτερα... Το όλα πράγμα δεν βλεπόταν (όχι ότι βλεπόταν το «ανταγωνιστικό» απέναντι), αλλά το κοινό είχε συνηθίσει σ' αυτές τις συνταγές και αποχαυνωμένο όπως ήταν όλο και κάποια νούμερα θα έκανε για να τσιμπήσουμε διαφημίσεις και σπώνσορες. Καθ' όσον το πραγματικό πρόγραμμα που ενδιαφέρει τα κανάλια δεν είναι αυτό που ενδιαφέρει τον κοσμάκη (που τον έχουν γραμμένο) αλλά τα «πακέτα». Δεν κάνεις; Μάζευτα. Ο επόμενος. Το πρόγραμμα είναι η πρόφαση για να προωθήσουμε τηνπραμάτεια. Αν γινόταν να μην υπάρχει καθόλου δεν θα υπήρχε και θ' απολαμβάναμε μόνο διαφημίσεις. Υπάρχει

ραδιόφωνο ας πούμε που βάζει τους παραγωγούς να κάνουν σχετσάκια μεταξύ τους προκειμένου να σπρώξουν το προϊόν του σπόνσορα. Ήλπιζα να μην χρειαζόταν να το κάνω κι ο ίδιος, αλλά, αν έβλεπα πως δεν γινόταν αλλιώς, θα έβαζα τις δυο αντίπαλες κυράτσες να τσακώνονται με συγκεκριμένης μάρκας απορρυπαντικό ή –ακόμα καλύτερα– σερβιέτες υγείας.

Ευτυχώς δεν χρειάστηκε. Πρώτα απ' όλα κάθισα κάτω κι έφτιαξα μια στοιχειώδη υπόθεση, με στοιχειώδη πλοκή που κορυφωνόταν στο τέλος κάθε επεισοδίου αφήνοντας τον θεατή με την απορία «τι θα γίνει παρακάτω;». Επίσης στόχευσα μια κατηγορία θεατών που κανείς δεν σκέφτεται σ' αυτού του είδους τις σειρές: τους άντρες! Ρωτήστε όποιον στατιστικολόγο θέλετε και θα σας πει πως η συντριπτική πλειοψηφία των πελατών μιας σαπουνόπερας αποτελείται από γυναίκες (γι' αυτό και τα προϊόντα που προωθούνται μέσω της διαφήμισης είναι γυναικείου ενδιαφέροντος). Από τους άντρες μόνο κάτι γερόντια συνταξιούχοι που σούρνονται όλη μέρα «να σκοτώσουν τον χρόνο» τα βλέπουν κι αυτό στη χάση και στη φέξη. Γιατί; Μα διότι ο άντρας, όσο ραμολί και να 'χει γίνει, χέστηκε αν η απατημένη Ελβίρα θα αποφασίσει επιτέλους να καταθέσει αγωγή διαζυγίου κατά του μεγαλοπάμπλουτου πλην άστατου και ποταπού συζύγου της. Για να κερδίσεις τον άντρα θεατή, πέραν του παππού, πρέπει να προσφέρεις άλλου είδους συγκινήσεις. Όπως ας πούμε;... Σεξ, βέβαια, τι άλλο; Αλλά προσοχή! Σεξ σεξβιρισμένο με τρόπο που να μην λακίσει η ήδη κερδισμένη γυναίκα πελάτισσα. Μην τη βάλεις να κάνει συγκρίσεις με τον εαυτό της και κυρίως μην της βάζεις στο μυαλό της πως ο κύριός της το κάνει. Που θα είναι αναπόφευκτο αν βάλεις την καραγκομενάρα γλάστρα να ελαφρώσει την γκαρνταρόμπα και τη συμπεριφορά της. Α, όχι. Αυτό δεν παίζει έτσι. Ενώ, αν βάλεις τη μεσόκοπη πλην ζουμερή παραδουλεύτρα να υποκύπτει στις ορέξεις, ας πούμε, του γιου της οικογένειας των μεγαλοπαραλήδων, ο οποίος επιπλέον

την ερωτεύεται και την προτιμά από το θεομάνουλο με το οποίο έβγαινε ως τώρα (το οποίο, με την ευκαιρία, το σπρώχνουμε σε μερικές αποκαλύψεις προκειμένου να ανακτήσει τον διεστραμμένο). Έτσι η κυρία ταυτίζεται, ενώ ο κύριος το γλεντάει εις διπλούν. Και το σεξ φτάνει στο σαλόνι σας νυχοποδητή και χωρίς να το πάρει είδηση κανείς – ούτε καν οι μούμιες του ΕΣΡ.

Ένα άλλο ξύπνιο που έκανα ήταν να ξεκαθαρίσω όλες τις μούχλες που είχε φορτώσει το καστ η κυρα-Ναυσικά, κρατώντας μόνο εκείνους που ήταν εξαιρετικά δημοφιλείς κι απαραίτητοι στη συνέχεια της πλοκής. Πώς τους ξεφορτώθηκα; Επινόησα μια φυσική καταστροφή και τους χάσαμε. Το Αδερφάτο βέβαια έσκουξε, αλλά το βούλωσε όταν τους διαβεβαίωσα πως στη θέση των σεισμοπαθών θα προσλάβανα καινούργιους – οπότε ο θάνατός σου η ζωή μου κι όλα καλά.

Καταλαβαίνει κανείς εύκολα βέβαια πως η Παπατσιρλα είχε φρικάρει εντελώς και μου τηλεφωνούσε εκατό φορές τη μέρα, να γκρινιάζει πως της τίναζα το σήριαλ στον αέρα. Όταν όμως πήρε τα νούμερα ακροαματικότητας της πρώτης βδομάδας είδε πως αυτά είχαν τσιμπήσει κατά 5% προς τα πάνω. Τη δεύτερη βδομάδα το πέντε γινόταν δεκαπέντε και την τρίτη ξεπέραγε τα δικά της νούμερα.

–Σταμάτα! ούρλιαξε ένα βράδυ στο τηλέφωνο. Δεν θα μείνω εγώ άνεργη επειδή εσύ είσαι κωλόφαρδος! Ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή...

–Ε, ή γράφουμε σαπούνια ή δεν γράφουμε, της κάνω. Μόνο μη μου πεις ν' αναλάβω και το δικό σου, γιατί τι να πρωτοφτάσω; Άνθρωπος είμαι κι εγώ. Δεν θα φάω, δεν θα κοιμηθώ;...

–Να φας σκατά! ήρθε φουριόζα απάντηση και μου το 'χλεισε.

Αλλά ποιος την μπιπ τη στρίγγλα; Εγώ μια χαρά περ-

νούσα και πάλι το διασκέδαζα, με όλες αυτές τις γλάστρες, αλλά και τις άλλες, τις διάσημες, που με είχαν πια στα όπα-όπα σαν είδαν άντρα σερνικό ανάμεσα στα φρουφρού και τα αρώματα της Συντεχνίας (που, δεν λέω, καλές είναι για φιλενάδες, πλην ου μόνον επί του κουτσομπολιού ζήσεται η γυνή –της χρειάζονται και άλλα τινά). Και φυσικά, όπως ανανέωνα συχνά το καστ είχα να φροντίσω τις auditions που λάβαιναν χώρα στη θαλπωρή του γραφείου μου και όπου μετά από εξονυχιστικό έλεγχο αποφαινόμεν αν η εν λόγω υποψήφια έχει θέση ή όχι στο δημοφιλέστερο αυτό σαπούνη από εποχής Φωσκόλου.

Ήταν κατά τη διάρκεια μιας τέτοιας συνεδρίας που μπούκαρε η κυρα-Ναυσικά φουριόζα, αναποδογυρίζοντας τον Σάκη, τον σεκιουριτά, που είχα στήσει έξω από την πόρτα, ακοίμητο φρουρό, και ξεσηκώνοντας τον κόσμο με τις γκαριζιές της.

Η συνεντευξιαζόμενη ήταν μια ζουμερή, αφράτη και καλόβολη εκκολαπτόμενη θεατρινούλα η οποία έπαιζε στο απέναντι σήριαλ κι απ' όπου είχε εκδιωχθεί δια της μεθόδου του ξαφνικού θανάτου από τη συγγραφέα. Τη στιγμή του μπουκαρίσματος της μέγαιρας εξετάζαμε κάποιες ιδιαίτερες ανατομικές πλευρές του ταλέντου της, οπότε η εικόνα που παρουσιάζαμε ενδέχεται και να φαινόταν παρεξηγήσιμη –από κάποιον κακόπιστο.

Η κυρα-Ναυσικά ήταν κακόπιστη στο έπακρο.

–Τα Σόδομα και τα Γόμορρα! ανέκραξε ως άλλη Σαπφώ Νοταρά.

–Δεν είναι αυτό που νομίζετε..., ψέλλισε η κοπέλα.

–Μα τι τρόπος είναι αυτός;... είπα εγώ.

Η συγγραφέας συνέχισε να φωνάζει εξαντλώντας ολόκληρο το πλούσιο ρεπερτόριο χαρακτηρισμών που διέθετε, ενώ η μικρή είχε παραμείνει κάγκελο –εν αδαμιαία– στην καρέκλα της κι εγώ πάλευα να κουμαντάρω τα σώβρακα μου.

–Είσαι ένα τσουλί, φώναξε της καχομοίρας. Αυτό είναι το ευχαριστώ, μωρή, που σε πήρα από το πουθενά και σ’ έκανα πρωταγωνίστρια; Έτσι ξεπληρώνεις την καλοσύνη της υπέροχης ψυχής μου;

–Εγώ, κυρία Ναυσικά...

–Σκασμός, γύναιο! Αλλά δεν φταις εσύ, αυτός εδώ ο σάτυρος φταίει. Ο συνοικιακός γαμίκουλας που βρήκε τρύπες και τον χώνει όπου να ’ναι, απευθύνθηκε σε μένα κουνώντας μου απειλητικά το δάχτυλο.

–Σκάσε μωρή και θα νομίζουν ότι τα ’παιξα και σε βιάζω, της κάνω.

–Για να με βιάσεις εμένα, βρε παλιογύφτουλα, πρέπει να ’χεις κάτι ούμπαλα νάαα! ωρυόταν η μέγαιρα.

–Έτσι που μου τα ’κανες μάλλον τηρώ τις προδιαγραφές, της πέταξα εγώ κάνοντάς την ακόμα πιο έξαλλη.

Μέσα στη φούρια της η σηριαλιτζού δίνει μια της Αγαθής (έτσι έλεγαν τη συνεντευξιαζόμενη), την πετάει από την καρέκλα κι αρπάζει το κάθισμα από το καρεκλοπόδαρο. Βλέποντας τα σκούρα η πιτσιρίκα απομακρύνεται από το πεδίο της μάχης μπουσουλώντας (στον διάδρομο θα έκαναν γιορτή να τη δουν έτσι), ενώ εγώ, εν νομίμω αμύνη, μουντάρω και αρπάζω τα θανατηφόρα χέρια της επιτιθέμενης. Επακολουθεί μια σύντομη συμπλοκή, της φεύγει η καρέκλα και γίνεται κομμάτια (ψευτοπράγματα αυτά τα props) ενώ εμείς κουτροβαλιάζαμε στο πάτωμα πατείς με πατώ σε.

Σπρώχνει λοιπόν η κυρα-Ναυσικά από ’δώ, σπρώχνω εγώ από ’κει, νά κάτι κεφαλοκλειδώματα, νά κάτι ποδολαβές –επικίνδυνα πράγματα αυτά όταν επιχειρούνται με τα σώβρακα κατεβασμένα– βρεθήκαμε, για να μην τα πολυλογώ, σε μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης όπου αναγκαστήκαμε τελικά να δώσουμε τόπο στην οργή και να βρούμε μιαν ατραπόν που θα οδηγούσε σε εξομάλυνση των διαφορών και –γιατί όχι;– σε μια πιθανή συμφιλίωση.

–Είσαι ένα τέρας, μου είπε μετά καθώς άναβε το πατροπαράδοτο τσιγάρο στο ρημαγμένο γραφείο. Αλλά είσαι πειστικός. Όταν έχεις ένα επιχείρημα το υπερασπίζεσαι μέχρι τέλους. Αυτό οφείλω να στο παραδεχτώ.

* * *

Λένε πως δεν υπάρχει μεγαλύτερος πολέμιος του καπνίσματος απ' αυτόν που φούμαρε σαν τσιμινιέρα και το 'κοψε. Το ίδιο ισχύει και αντιθέτως κι όχι μόνο σε ότι αφορά τα τσιγάρα. Να πάρουμε την κυρα-Ναυσικά, ας πούμε. Μια ζωή στη στέρηση ή –αν πιστέψουμε τους κουτσομπόληδες– από την άλλη πλευρά της μάντρας και νά που ξαφνικά βλέπει το φως το αληθινό και γίνεται ένθερμη believer.

Να πω την αμαρτία μου δεν το 'κανα επίτηδες. Είναι απ' αυτά που συμβαίνουν πάνω στην αναμπουμπούλα κι έτσι ζορισμένος που ήμουν με τη συνέντευξη της θεατρινούλας, εντάξει, δεν χρειαζόταν και πολύ για να γίνει το κακό. Και δεν φτάνει που έγινε, επανελήφθη κιόλας ξανά και ξανά... Κι άντε να πείσεις τώρα τη νεοφώτιστη πως πρόκειται για ατύχημα και την κακιά την ώρα! Το οποίο κάθεσαι να προσευχηθείς και να υπομείνεις το μαρτύριο του Αγίου Αντωνίου, από την ανάποδη, και να περιμένεις την ευκαιρία να την κάνεις διακριτικά, χωρίς βεγγαλικά και φωτοχυσίες. Μόνο που η ευκαιρία αργούσε και η Ασημίνα είχε αρχίσει να βάζει ιδέες με το μυαλό της.

–Δεν φαντάζομαι να μου κάνεις τίποτα στραβές με όλα αυτά τα ξέκωλα που έχεις μπλέξει..., μου πέταξε ένα από τα πολλά βράδια που δήλωνα κούραση κι αδυναμία.

–Εγώ;!!! εξανέστην με την ιερή αγανάκτηση του παραπτωματία. Έχω εγώ μάτια για άλλη πάρεξ εσού;

–Δεν ξέρω... Κάθε φορά που επιστρατεύεις ελληνικούρες κάτι έχεις κάνει –όπως, καληώρα, τότε με την κουμπάρα.

–Τι έγινε με την κουμπάρα; επιχείρησα να κάνω την πάπια.

–Το τι έγινε το ξέρεις πολύ καλά, όπως το ξέρω κι εγώ, με πρόγkηξε η Ασημίνα. Ή νόμιζες πως δεν θα μου τα ’λεγε, τρομάρα σου! Μην κοιτάς που είμαι κυρία και δεν μιλάω...

–Άσε την κουμπάρα, γιατί κι εσύ δεν έχεις τη φωλιά σου πολύ καθαρή, της κάνω.

–Ναι, βγες κι από πάνω τώρα! φώναξε η Ασημίνα που την έπνιγε το δίκιο. Πες μας και λεσβίες!

–Ε, όσο για ένα πλακωτό όλο και θα το παίζατε, απάντησα με σαρκαστική και χαιρέκακη διάθεση εγώ.

–Αμ δεν ξέραμε να κλειστούμε και στο μοναστήρι! ήρθε η αναίσχυντη ανταπάντηση. Με τη λειψανδρία που επικρατεί τι να σου κάνουν κι οι γυναίκες; Απελπίζονται.

–Ναι, οι άντρες φταίνε πάλι, μουρμούρισα.

Αλλά είχε δίκιο. Κάτι η αναγεννημένη στρίγγλα, κάτι οι συνεντεύξεις, κάτι τα απρόοπτα, έφτασα να μην μπορώ να πάρω τα πόδια μου πια.

Και το σήριαλ να κάνει νούμερα ιλιγγιώδη! Η συνταγή μου έπιασε και το κοινό αυγάτιζε με καινούργιους προσήλυτους, τους άντρες, που έβλεπαν επιτέλους κάτι που τους ανόρθωνε το ηθικό –και όχι μόνο.

Και για να γίνει το πράγμα χειρότερο με καλεί μια μέρα ο διευθυντής προγράμματος του καναλιού.

–Έχω ακούσει τα καλύτερα για την πάρτη σου, μου κάνει μόλις μπήκα στο γραφείο του και κάθισα.

–Το κατά δύναμιν, μουρμουράω εγώ.

–Φιθυρίζεται πως το σενάριο βγαίνει από σένα κι όχι από τον... «Νάσο Παπά», που ξέρουμε πολύ καλά και οι δυο ποιος –ή μάλλον ποια– είναι, λέει ο τυπάκος κοιτάζοντάς με πάνω από τον καπνό του φθηνοπούρου του.

–Διαδόσεις, απαντάω εγώ. Μη δίνετε βάση.

Ο τυπάκος γέλασε.

–Άσε, ρε Τσαλαπετεινέ, μου κάνει. Σε τα μας; Αφού το ξέρεις πως είμαστε παιδιά της πιάτσας. Λες να μην ήξερα ποιος είσαι;

–Είναι καλό η φήμη σου να προηγείται, λέω εγώ αποφθεγματικά.

–Οπόταν, ν' αφήσουμε τα σάπια και να παίξουμε με τα χαρτιά στο τραπέζι; προτείνει ο αφέντης.

–Μέσα, του λέω. Μοίρασε.

Ο τυπάκος ανακάτεψε κάτι χαρτιά στο γραφείο του.

–Αυτά που θα πούμε εδώ μένουν μεταξύ μας, μου κάνει.

–Εννοείται.

–Το σήριαλ του κώλου απέναντι κλείνει, μου λέει ξαφνικά. Η Παπατσιρίλα έρχεται αποκλειστικά σε μας. Οι υπογραφές μένει να πέσουν.

Κι ο ενδιαφερόμενος –ως συνήθως– το μαθαίνει τελευταίος.

–Να καταλάβω πως θα αναλάβει πάλι το... δικό μου; ρωτάω ανιχνευτικά.

–Να το καταλάβεις, μου λέει ο τυπάκος. Για σένα έχουμε άλλα σχέδια.

Το δελτίο καιρού ας πούμε; Κι όχι τίποτ' άλλο, αλλά ήδη είχα σκάσει μπροστάτζα για κείνο το μπάγκαλοου στη Μύκονο...

–Το αφεντικό ενδιαφέρεται να φτιάξουμε ένα καινούργιο σήριαλ για τη νέα σαιζόν, με πληροφορεί ο διευθυντής. Εγώ σκέφτηκα αμέσως εσένα.

–Σαπούνι; ρωτάω.

–Όχι, ρε. Σαπούνι έχουμε. Είπαμε, θα το αναλάβει η Παπατσιρίλα... Το δικό σου θα είναι κανονικό... δισεβδομαδιαίο και αξιώσεων.

–Καστ; ρωτάω εγώ.

–Εσύ, εν λευκώ, μου λέει χουβαρδάδικα ο τυπάκος. Με μια και μοναδική εξαίρεση –αυτή είναι... δοτή.

Κοιτάζει γύρω του συνωμοτικά και δείχνει με το πούρο του το νταβάνι.

–Άνωθεν, προσθέτει με σημασία.

Τουτέστιν, ο Μαούνας κάποιον θέλει να βολέψει.

–Για πε..., τον προτρέπω.

Χαμήλωμα φωνής σε τόνο εμπιστευτικό πλάγιο.

–Μαριάνθη Κούτσουνα, καταθέτει το όνομα μετά φόβου ο προϊστάμενος. Την ξέρεις;

Αμυδρώς. Ένα από τα άπειρα ατάλαντα ξανθά πλάσματα που βρήκαν την ευκαιρία να τρυπώσουν στα διάφορα σήριαλ του σκοτωμού που παράγουν χωρίς αιδώ τα κανάλια. Όμορφο κορίτσι και ζουμπουρούδικο, αλλά από υποκριτική... κορμάρα!

–Να καταλάβω πως μιλάμε εδώ για πρωταγωνιστικό ρόλο; ρωτάω ελαφρώς σοκαρισμένος.

Ο διευθυντής μόρφασε (αυτός είχε σοκαριστεί πριν και πρόλαβε να το ξεπεράσει).

–Είπαμε... Ενδιαφέρεται ο μπόσης προσωπικώς.

Ο μπόσης ήταν, όπως όλοι γνωρίζουμε, ένα γερόντιο στα εβδομηνταφεύγα που είχε όμως φήμη δεινού μπήχτη. Τώρα τι έμπηγε είναι άλλη ιστορία.

–Να υποθέσω πως κάθε ένσταση που μπορεί να έχω επ' αυτού είναι εκ των προτέρων καταδικασμένη; έκανα μια τελευταία προσπάθεια.

Ο διευθυντής έκανε μια πλατιά κίνηση «τι να κάνουμε;» με τα χέρια του.

–Είπαμε, είπε. Δεν είπαμε; Εντολή άνωθεν.

–Καλά, του κάνω. Άσε... θα φτιάξω εγώ εκεί μια υπόθεση που δεν θα χρειαστεί να το παίξει και Παξινού.

Τον είδα να κομπιάζει.

–Τι; αγρίεψα.

–Η υπόθεση..., μουρμούρισε ο ανθρωπάκος. Είναι κι αυτή δοτή... Άνωθεν.

Τον κοίταξα σαν χαμένος.

–Πλάκα μου κάνεις...

–Καθόλου, αναστέναξε ο δυστυχής.

Και μου ανέπτυξε την ιδέα του αφεντικού σε όλο της το μεγαλείο.

Η Θάλεια (βλέπε Μαριάνθη Κούτσουνα) εργάζεται ως μία ταπεινή γραμματέυς σ' έναν επιχειρηματικό κολοσσό που διευθύνει ο Άρης (μην ξεράσω!), ένας ώριμος πολυδισεκατομμυριούχος τον οποίο η μικρά ερωτεύεται παράφορα, ουχί για το χρήμα, αλλά για την ομορφιά και την τσικλεβεντιά του. Ο λεφτάς έχει μεγάλο σουζέ στις γυναίκες, αλλά η σεμνή και ηθική, άδολη παιδούλα, του κάνει ιδιαίτερη εντύπωση (αν δείτε τα καπούλια της Κούτσουνα θα καταλάβετε) και την βάζει στο μάτι, πλην εκείνη αποφεύγει να υποκύψει στις βδελυρές ορέξεις του κι αυτό την ανεβάζει έτι περισσότερο στην εκτίμηση του γαμίκουλα σιτεμένου μπόση. Στο τέλος η αρετή επιβραβεύεται και η μικρά γίνεται κυρία αφεντικού με παπά και με στεφάνι. The End.

–Πλάκα μου κάνεις! αναφωνώ εγώ εκτός εαυτού. Τι σκατά θα κάνω εγώ μ' αυτή την πατάτα;

Ο διευθυντής ανασήκωσε τους ώμους.

–Τι να σου πω..., μου κάνει. Αν είναι αλήθεια όσα λέγονται για την πάρτη σου κάτι θα βρεις να κάνεις.

–Μα μιλάμε για καταδικασμένη υπόθεση με το καλημέρα! ανέκραξα.

Ο τύπος κούνησε την κεφαλα του περιλυπος.

–Άπατο θα πάει, συμφωνεί. Εκτός κι αν γίνει κάνα θαύμα.

Το σκέφτηκα.

–Μια περίπτωση είναι να πιάσουμε ένα τρανταχτό όνομα να παίξει τον ρόλο του γερο-μπισμπίκη, είπα. Κάποιον σαν τον Κιτσούλη (που την εποχή εκείνη μπιπ κι έδερνε στον κόσμο του θεάματος).

Ο δικός μου κούνησε το κεφάλι του συντετριμμένος.

–Δυστυχώς..., ψέλλισε.

Τινάχτηκα πάνω αγανακτισμένος.

–Τι; ούρλιαξα. Κι αυτός δοτός;!!!

Ο άνθρωπος κατένευσε αποφεύγοντας το βλέμμα μου.

–Ο Μεγάλος επέλεξε κάποιον που να του μοιάζει το δυνατόν περισσότερο, είπε.

–Ποιον; φώναξα.

–Τον Καρατάσο, είπε εκείνος με φωνή που μόλις κι ακουγόταν.

Ο Καρατάσος ήταν ένας απόμαχος καμιά ογδονταριά χρονών, δευτεράτζα ξεγυρισμένη και ψιλογκαγκά.

–Γόης 1,55 με τα χέρια στην ανάταση και το 'να πόδι στον τάφο; ξέσπασα.

Ο διευθυντής μου έριξε ένα λυπημένο βλέμμα.

–Ε, καλά, κι ο δικός μας, ο Μεγάλος, δεν είναι ακριβώς κανένας γίγαντας, ούτε κανένα παιδάριο, είπε.

* * *

Θα μπορούσα να τους ρίξω δυο φάσκελα, να βάλω το καπέλο μου στραβά και να πάω σπιτάκι μου, αλλά βλέπεις τα άτιμα τα έξοδα έτρεχαν και τα λεφτά εδώ ήταν καλά και

σίγουρα. Οπότε έκανα την καρδιά μου πέτρα και κάθισα να δω πώς θα σωζόταν η κατάσταση –αν μπορούσε να σωθεί. Πρώτη μου δουλειά ήταν η συνάντηση με την... «πρωταγωνίστρια», που έγινε σε μια καφετέρια της Καλλιθέας, κατόπιν δικής της απαίτησης «για να μην δίνουμε δικαιώματα στον κόσμο». Πάει να πει ότι ο μπόσης είχε δώσει σαφείς οδηγίες. Κι αν έκρινα από τα δυο φουσκωτά παληκάρια που είχαν αράξει στο διπλανό τραπεζάκι δεν είχε περιοριστεί μόνο στις οδηγίες.

Το πλάσμα ήταν έτσι ακριβώς όπως το περίμενα. Ζουμπουρλούδικο και τελείως ακατοίχητο εκεί πάνω.

–Τι ξέρεις να κάνεις, ρε παιδάκι μου; ήταν η πρώτη μου ερώτηση αφού παρήγγειλα τους φραπουτσίνους.

Το πλάσμα συνοφρυώθηκε.

–Α, για να σας πω!... έκανε αυστηρά. Για ποια με περάσατε; Είμαι αρραβωνιασμένο κορίτσι εγώ!

Μάλιστα.

–Στην κάμερα εννοώ, μανίτσα μου, αναστενάζω.

Την μπέρδεψα.

–Στην κάμερα τίποτα, είπε. Είμαι ηθοποιός εγώ.

–Σαν ηθοποιός πες μου λοιπόν, ξανα-αναστέναξα.

–Α, εγώ είμαι δραματική στόφα, δήλωσε η μπέμπα. Ο Μπούμπης μου πιστεύει πως είμαι έτοιμη για Επίδαυρο.

–Μέσα στην Επίδαυρο ή απέξω;

Δεν το 'πιασε.

–Αλλά βλέπεις μ' έκανε ο θεός όμορφη, συνέχισε απτόητη η δραματικιά. Κι επικρατεί η άποψη ότι άμα δεν είσαι τσόκαρο δεν κάνεις για το σοβαρό ρεπερτόριο.

–Ο κόσμος είναι άδικος, συμφώνησα. Και οι αξίες δεν αναγνωρίζονται πάντα.

–Αυτό μου λέει κι ο Μπούμπης μου! ενθουσιάστηκε το ακατοίχητο. Αλλά εγώ δεν το βάζω κάτω.

Συμβουλευτήκα τις σημειώσεις μου.

–Βλέπω εδώ συμμετοχές σε κάτι σήριαλ που δεν μπορεί να πει κανείς πως άφησαν εποχή, λέω. «Παντρεμένος για κλάματα», «Της πλάκας το ανάγνωσμα», «Τα μανούλια των προαστίων»...

–Δεν είναι μόνο αυτά, διαμαρτύρεται το πλάσμα. Έχω κάνει και μεγάλες επιτυχίες στο Θέατρο. Στο Δελφινάριο ας πούμε... Το 'χεις δει το «Σαμάρι και πάνω τούβλα»;

–Δεν είχα την τύχη...

–Καλά, το 'χω σε κασέτα. Θα στο δώσω.

Ξερόβηξα.

–Νομίζεις πως θα τα βγάλεις πέρα σ' αυτό το καινούργιο σήριαλ που παράγγειλε ο... Μπούμπης σου; τη ρωτάω.

Συνοφρυώθηκε.

–Μα είναι ερώτηση αυτή; απόρησε. Αφού ο Μπούμπης για μένα το κάνει.

Χαμήλωσε τη φωνή.

–Είναι η ιστορία μας ξέρεις, πρόσθεσε συνωμοτικά. Το love story μας.

–Μπα, τι μου λες; πέταξα. Δεν θα το σκεφτόμουν ποτέ.

–Ναι, σου λέω, γέλασε η πρωταγωνίστρια. Είναι το δώρο που μου κάνει για τους αρραβώνες μας... Καλά, εκτός από το κάμπριο...

–Θα πρέπει να κάνουμε καμιά πρόβα στους διαλόγους, της λέω, τελείως υποταγμένος πια στη μοίρα μου. Για να δω πώς θα σε χειριστώ.

Η ζουμπουρλή έριξε μια ματιά στους φουσκωτούς που караδοκούσαν από δίπλα ρουφώντας τις φραπεδιές τους με καλαμάκι.

–Α, δεν γίνεται, μου λέει χαμηλόφωνα. Ο Μπούμπης με έχει σε αυστηρή επιτήρηση.

–Βρε για δουλειά πρόκειται, δεν θα βγάλουμε τα μάτια μας, της κάνω.

–Α, δεν ξέρω..., έρχεται η κουφή απάντηση. Το ένα φέρνει το άλλο κι όσα φέρνει η ώρα...

Σήκωσα τα χέρια ψηλά. Παραδινόμουν.

–Αλλά θα κοιτάξω μήπως μπορέσω να την κάνω, προσθέτει συνωμοτικά. Όχι όμως σπίτι σου γιατί παρακολούθεται.

–Από ποιον;!!! έφριξα εγώ.

Έκανε έναν μορφασμό.

–Έλα μωρέ τώρα..., λέει. Αφού είναι γνωστό ότι ο Μπούμπης μου με ζηλεύει υπερβολικά. Οπότε να πάμε σε κανένα ξενοδοχείο καλύτερα... Χωριστά βέβαια.

Όλα για την Τέχνη τελικά!

Το ίδιο βράδυ συναντηθήκαμε σ' ένα ξενοδοχείο, απ' αυτά για ζευγαράκια, για τις πρόβες που λέγαμε. Εκεί μου δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσω πως η πρωταγωνίστρια στην υποκριτική –πάσης φύσεως– έπαιρνε κάτω του μηδενός, αλλά, εκτός από τον... Μπούμπη ποιος άλλος περίμενε να τη δει ποτέ στην Επίδαυρο;

Δυστυχώς ένα από τα κουσούρια του χαρακτήρα μου είναι το πείσμα και η επιμονή. Δεν το βάζω κάτω, ρε παιδί μου, έτσι και μου καρφωθεί κάτι στο μυαλό! Έτσι οι πρόβες συνεχίστηκαν κανονικά κι αδιαλείπτως, από ξενοδοχείου εις ξενοδοχείον, και μπορώ να πω πως με τα πολλά κάτι καταφέραμε –αν όχι στο καθαρά θεατρικό πάντως οπωσδήποτε στο διαπροσωπικό επίπεδο.

Όμως λογάριαζα χωρίς τον ξενοδόχο! Κι αυτή τη φορά ξενοδόχος δεν ήταν ο επίφοβος Μπούμπης –τα τσιράκια

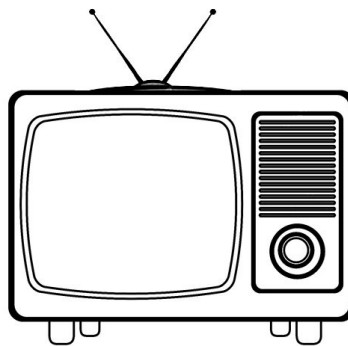
του οποίου είχαμε καταφέρει να αποπροσανατολίσουμε— αλλά η σηριαλιτζού, η κυρα-Ναυσικά, η οποία διαβλέποντας έναν κάποιο (εύλογο) παραγκωνισμό και με τον ενθουσιασμό της νεοφώτιστης στη νέα θρησκεία, κίνησε γη και ουρανό να βρει άκρη. Κι όπως λέει το σοφό βιβλικό ρητό: «ο επιμένων αμειφθήσεται».

Οπότε, σε μια από τις ιδιαίτερα σημαντικές πρόβες με την πρωταγωνίστρια υπό εκχόλαψη, μπουκάρει η Παπατσιρίλα με δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερ και κάνει το δωμάτιο όπου υπηρετούσαμε την Τέχνη πλανητάριο.

Μας έβγαλαν φυσικά σε όλα τα κουτσομπολίστικα έντυπα, πριν προκάνει ο Μπούμπης ν' αντιδράσει, γίναμε σούργελο, χάσαμε τη δουλειά μας κι εγώ κι η μπουκαδόρισσα, η Χρυσάνθη απελύθη μετά φανών και λαμπάδων από αρραβωνιάρα και η Ασημίνα έφτιαξε τα μπαγκάζια της και πήγε να μείνει στις κουμπάρας της που παραθέρριζε στο Μπογάτσιοϊ.

Μιλάμε για ολική καταστροφή κι αυτό ήταν ένα μάθημα που δεν ξέχασα έκτοτε. Μακριά από τα ΜΜΕ και την προκοπή τους, καθόσον σήμερα είσαι και αύριο δεν είσαι.

Η Χρυσάνθη τελικά παντρεύτηκε έναν μεγαλοφρουτέμπορο και ζει, κυρία και αρχόντισσα στην Καλαμάτα. Καμιά φορά μου στέλνει κανένα μήνυμα στο facebook.

ΠΡΟ-ΠΟ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ο Άσος των Γηπέδων

Ο Νώντας Δούγκαρης έχει χαρακτηριστεί με πλήθος επιθετικούς προσδιορισμούς από τους τώρα παροπλισμένους αθλητικογράφους. Τον έχουν αποκαλέσει «Μάγο της Μπάλας», «Καλλιτέχνη της Ντρίμπλας», «Τιτάνα των Γηπέδων», «Μπαλαδόρο Φαινόμενο», «Κοντό Γίγαντα» και άλλα τέτοια εύηχα και ευφάνταστα. Εκείνο που έμεινε όμως ήταν το «Δάσκαλος» που του κόλλησε ο εν παραλήρημα τελών εκφωνητής που σπηχάριζε τον αγώνα Ελλάδας - Ιαπωνίας 1-5, πίσω, στα όμορφα χρόνια της δεκαετίας του 60. Δάσκαλος λοιπόν ο Νώντας κι αν δεν τον έχεις ακουστά σημαίνει ένα εκ των δύο: α) πως έχεις γεννηθεί από το '80 και δώθε και β) ότι από μπάλα, δικέ μου, είσαι τελείως μυρωδιάς κι όταν σε ρωτάνε «τι ομάδα είσαι;» απαντάς «Εθνική Ελλάδος». Όλοι οι άλλοι τον ξέρουν με το μικρό του όνομα: Νώντας (όπως Ανδρέας, Μίχης, Μελίνα), επίθετο δεν χρειάζεται καθόσον ένας είναι ο Νώντας (ακόμα και για τους αντιφρονούντες).

Ο Νώντας ήταν μεγάλη γάτα εντός κι εκτός γηπέδων κι όταν ήρθε η ώρα «να κρεμάσει τα ποδοσφαιρικά του παπούτσια» είχε φροντίσει να οικονομήσει μια άδεια για προποτζίδικο (μεταξύ των άλλων), όπως συνηθιζόταν τότε να ανταμείβονται για προσφερθείσες υπηρεσίες στην πατρίδα τα άξια αυτής τέκνα.

Στο προποτζίδικο του Νώντα άρχισα να συχνάζω μετά

που με χτύπησε ο ανεμοστρούφουλας σε κείνη την υπόθεση με τη σηριαλιτζού, όπου και βρέθηκα εκτεθειμένος, χρεωμένος, κυνηγημένος και σχεδόν –αλλά όχι ακόμα– στον δρόμο. Καθόσον μόνο αν μου καθόταν κάνα Λόττο ή Τζόκερ μ' έβλεπα να ορθοποδίζω ξανά, έτσι που είχε πέσει σύρμα στην πιάτσα από τον εκδικητικό Μαούνα (τον... Μπούμπη, ντε!) κι έβρισκα όλες τις πόρτες κατάκλειστες. Για να πω την αμαρτία μου υπήρχε και έτερος λόγος που σύχναζα στο προποτζίδικο του Νώντα, αλλά αυτό θα μας βγει παρακάτω, μην προτρέχουμε.

Ο Νώντας βρισκόταν τώρα στα εβδομηνταφεύγα του, πλην θαλερός και κοτσονάτος κι όταν είχε κέφια έκανε και κανένα ζογκλερικό με τη μπάλα, προς τέρψη των πελατών (που τον ενθάρρυναν «δώστα όλα, Δάσκαλε», αλλά πίσω από την πλάτη του τον ψιλοκοροΐδευαν, τα καθήκια). Είναι να μη σε πάρει η κάτω βόλτα, έτσι και σε πάρει δεν υπάρχει έλεος –ρωτήστε και μένα να σας πω. Τώρα αν το καταλάβαινε το δούλεμα ο Νώντας κι έκανε το κοροΐδο θα σας γελάσω (είπαμε, αλεπού ο άνθρωπος), πάντως δεν έχανε ευκαιρία να μοιραστεί με τον λαό του τις αδιαμφισβήτητες γνώσεις του περί μπάλας και να αναπολήσει τις ένδοξες στιγμές του παρελθόντος, με πρωταγωνιστή πάντα τον ίδιο. Οι άλλοι απλά δεν υπήρχαν. «Εγώ τους έκανα μάγκες στο γήπεδο» δήλωνε μετριόφρονα. «Μη εγώ θα τους ήξεραν μόνο οι πελάτες του συνεργείου όπου δουλεύαν μουτζούρικο μεροκάματο». Κι αν κανείς τόλμαγε να του θυμίσει τα μεγάλα ονόματα των άλλων τιτανοτεράστιων μπαλαδόρων εκείνης της εποχής ο Νώντας έκανε έναν περιφρονητικό μορφασμό και θύμιζε πως...

–Εμένα, ρε, ο ίδιος ο Ντι Στέφανο μου είπε επί λέξη: «Εσύ, Νώντας, είσαι πολύ μεγάλος για το Ελλάντα. Εσύ είσαι πολύ μεγάλος για τον κόσμο». Πού να σταθούν τώρα τα άλλα τα παιχτάκια δίπλα σ' έναν Νώντα;

Ότι δεν ήταν κι ο καλύτερος χαρακτήρας της επικράτειας (και φοβερός φραγκοφονιάς) το ξέραν μέχρι και οι

παγωτατζήδες, που τους ζήτηγε «μισό ξυλάκι» και τους έκανε και παζάρια, αλλά τη μπάλα την κατείχε κι εδώ δεν μπορεί να πει κανείς τίποτα.

Εμένα, για κάποιο μυστήριο λόγο, με πήρε με καλό μάτι κι όταν του είπα τι δουλειά κάνω (συγγραφέας του είπα δηλαδή, όχι φάντασμα) ενθουσιάστηκε τελείως πια!

–Αυτός είσαι! μου είπε. Να γράφεις ένα βιβλίο για μένα, να τα κοινομήσουμε και οι δυο.

Που δεν ήταν κακή ιδέα, αν το καλοσκεφτόταν κανείς. Αλλά το πρόβλημα δεν ήταν να το γράψω, αλλά πού να το δώσω, καθόσον ο Βελανιδιάς δεν ήθελε να με δει ούτε ζωγραφιστό, μιας και είχε συμφέροντα στις δουλειές του Μαούνα και είχε ρίξει σήμα και στο υπόλοιπο σινάφι να μου κάνουν εμπάργκο.

Πάντως τον άφηνα να πιστεύει πως η ιδέα μ' ενδιέφερε κι αυτό μου έδινε μια ακόμη πρόφαση να συχνάζω καθημερινά στο προποτζίδικο, όπου ο βετεράνος άσσος των γηπέδων με κάθιζε ώρες ατελείωτες να μου εξιστορεί στιγμές άπλετης δόξας από την ούτως ή άλλως ένδοξη καριέρα του.

Τώρα, εκτός από «μάγος της μπάλας» ο Νώντας είχε και φήμη αμετανόητου γυναικά. Με τρεις γάμους –και ισάριθμα διαζύγια– στο ενεργητικό του βρέθηκε συχνά στο επίκεντρο σκανδάλων με αφορμή τον ποδόγυρο –πολλά ψιθυρίζονταν και για συμβίες συμπαικτών του– και μέχρι σήμερα δεν έλεγε να το βάλει κάτω. Τελευταία του συντρόφισσα η Φούλα. Ένα παιδί... Παναγιά μου ένα παιδί! Θα μπορούσε άνετα να ήταν εγγονή του και βλέποντάς την στο προποτζίδικο, όπου ο Δάσκαλος την είχε στρώσει στη δουλειά, ήταν ν' απορεί κανείς πώς ο χαλκέντερος βετεράνος είχε αποφύγει, μέχρι στιγμής, το έμφραγμα ή το εγκεφαλικό. Ορίστε λοιπόν ο άλλος λόγος που λέγαμε για το συχνό των επισκέψεών μου στο προποτζίδικο του εθνικού μας κειμήλιου.

Εντάξει, σεμνά και λάου-λάου το πήγαινα το πράγμα, γιατί το μάτι του Δάσκαλου έπαιζε σαν αντιαεροπορικός προβολέας κι εκτός από φραγχοφωνιάς είχε και φήμη φοβερού ζηλιάρη, αλλά όσο και να 'ναι ένα παραγάδι, έτσι, στο όμορφο και το τάχαμου, το απλώνουμε. Στην αρχή η τσιπούρα ούτε να τον φτύσει τον ψαρά, με τον καιρό όμως και την υπομονή –το ψάρεμα χρειάζεται υπομονή– όλο και κάποιο βλεμματάκι εισέπραττα (με φορά από κάτω προς τα πάνω), όλο και κάποιο σημαδιακό χαμογελάκι. Είπαμε, εδώ χρειαζόταν τέχνη, υπομονή και προσήλωση.

Η ευκαιρία παρουσιάστηκε ένα απόγευμα νωρίς, που ο Δάσκαλος έπαιρνε τη σιέστα του και το κατάστημα ήταν κενό πελατών.

Πιάνω εγώ ένα δελτίο Τζόκερ συμπληρωμένο και το πάω της Φούλας. Χαμόγελο, βλεμματάκι, «καλησπέρα σας, κύριε Λουκά μας». Χτυπάει το δελτίο, πληρώνω τα τρία ευρώ (από το υστέρημά μου)...

–Ο Δάσκαλος; ενδιαφέρομαι εγώ –δήθεν.

–Ο Δάσκαλος ρίχνει τούφες κι ονειρεύεται δόξες του «διηγώντας τα να κλαις», με πληροφορεί το θήλεο μ' ένα από κείνα τα διάσημα χαμογελάκια.

–Παιδί μου εσύ ατελείωτο! της ρίχνω εγώ το θαυμαστικό χαμηλοφώνως.

Η Φούλα γέλασε.

–Κύριε Λουκά! Θα σας μαλώσω, μου κάνει. Είσαστε ανεσίσταγος!

–Και θα γίνω ακόμα χειρότερος για χάρη σου, μανάρι μου, της λέω εγώ, που είχα πάρει φόρα.

–Δηλαδή, μου τα ρίχνετε τώρα; μου κάνει ναζιάρικα.

–Τα 'χω ρίξει από καιρό, τσολιά μου, πλην εσύ δεν καταλαβαίνεις Χριστό, της λέω.

–Ε, όχι και δεν καταλαβαίνω! παρεξηγείται το μανούλι. Αλλά τι να κάνω; Ελάτε και σεις στη θέση μου...

–Μωρέ και στη θέση σου έρχομαι κι όπου θες, παιδί μου εσύ ζημιάρικο, της λέω εγώ.

–Καλέ εσείς είσαστε ασυγκράτητος! γελάει το γχομενάκι. Πρώτη φορά βλέπετε τέτοια γχομενάρα;

–Πρώτη και τελευταία, μανάρα μου, συνεχίζω εγώ ακάθεκτος. Ο θεός το έχασε το καλούπι μετά που σε έφτιαξε.

Άλλα χαχανητά η Φούλα.

–Α, θα σας μαλώσω! μου κάνει.

–Γιατί θα το μαλώσεις το παιδί, μωρή; ακούω τη φωνή του αγουροξυπνημένου Δάσκαλου πίσω μου.

Εκεί το θαύμασα το θήλεο για την ψυχραιμία και την ετοιμότητά του.

–Θέλει να παίζει ένα ακριβό σύστημα, του εξηγεί απτότητα. Κι εγώ του έλεγα να συγκρατηθεί, γιατί αν ήταν να κερδίζουμε από κάτι τέτοια, κορόϊδα θα ήμασταν να μην τα παίζαμε εμείς;

–Καλά σου λέει το γχομενάκι, ρε Λουκά, μου κάνει ο άσσος. Δεν τα 'χουμε πει αυτά; Μούφα η υπόθεση. Θ' αφήσουμε τώρα τα παιδιά τα δικά μας να ξοδεύονται τζάμπα και βερεσέ; Σε παρακαλώ!

Με πήρε και καθίσαμε σ' ένα τραπεζάκι κι έδωσε διαταγές στη Φούλα να πάει να φέρει δυο φραπεδιές περιποιημένες από δίπλα... «Για τον Δάσκαλο να πεις»...

–Σου 'χω πει για τότε που είχα βάλει μια γκολάρα του Γιασίν; με ρωτάει.

–Πρόλαβες τον Γιασίν, τον «Τίγρη»; απόρησα εγώ.

–Όχι, αλλά τον βάλαν σ' έναν αγώνα επίδειξης με τη

Δυναμό Μόσχας... Μιλάμε επί Σοβιετίας, έτσι;... Το λοιπό...
πόσοον....

Κι άρχισε να μου εξιστορεί τι ντρίμπλες είχε κάνει σε κείνον τον αγώνα (που δεν θυμάται κανείς), πώς είχε ξεφτίσει τους αντίπαλους και πώς τελικά έβαλε τη γκολάρα του μεγάλου, αν και βετεράνου τότε, Γιασίν.

–Το οποίο κερδίσατε; ρωτάω.

Ο Δάσκαλος έκανε έναν μορφασμό δυσαρέσκειας.

–Όχι μωρέ, χάσαμε 6-1, είπε. Εγώ όμως τους χάζεψα. Μιλάμε, ο ίδιος ο Γιασίν υποκλίθηκε μπροστά στο μεγαλείο μου. «Τέτοια γκολάρα, ταβάριτς Νώντας» μου λέει «δεν έχω φάει σε όλη την καριέρα μου. Μιλάμε μου τρύπησες τα δίχτυα! Υποκλίνομαι στο μεγαλείο σου».

–Πώς και δεν έπαιζες στο εξωτερικό, Δάσκαλε; τον ρωτάω ρίχνοντας λοξές ματιές κατά τη Φούλα που μου 'στελνε φιλάκια στον αέρα.

–Δεν μας άφηναν να φύγουμε τα σωματεία μας τότε, απαντάει ο Δάσκαλος σκυθρωπός. Εμένα που με βλέπεις με ζήτηγαν η Ίντερ, η Ρεάλ, η Λίβερπουλ, η Φιορεντίνα και δεν συμμαζεύεται. Αλλά δεν μ' άφηνε να πάω ο σκατόψυχος ο Τσαλαπάρας –θιος σχωρέστον! «Άμα σ' αφήσουμε να φύγεις εσένα, πάει, διαλύθηκε το σωματείο!» μου έλεγε.

–Λέγεται ότι σου δίναν καλά λεφτά πάντως, παρατήρησα. Και τότε το ποδόσφαιρο ήταν ερασιτεχνικό, μην ξεχνάμε.

–Σκατά λεφτά! ανέκραξε ο Δάσκαλος. Ένα χαρτζηλίκι εκεί κι όξω από την πόρτα. Πενταροδεκάρες. Αλλά δεν είχα εγώ ανάγκη... Είχα τις επιχειρήσεις μου. Δεν ήμανε σαν τους άλλους, τους βλάκες, που πήγαιναν και τ' ακουμπούσαν στα μπουζούκια και τις τραγουδιάρες... Είχα μυαλό εγώ!... Έκανα οικονομίες. Γι' αυτό και δεν έχω ανάγκη κενόεναν πούστη σήμερα.

–Άλλοι της σειράς σου πέθαναν στην ψάθα ή φυτοζωούν, του υπενθύμισα.

–Γιατί ήταν μαλάκες! φώναξε ο Νώντας. Γιατί σκέφτονταν με το κάτω κεφάλι. Καλά να πάθουν, δεν τους λυπάμαι. Ας είχαν μυαλό να σκεφτούν το μέλλον. Γιατί πόσο κρατάει η μπογιά ενός ποδοσφαιριστή, ρε Λουκά; Δέκα... δεκαπέντε χρόνια; Το πολύ. Αμ, αν δεν τα μαγκώσεις όταν είσαι στα ντουζένια σου, τότε θα τα μαγκώσεις, όταν περπατάς με μαγκούρα;

–Από τους τωρινούς ποιον βλέπεις να σου μοιάζει στο ταλέντο και στο παιχνίδι, Δάσκαλε; τον ρωτάω.

–Ο Μέσι κατά πρώτον, αν κι έχει ελαττώματα κι ελλείψεις που εγώ δεν είχα... Κι ο Ρονάλντο κατά δεύτερον, αν ήξερε τη μπάλα που ήξερα εγώ, απαντά αδίσταχτα ο γίγαντας. Μην κοιτάς... τώρα πια δεν βγαίνουν μεγάλοι παιχταράδες σαν εμένα, τον Πελέ και τον Μαραντόνα...

–Από τους δικούς μας εννοώ...

Ο Δάσκαλος γέλασε περιφρονητικά.

–Άσε μας κάτω, ρε Λουκά, μου κάνει. Ποιος να μου μοιάσει απ' αυτούς τους άμπαλους; Κανέννας. Ούτε στο μικρό μου δαχτυλάκι. Αυτοί όλοι κι εγώ μόνος μου στο γήπεδο, να πούμε, θα ψάχνουν να βρουν τη μπάλα.

–Οι άμπαλοι όμως κατάφεραν να τσιμπήσουν Ευρωπαϊκή κούπα, τον τσίγκλισα.

–Γιατί κοιμήθηκε ο θεός! έβαλε τις φωνές ο άσσος. Μιλάμε ότι αυτοί ούτε τα κορδόνια των παπουτσιών μας δεν είναι ικανοί να δέσουν. Άσε με κάτω τώρα!... Εδώ εμείς, με τέτοιες παιχτούρες –άσε πια εμένα– και δεν μπορέσαμε ποτέ να κάνουμε μια διάκριση και ήρθαν τώρα τα τσουτσέκια να μας μάθουν μπάλα; Σε παρακαλώ!...

–Οι κακές γλώσσες όμως λένε ότι με κείνες τις παιχτούρες τις δικές σας μαζεύαμε πεντάρες και εξάρες, του θύμισα.

–Να τους πεις να παν να γαμηθούν αυτοί που τα λεν αυτά, ξέσπασε ο Δάσκαλος. Γιατί εμείς παίζαμε τότε αντρικό ποδόσφαιρο. Μπαίναμε μέσα και φεύγαμε όλοι μπροστά, να βάλουμε γκολ. Δεν καθόμασταν σαν τις κυριούλες να φυλάμε τον κώλο μας. Η μπάλα, κύριέ μου, είναι αντρικό παιχνίδι. Όποιος δεν μπορεί... να πάει να παίξει τένις, με τους σαλονάτους.

Αργότερα, φεύγοντας, γλίστρησα ένα σημείωμα με το τηλέφωνό μου στη Φούλα (παρακαλώντας να μην μου το 'χουν κόψει ακόμη).

–Παπαπά, μου κάνει αυτή χαμηλόφωνα. Α-πο-κλεί-ε-ται.

Κατά τις έντεκα όμως... ντριν-ντριν.

–Γεια σου, τι κάνεις; έρχεται η στάνταρ ατάκα των συνοικιακών γκομενών που τηλεφωνούν εκ του πονηρού.

–Σε σκέφτομαι, κοριτσάρα μου, και μη σου πω τι παθαίνω, της λέω.

Γελάκια.

–Ντροπή σου, αισχρέ, μου λέει. Εγώ έτσι πήρα... ασυναισθήτως.

–Και πώς διέλαθες της προσοχής του Δάσκαλου; ρωτάω εγώ.

–Καλέ τον έβαλα για ύπνο και του είπα πως θα πάω να δω μια θεία μου στο Πέραμα, με πληροφόρησε η δολοπλόκα. Απ' έξω σε παίρνω, από το περίπτερο.

–Μην κουνηθείς από 'κει κι έρχομαι να σε πάρω να πάμε καμιά βόλτα, της λέω.

–Άπαπα, έρχεται η απάντηση. Κι αν μας δει κανένα μάτι; Χρωστάει καλό ο κόσμος; Καλύτερα να 'ρθω εγώ από 'κει... Αλλά μη βάλεις τίποτα με το μυαλό σου... Έτσι, για δυο λεπτά θα περάσω.

Και πράγματι έτσι έγινε. Και τα δυο λεπτά έγιναν τέσσερα και τα τέσσερα μια ώρα... μετά δύο... στο τέλος λαλήσαν τα κοχόρια και η επισκέπτρια έφυγε δρομαία, να πάει να φτιάξει το χαμομήλι του δικού της.

Και το βιολί αυτό συνεχίστηκε, ωραία και διακριτικά, με τη Φούλα να επωφελείται σε κάθε ευκαιρία που της δινόταν «να ξεσκάσει λίγο κι αυτή, σαν παιδί».

–Κοίτα..., μου λέει εμπιστευτικά ένα βράδυ. Δεν ξέρω τι ψάρια έπιανε ο Δάσκαλος στα γήπεδα –καθόσον εγώ ήμανε αγέννητη– αλλά όσο για το «άλλο»... δεν.

–Ε, καλά, είναι και μεγάλος άνθρωπος τον υπερασπίστηκα εγώ ευπειθώς.

–Μπα, και πριν που δεν ήτουνε δεν το κατείχε το άθλημα, ήρθε η άτεγκτη απάντηση από την αδυσώπητη νεολαία. Έχω μιλήσει εγώ με περιπτώσεις κι όλες τα ίδια που είπαν. Ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε. Μάπα το καρπούζι σου λέω.

–Εντάξει, δεν μπορεί να είναι κανείς καλός σε όλα, είπα κάπως ενοχλημένος από τη στυγνή αποκαθήλωση ενός ζωτανού μύθου.

–Άμα δεν είναι κανείς καλός στα βασικά να τα χέσω εγώ τα υπόλοιπα, ήρθε η ψυχρή απάντηση της αχάριστης κι επιλήσμονος νεολαίας.

Οπότε... η παρασπονδία δικαιολογημένη.

* * *

Εντωμεταξύ το «βιβλίο» προχωρούσε μια χαρά και σύντομα θα έπρεπε να δούμε τι θα κάναμε. Αλλά τι να κάνουμε όταν έχει πέσει εμπάργκο από τους πάντες και βρισκόμαστε στην απέξω;

Πήγα να δω τον Κάβουρα και για μια ακόμη φορά βρήκα κατανόηση από τον καλό αυτό συνάδελφο.

–Την περίπτωση της εφημερίδας τη σκέφτηκες; μου λέει αφού του εξήγησα την κατάσταση.

–Τι, να το βάλουμε σε συνέχειες; εξανίσταμαι εγώ. Και τι θα μας αποφέρει; Ψίχουλα.

–Όχι ρε, γέλασε ο Κάβουρας. Για τις «προσφορές» των Κυριακάτικων μιλάω. Που για να πουλήσουν φύλλα –και να μαγκώσουν διαφημίσεις– μοιράζουν βιβλία, σιντιά, ζαρτιέρες κι ο διάολος τη μάνα τους. Κυκλοφορία τους ενδιαφέρει να δείξουν. Το βιβλίο του Δάσκαλου, όπου τα χώνει στους πάντες, σε προσφορά, θα πουλήσει φύλλα σαν ζεστά ψωμάκια. Σκέψου το... 200.000 φύλλα ίσον 200.000 βιβλία με τη μία. Άσε που μετά θα πουλάει κι από μόνο του στα περίπτερα –με «μειωμένη» δήθεν τιμή. Πού θα βρει ο δικός σου τέτοια ευκαιρία; Ούτε ο Νταν Μπράουν να ήταν!

–Ναι, αλλά θα αποφέρει μια τέτοια φάση; αναρωτιέμαι μεγαλοφώνως εγώ.

–Ανάλογα με τη συμφωνία που θα πετύχεις, απαντά ο πολύπειρος Κάβουρας. Κι ένα ευρώ να σου δώκουν ανά τεμάχιο, που λέει ο λόγος, για κάνε τον πολλαπλασιασμό να δεις πόσα τσακώνεις. Και δεν χρειάζεται να ξέρει ο ενδιαφερόμενος ακριβώς τα νούμερα... Όταν δει τα μηδενικά, έτσι κι αλλιώς, θα ζαλιστεί.

Δεν ήταν κακή ιδέα. Δεν ήταν καθόλου κακή ιδέα.

–Και το εμπάργκο του Μαούνα; λέω.

–Να πας στον Χατζηκώστα, με συμβουλεύει ο Κάβουρας. Με τον Μαούνα τα 'χουν τσουγκρίσει από παλιά – ποιος έριξε ποιον δεν θυμάμαι– και έκτοτε δεν χάνει ευκαιρία να του τραβάει το χαλί κάτω από τα πόδια. Μια τέτοια ευκαιρία να σπρώξει τη φυλλάδα του δεν θα την αφήσει να πάει χαμένη.

Τον Χατζηκώστα δεν μπόρεσα να τον δω, ένεκα απασχολημένος, λέει, στο φουλ, είδα όμως τον διευθυντή της

φυλλάδας του, έναν αλεπουδιάρη που απ' όπου να τον έπιανες λερωνόσουν. Του εξήγησα το περιστατικό κι ο τυπάκος πέταξε τη σκούφια του.

–Εντάξει, μου λέει. Να το κοιτάξουμε... Όμως, ρε παιδάκι μου, ξέρει ο Δάσκαλος να γράφει; Του Δημοτικού και αν...

–Δεν το γράφει ο Δάσκαλος, εγώ το γράφω του εξήγησα.

Ο τυπάκος με κοίταξε εξεταστικά.

–Πώς σε είπαμε εσένα, για θύμισε μου..., μου κάνει.

–Τσαγκαρσούλης, Λουκάς Τσαγκαρσούλης.

Ο διευθυντής χτύπησε το χέρι στο γραφείο του κι έβαλε τα γέλια.

–Ο Τσαλαπετεινός! ανακράζει. Αυτός που έφαγε τη γχόμενα του Μαούνα! Αμ καλά έλεγα εγώ ότι κάτι μου θύμιζες...

Κανονίσαμε τις λεπτομέρειες στο πιτς-φυτίλι. Θα παρέδινα το πόννημα εντός μιας βδομάδας, ώστε να προλάβουμε την μεθεπόμενη έκδοση και –με χίλια παζάρια– συμφωνήσαμε στα 70 λεπτά το τεμάχιο, αν η κυκλοφορία ξεπερνούσε τα 150.000 φύλλα (που πούλαγε η φυλλάδα κατά μέσον όρο). Αλλιώς θα είχαμε λαμβάνειν 50. Αυτό το τελευταίο ήταν και το νούμερο που θα δίναμε στον... «συγγραφέα», την άλλη πτυχή της συμφωνίας μας δεν χρειαζόταν να την ξέρει. Οπότε κάναμε δυο ξεχωριστά συμφωνητικά και δώσαμε τα χέρια.

* * *

Ο Δάσκαλος καταχάρηκε με τα νέα που του κόμισα.

–Ένα εκατομμύριο φύλλα θα πουλήσουν μέσα στο νερό, αναφώνησε. Λαϊκό προσκύνημα θα γίνει για να πάρουν το βιβλίο του Δάσκαλου. Κι ας έρθουν μετά κάτι ξερόλες,

άμπαλοι του σαλονιού, να μου κουνηθούν. Πόσο μας κάνει η σούμα, ρε Λουκά;

–Μας κάνει κάμποσα, του λέω. Αλλά να κοιτάξουμε λίγο τι έχει λαμβάνειν ο καθένας μας.

–Μα τι λες τώρα; ανέκραξε ο Δάσκαλος. Ντροπή! Έτσι θ'αφήνω εγώ τον φίλο μου; Δεν θα σου βγάλω και σένα κατιτίς για τον κόπο σου; Σε παρακαλώ!...

–Κάτσε, ρε Δάσκαλε..., του κάνω. Εδώ μιλάμε ότι σου γράφω ολόκληρο βιβλίο, σου βρήκα εκδότη, σου έκανα το καλύτερο ντηλέρι κι εσύ μου λες πως θα μου βγάλεις κατιτίς «για τον κόπο μου»; Πάει, Δάσκαλε; Δεν πάει...

Ο Δάσκαλος συνοφρυώθηκε ενώ η Φούλα πίσω από τον πάγκο κούναγε το κεφάλι της.

–Δηλαδή σαν πώς τη βλέπεις εσύ τη δουλειά, ρε δικέ μου; μου κάνει ο άσσος της καρμιριάς.

–Τίμια πράγματα, του λέω. Το πεπόνι στη μέση. Μισό εσύ, χωρίς να κάνεις τίποτα, μισό εγώ, που θα τραβήξω όλο το κουπί.

Ο Δάσκαλος χλώμιασε.

–Δεν μου τα λες καλά, ρε συ Λουκά, μου λέει.

–Έτσι είναι το σωστό και το τίμιο, Δάσκαλε, του λέω.

–Εμένα το λες αυτό, ρε Λουκά, που σ' έχω σαν παιδί μου; μου κάνει παραπονιάρικα.

–Κι εγώ σαν πατέρα μου σ' έχω, αλλά οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τις καλές οικογένειες, του λέω.

–Εμένα που με βλέπεις έχω οργώσει όλα τα γήπεδα...

–Τα γήπεδα τα όργωσες, αλλά να γράφεις δεν ξέρεις, του υπενθύμισα.

Ο άσσος αναστέναξε.

–Μου βάζεις το μαχαίρι στο λαιμό, μου κάνει. Αλλά εί-

ναι που με βρίσκεις στην ανάγκη... Εντάξει, να το κάνουμε έτσι... αλλά μ' έναν όρο... Τα πεκούνια θα μπουν στο δικό μου λογαριασμό και μετά θα κάνουμε τη μοιρασιά.

–Και γιατί στον δικό σου κι όχι στον δικό μου, Δάσκαλε; του κάνω.

–Μα τώρα την κολοκυθιά θα παίζουμε; εκνευρίζεται ο Δάσκαλος. Τι δηλαδή, δεν υπάρχει εμπιστοσύνη;

–Μωρέ εμπιστοσύνη υπάρχει, του λέω. Υπάρχει όμως και διάολος. Κι ως γνωστόν ο διάολος έχει πολλά ποδάρια. Σκέψου τώρα, φερ' ειπείν –και κούφια η ώρα που τ' ακούει– να πάθεις εσύ κατιτίς. Εντάξει, συμβαίνει, άνθρωποι είμαστε, δεν είμαστε μηχανές... Οπότε, αν, ο μη γένοιτο, συμβεί το απευκταίον οποία η θέση η δική μου;

–Και τότενες πώς θα γίνει; μου κάνει ο Δάσκαλος τίγκα στην υποψία. Μιλάμε για λεφτά εδώ δεν μιλάμε για φασούλια.

–Να βάλουμε ένα τρίτο πρόσωπο, κοινής αποδοχής, να κάνει την είσπραξη, προτείνω εγώ.

–Δηλαδή, για να 'χουμε το καλό ρώτημα;...

–Την δεσποινίς Φούλα, για παράδειγμα, πετάω εγώ αθώα-αθώα.

Τα πονηρά ματάκια του μπαλαδόρου άστραψαν. Ήδη μου έκανε το μνημόσυνο από μέσα του.

–Μμμμ... δεν ξέρω..., κάνει πως το σκέφτεται. Είναι σωστό;...

–Εγώ πάντως εμπιστοσύνη έχω, λέω ακόμα πιο αθώα.

–'Ντάξει..., μουρμουρίζει ο Δάσκαλος. Δεν λέω... η Φούλα είναι δικό μας παιδί και μπίτιχο...

–Α, εμένα μην μ' ανακατεύετε με μπίζνες, πετάγεται η Φούλα από τον πάγκο της. Με πιάνει πονοκέφαλος.

–Σκάσε, βρε βλήτο, την αποπαίρνει ο Δάσκαλος. Που θα μου βγάλεις και γλώσσα... Θα κάνεις αυτό που θα σου πω εγώ!

–Μα...

–Δεν έχει μα και ξεμά. Είπα, έτσι θα γίνει και θα γίνει. Μια φορά μιλάει ο Νώντας ο Δούγκαρης.

* * *

Οπότε κάναμε κι άλλο ένα συμφωνητικό και κανόνισα με την εφημερίδα να μπουν οι αποδοχές από το βιβλίο στον λογαριασμό της Φούλας.

Μετά στρώθηκα να το γράψω και δεν θέλεις να ξέρεις πώς τα κατάφερα και μάλιστα μέσα σε μια βδομάδα –και με τη Φούλα τα βράδια να απαιτεί την αμέριστη και αποκλειστική προσήλωσή μου στο άτομό της.

–Πόσα λες να πιάσουμε απ' αυτή τη δουλειά; με ρώτησε ένα απ' αυτά τα βράδια.

–Αν όλα παν όπως τα υπολογίζω, μια κατοσταρού το λιγότερο, της λέω (δεν της είχα πει για την έξτρα συμφωνία που έκλεισα για την πάρτη μου).

–Ε, δεν είναι και περιουσία, μου κάνει.

–Είναι πάντως ένα σεβαστό ποσόν, της λέω.

–Δια δύο μας κάνει πενήντα έκαστος, στραβομουτσουιάζει εκείνη. Και για τη Φούλα ένα τεράστιο μηδέν εις το πηλίχιον.

–Ε, μα έτσι θα σ' αφήκω εγώ, μανάρι μου; της λέω.

–Α, δεν ξέρω... Με τα λόγια πας στην Πόλη. Πάντως μιλάμε για ψίχουλα. Πενήντα χιλιάρικα;... πφφφ... Τόσα βγάζει ο σπάγκος μόνο από τα νοίκια. Αμαρτία δεν είναι; Με το ένα πόδι στον τάφο; Ενώ εμείς, που είμαστε νέοι και το αίμα μας βράζει, να είμαστε στη στέρηση;

Την κοιτάξα (δήθεν) έκπληκτος.

–Δηλαδή; ρωτάω. Να ρίξουμε τον Δάσκαλο μου λες;

Ήρθε και στριμώχτηκε πάνω μου δίκην Αλίχης στο Ναυτικό.

–Σιγά το ρίξιμο, μου κάνει. Θα του μείνει η δόξα. Και πολύ που του πάει...

–Άσε, της κάνω. Θα δούμε πώς θα πάει η έκδοση.

Η έκδοση πήγε παραπάνω από καλά. Η φυλλάδα ξεπούλησε κι έκανε δυο επανεκδόσεις μέχρι την Κυριακή το βράδυ. Το πρακτορείο έδωσε 270.000 φύλλα –επισήμως. Που απέφερε 135.000 ευρώπουλα (μετά από χίλια ζόρια, διαπραγματεύσεις και απειλές με τον αλεπουδιάρη διευθυντή) στον λογαριασμό της Φούλας και έτερα 54.000 στον δικό μου.

Πέμπτη μπήκαν τα λεφτά, Παρασκευή παρουσιάστηκα στο προποτζίδικο όπου βρήκα έναν σκυθρωπό Δάσκαλο να ιδροκοπάει χτυπώντας κουπόνια πίσω από τον πάγκο. Η Φούλα άφαντη!

Με ζώσαν τα φίδια.

–Εσύ και οι φαινές ιδέες σου!... γρύλισε ο Δάσκαλος βλέποντάς με.

–Η δεσποινίς Φούλα; ψελλίζω εγώ.

–Η δεσποινίς Φούλα... πουλόπουλος..., με πληροφορεί ο Δάσκαλος.

–Μήπως της έτυχε κάτι; προτείνω εγώ μουδιασμένος.

–Της έτυχε, μου φωνάζει ο Δάσκαλος. Το τζακπότη που της δώκανε κάτι μαλάκες. Άει χάσου από τα μάτια μου, μη σε σουτάρω και ψάχνεις για τον κώλο σου μετά! Γαμώ τη μόρφωσή σας, γαμώ!

* * *

Τα πενήντα τέσσερα χιλιάρια ίσα που έφτασαν να καλύψουν κάτι επείγοντα χρεωστικά σε εφορίες, ρεύμα, νερό, τηλέφωνο, μπακάληδες και μαναβάδες και να σώσουν προσωρινά το τσαρδί μου από τον πλειστηριασμό.

Με άλλα λόγια βρέθηκα και πάλι από 'κει που ξεκίνησα. Ίσως κάπως πιο πονηρεμένος τώρα για το ποιον της γυναικείας φύσης.

Ο Σωτήρας

Ο Σωτήρης Πιτσιλέας ήταν μια από κείνες τις λέρες που ακόμα κι ανάμεσα στις άλλες λέρες της πολιτικής ζωής ξεχώριζαν σαν τη μύγα μεσ' το γάλα. Αδίστακτος οπορτουνιστής ξεκίνησε την καριέρα του, όπως τόσοι άλλοι, σαν εργατοπατέρας και –όπως τόσοι όμοιοί του– μπήκε στην πολιτική από το παράθυρο, σαν επιβράβευση δια παρασχεθείσας υπηρεσίας. Γυρολόγος και εαυτούλης πέρασε απ' ό,τι κόμμα και συνδυασμό μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου –αρκεί το εν λόγω κόμμα να βρίσκεται στα πράγματα και να ασκεί εξουσία– πάντα σφουγγοκωλάριος του αρχηγού και πάντα «στέλεχος πρωτοκλασάτο», απ' αυτά που έσκαγαν σε καθημερινή βάση στο γυαλί, πράγμα που είχε σαν συνέπεια την δεδομένη υπουργοποίηση του και σε πόστα όχι της πλάκας, αλλά εκεί που υπήρχε ψωμί. Καθόσον ο Πιτσιλέας ήταν και καλοφαγάς και παμφάγος. Σε ό,τι κομπίνα, λουμπινιά, λαθροχειρία, πουστιά, μίζα κι αρπαχτή και να κοίταγες τον Πιτσιλέα θα 'βρισκες μέσα. Μιλάμε δηλαδή για ένα από εκείνα τα στυγνά κι αδίστακτα υποκείμενα που έφεραν τη χώρα εδώ που την έφεραν, προκόβοντας συγχρόνως οι ίδιοι και οι περί αυτών.

Ο Πιτσιλέας ήταν από τα μούτρα εκείνα που συνήθως περνούν αλώβητα από κάθε είδους εκκαθαρίσεις, εξωραϊσεις κι εξυγιάνσεις του πολιτικού βίου, γιατί αν πάνε φούντο

τραβάνε μαζί τους έναν σωρό κόσμο κι αυτό δεν το θέλει ούτε ο θεός, ούτε ο διάολος. Πλην ήρθαν έτσι τα πράγματα κι ο αστέρας αυτός της πολιτικής κοντραρίστηκε (για αρπαχτές, μην νομίζετε τίποτ' άλλο) με ένα από τα μεγάλα λαμόγια που είχαν πάρει εργολαβία (εναλλάξ) τα κρατικά έργα κι όπως το εν λόγω λαμόγιο τύγχανε συγχρόνως και μεγαλοεκδότης και μεγαλοκαναλάρχης ο Πιτσιλέας βρέθηκε δακτυλοδεικτούμενος, σε σημείο που ν' αναγκαστεί να επιληφθεί πλέον η αδέκαστη και ανεξάρτητη Δικαιοσύνη. Και εντάξει, ο εθνοπατέρας, «κατόπιν επισταμένων, ενδελεχών και εξωνυχιστικών ερευνών» παρεδόθη πάλευκος, ως περιστερά, στην αποσβολωμένη κοινωνία, πλην το όνομά του έγινε ανέκδοτο και συνώνυμο της διαφθοράς και της λοβιτούρας. «Λέρα σαν τον Πιτσιλέα» έλεγε ο κοσμάκης για κάποιον που ήθελε να χαρακτηρίσει σαν αφερέγγυο. Κατά συνέπεια τα κόμματα άρχισαν να τον αποφεύγουν και τα υπουργιλίγια έγιναν ξεχασμένα μεγαλεία και διηγώντας τα να κλαις. Αν η εν τη εξουσία ευρισκομένη συμμαχική συμμορία δεν καιγόταν για ψήφους στη Βουλή είναι σίγουρο πως θα τον είχαν διαγράψει από τις τάξεις τους. Έτσι που είχαν όμως τα πράγματα τον άφηναν εκεί μέχρι να λήξει αυτή η κοινοβουλευτική θητεία με σκοπό να τον αδειάσουν μετά κανονικά, όπως έκαναν με τόσους και τόσους που είχαν γίνει ενοχλητικοί προκαλώντας την κοινή γνώμη.

Θ' αναρωτιέται τώρα ο αθώος κι ανυποψίαστος αναγνώστης πώς εγώ, ένας σεμνός κι αόρατος μισθοφόρος του γραπτού λόγου, βρέθηκα ν' αρμενίζω στα χωρικά ύδατα ενός τέτοιου παμμέγιστου λαμόγιου της πολιτικής και της κομπίνας. Θα απαντήσω απλά, επιφυλασσόμενος να εμβιβάζω αργότερα. Με σύστησε ο... «Στρατηγός», ο έτερος εκείνος αδάμας της εθνικής μας συμφοράς, που έχοντας βρεθεί ο ίδιος σε παρόμοια μ' αυτή του καλού του συναδέλφου θέση κι εκτιμώντας την αρωγή που του παρείχα για να ξεμπλέξει, με υπέδειξε στον έτερο αυτόν αδικημένο ως μια πιθανή λύση στο αδιέξοδό του. «Αν δεν καταφέρει να σε ξε-

μπλέξει ο Τσαλαπετεινός δεν σε σώζει ούτε ο θεός ο ίδιος» έμαθα πως του είπε υποδεικνύοντας με.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή γιατί χάνουμε τη σειρά.

Μετά το φιάσκο με την υπόθεση του Δάσκαλου και τη λαθροχειρία της Φούλας (χαλάλι της) τα πράγματα εξακολούθησαν να είναι στριμόκωλα, αλλά όχι για πολύ. Το εμπάργκο του Μαούνα άρχισε σιγά άρχισε σιγά-σιγά να ξεφτίζει κι αυτό γιατί τα 'φερε ο διάολος έτσι και βρέθηκε κι ο Μπούμπης μπλεγμένος σε κάτι λαδιές –κάποιοι θα δυσaráεστησε και άνωθεν, δεν μπορεί...– και από καπετάν-δερβέναγας βρέθηκε εν μια νυκτί στην απέξω. Έτσι είναι αυτά, όταν δεν προσέχεις και νομίζεις πως κρατάς τον Πάπα από τους όρχεις, αργά ή γρήγορα θα την πάθεις τη ζημιά. Αρχίσαν να τον τρέχουν το λοιπόν τον πάλαι ποτέ παντοδύναμο Μαούνα από ανακριτή σε εισαγγελέα κι από εφορία σε ταμείο και τον ξετίναζαν κανονικά. Μέχρι αυθαίρετο του βρήκαν! (Άμα θέλει τελικά η ανεξάρτητη Δικαιοσύνη, ε;!...). Η επιρροή του πήγε κατά διαόλου, το κανάλι, χωρίς την «άνωθεν» υποστήριξη τώρα, βαρούσε διάλυση και ήταν γενικά να τον κλαίνε οι ρέγγες. Μέσα σ' αυτό το γενικό ξεβράκωμα ποιος τον υπολόγιζε πια, αυτόν και τις ντιρεκτίβες του; Και μπορεί αυτή η σουπιά ο Βελανιδιάς να εξακολουθούσε να μου κρατάει πόζα, αλλά υπάρχουν –δόξα τω θεώ– κι άλλες βελανιδιές που κάνουν βελανίδια. Έτσι δεν δυσκολεύτηκα και πολύ να ξαναμπώ στο κόλπο και στο πιτς-φυτίλι ξεπέταγα δυο-τρία «ευπώλητα» (αντ' αυτών βεβαίως) και ήρθα να ορθοποδήσω και πάλι.

Την ίδια εποχή επέστρεψε και η Ασημίνα.

–Αποφάσισα να σου δώσω μια τελευταία ευκαιρία, μου είπε μετά τις αρχικές φωτοχυσίες. Αλλά, καχομοίρη μου, πρόσεχε καλά... Στην πρώτη στραβή σ' αφήνω σύξυλο.

–Τι κάνει η κουμπάρα; ρώτησα εγώ για ν' αλλάξω κουβέντα.

–Η κουμπάρα είναι πολύ μεγάλη πουτάνα, ήρθε η ξερή απάντηση.

Δεν έκρινε απαραίτητο να επεκταθεί κι εγώ, με σωφροσύνη απέφυγα να ζητήσω περαιτέρω διευκρινήσεις. Το ποιον της κουμπάρας ήταν ούτως ή άλλως γνωστό.

Οπότε το κονέ με τον Πιτσιλέα με βρήκε σε μάλλον καλή φάση και δεν μπορώ να ισχυριστώ πως η άτιμη η ανάγκη μ' έσπρωξε ν' αποδεχτώ αυτή τη δύσκολη –και κάπως δύσοσμη– αποστολή. Θα 'λεγα μάλλον η περιέργεια, αλλά και ίσως, κατά ένα μεγάλο ποσοστό, η ειμαρμένη, το πεπρωμένο... το καθ' ημάς κισμέτ.

Η συνάντηση έγινε στο σπίτι του εν λόγω θεματοφύλακα των εθνικών μας ιδεωδών, στη Γλυφάδα, μια βίλα χολυγουντιανών προδιαγραφών, με πισίνα και γήπεδο τένις που ανήκε σ' έναν λοχία της βάσης του Ελληνικού, τις χρυσές εκείνες εποχές που οι φίλοι μας οι Αμερικάνοι και η οικογένειά του Σαούντ συναγωνίζονταν ποιος θα δώσει χρώμα έθνικ στα παράλια φτωχικά μας προάστια. (Εννοείται πως πέρασα από σαράντα κύματα για να μπω –ούτε ο Ομπάμα δεν πρέπει να φυλάσσεται με τέτοια επιμέλεια κι από τέτοιο πλήθος).

Ο εν λόγω εθνοπατέρας ήταν ένας ξερακιανός εβδομηντάρης με μούτρο αρπακτικού και μάτι που έπαιζε ασταμάτητα. Δεν θα του εμπιστευόσουν ούτε τον σκύλο σου να βγάλει βόλτα. Θα τον πούλαγε και θα σου 'λεγε μετά ότι του τον έκλεψαν. Μιλάμε από τις φυσιογνωμίες εκείνες που στα καζίνα τους ρίχνουν κι από δυο-τρεις ειδικούς από δίπλα στα τραπέζια που παίζουν, όχι τόσο μην κλέψουν το ίδρυμα όσο για να μην σουφρώσουν τις μάρκες των άλλων παικτών.

–Εμένα που με βλέπεις με αδίκησαν κατάφορα, ήταν οι πρώτες κουβέντες που άκουσα από το στόμα του εν είδει συστάσεων.

–Ναι, ξέρω, έχω διαβάσει σχετικά, του λέω εγώ.

–Οι φυλλάδες! αναφωνεί ο αδικημένος. Αυτές οι βρωμερές φυλλάδες που για να πουλήσουν φύλλα πουλάνε την ψυχή τους στον διάολο.

–Αυτά έχει η δημοκρατία, του κάνω. Ας προσέχατε.

–Δημοκρατία δεν σημαίνει αγυρτεία, νεαρέ, με κεραυνοβολεί ο πάλε ποτέ «γαμώ και δέρνω». Δεν δικαιούσαι, κύριε, να διασύρεις υπολήψεις εν ονόματι μιας κάποιας «δημοκρατίας». Δεν σου επιτρέπω εγώ, ως Πιτσιλέας, να ρίπτεις εις τον βούρχον ονόματα εγνωσμένης αξίας και υπεράνω πάσης υποψίας. Σου το απαγορεύω ρητώς και δια ροπάλου.

–Πλην όμως το κακό έγινε, υπουργέ μου, του κάνω. Και τώρα βρισκόμαστε εδώ να δούμε πώς θα συμμαζώξουμε τα ασυμμάζωχτα.

Ο «υπουργός» με ζύγισε με κείνο το αλεπουδίσιο μάτι.

–Ο καλός συνάδελφος και κοινός μας γνωστός που σε υπέδειξε λέει πως είσαι γάτα με πέταλα, μου κάνει.

–Το κατά δύναμιν, υπουργέ μου, απαντάω εγώ. Πλην, σε σύγκριση με ελόου σου, πολύ φοβάμαι πως ούτε για γατάκι δεν προκρίνομαι.

Ο αδέκαστος γέλασε κολακευμένος.

–Τότε εμείς οι δυο θα συνεννοηθούμε, δήλωσε.

Και βάλθηκε να μου εξηγεί το πρόβλημα.

Καθόσον, ναι μεν η αδιάβλητη και ανεξάρτητη Δικαιοσύνη, καθώς και όλες οι «εξεταστικές επιτροπές» και υποεπιτροπές των συναδέλφων τον απέδωσαν λευκόν και άσπιλο εις την Ιστορία πλην όμως, κάτι κοράκια των ΜΜΕ –με εντολές άνωθεν χωρίς αμφιβολία– επέμειναν ν' ανασκαλεύουν από 'δώ κι από 'κει δημιουργώντας κλίμα δυσπιστίας στην κοινή γνώμη, πράγμα που είχε σαν συνέπεια τον πολιτικό του παροπλισμό, για να μην πούμε την ολοσχερή

του εξόντωση. Και βέβαια, με την κατάσταση που επικρατεί και με την απαξίωση των πολιτικών και της πολιτικής, για να μην αναφερθούμε και στις αήθεις διώξεις παλαιών στελεχών (δες τι τραβάει ο καημένος ο Άκης...), ο κοσμάκης ζητάει να στηθούν κρεμάλες στο Σύνταγμα και τα πορίσματα των δικαστών τα 'χει χεσμένα. Οπότε... τι μπορούμε να κάνουμε;

–Υπουργέ μου, του λέω αφού άκουσα το παραμύθι –το ίδιο που είχα ξανακούσει κι από τον «Στρατηγό». Ό,τι και να κάνουμε, στο λέω από τώρα, θα κοστίσει.

Ο «υπουργός» έκανε μια γενναιόδωρη κίνηση.

–Μη σε νοιάζει αυτό, μου κάνει. Λεφτά υπάρχουν.

–Οπότε προχωρούμε στις συνταγές, του λέω εγώ (καθόλου σίγουρος αν κατάλαβε τι εννοούσα με το «θα κοστίσει»). Αλλά πριν το κάνουμε αυτό θα σε ρωτήσω ευθέως. Την κάναμε τη ζημιά ή δεν την κάναμε;

Πήγε ν' απαντήσει, αλλά τη στιγμή εκείνη χτύπησε το κινητό του.

–Ναι, έλα... εγώ, λέει στον άορατο συνομιλητή του. Ναι, ρε μαλάκα... Αφού είπαμε... τρία για την πάρτη μου και πεντακό για σένα. Α, όχι... μη μου κάνεις λαδιές... τα μιλήσαμε, τα συμφωνήσαμε... Όχι, ρε μαλάκα... τι μου λες τώρα;... Τι;... Μια κατοσταρού;... Μα τι ψιλικατζής που είσαι μωρ' αδερφέ μου... Εντάξει... μέσα... Άντε... Το άλλο το τακτοποίησες;... Ναι, ρε μαλάκα... τα δυο από τους Γερμανούς... Όχι, ρε βλήμα... δεν είπαμε όχι Λιχτενστάϊν γιατί τα ψάχνουν; Όχι... να τα βγάλεις αμέσως... Στα Καϊμάν, ρε μαλάκα. Τι;... Καϊμάν, ρε... όχι Καϊμακτσαλάν... Τα νησιά, ρε βλήτο... Ναι, μπράβο... Εκεί δεν τα κοιτάνε... έχουμε επτά λογαριασμούς, σκόρπισέ τα... Ποιο; Το άλλο;... Και το άλλο εκεί. Ναι... μπράβο... Καλά, πάρε με να μου πεις.

Έκλεισε το κινητό και στράφηκε προς το μέρος μου.

—Άμα έχεις συνεργάτες βλήματα!... γκρίνιαξε. Συγγνώμη... κάτι με ρώτησες...

—Άστο, του κάνω. Μου απάντησες. Πάμε στις συνταγές. Νούμερο ένα: Αρνούμεθα τα πάντα και μιας και η ανεξάρτητη Δικαιοσύνη μας έχει δικαιώσει πιάνουμε και κάνουμε μηνύσεις σε όποιον πούστη τολμήσει να κάνει τον παραμικρό υπαινιγμό σε εφημερίδα, ραδιόφωνο, γυαλί και ζητάμε αποζημίωση για ψυχική οδύνη τη μάνα τους και τον πατέρα τους.

—Μπράβο, αυτό να κάνουμε! ενθουσιάζεται ο άσπιλος.

—Αλλά..., συνεχίζω εγώ. Μπορεί κάποιος απ' αυτούς τους κίναιδους να πάθει κανένα σύμπλεγμα αυτοκαταστροφής και ν' αρχίζει να σκαλίζει βαθιά.

—Δεν θα βρει τίποτα, με διαβεβαίωσε ο αδικημένος.

—Αλλά μπορεί και να βρει, του κάνω εγώ. Το ρισκάρουμε; Δεν το ρισκάρουμε. Και μετά είναι και το άλλο... Το πόπολο, με τη γνώμη που έχει για το σινάφι σου, αποκλείεται να χάψει το παραμύθι ότι δεν έγινε τίποτα. Γιατί αν δεν έγινε τίποτα θα σου πει —και πολύ λογικά— «τότενες τι γινήκαν τα λεφτά, ρε μάγκα;». Κι εμείς τι θα του πούμε, υπουργέ μου; Τα στείλαμε να παραθερίσουν στα Καϊμάν;

Ο «υπουργός» χλώμιασε.

—Οπότε;...

—Οπότε αυτό δεν μας κάνει, λέω. Πάμε στο νούμερο δύο: Εμείς δεν ξέρουμε τίποτα για τον φόνο, αλλά, αν έγινε («αν» λέμε) τότε πρόκειται περί πλεκτάνης και κάποιος πούστης μας ενέπλεξε για να τη γλυτώσει ο ίδιος. Τώρα εγώ σε ρωτάω... Έχουμε τίποτα στοιχεία που να εκθέτουν τίποτ' άλλα πρόσωπα; Και μιλάμε βέβαια για υψηλά ιστάμενα, όχι για τσουτσέκια.

Ο τυπάκος έσκασε χαμόγελο.

—Όσα θες, μου κάνει. Από τα ούμπαλα τους κρατάω όλους.

–Αυτό είναι καλό, του λέω. Να τους ρίξω μια ματιά και να σου πω τι και πώς θα το χειριστούμε. Πλην και στην περίπτωση αυτή έχουμε ν’ αντιμετωπίσουμε το ίδιο πρόβλημα: την κοινή γνώμη.

–Βρε ποιος τη γαμεί την κοινή γνώμη; λέει εκνευρισμένος ο εθνοπατέρας.

–Κανείς, συμφωνώ εγώ. Πλην αν δεν υπάρξει μεταστροφή στην κοινή γνώμη, ό,τι και να κάνουμε, σε βλέπω να ξεχνάς την πολιτική και τις αρπαχτές της και να ετοιμάζεις το μαγικό σου για διακοπές διαρκείας στα Καϊμάν που λέγαμε.

Ο τυπάκος το σκέφτηχε.

–Αυτό δεν είναι καλό, μου λέει στο τέλος.

–Το φαντάστηκα πως δεν θα σ’ άρεσε, λέω. Οπότε για να δούμε... Και ερωτώ: Ποιος διαμορφώνει την κοινή γνώμη κατά πως του καυλώσει; Και απαντώ: Τα δημοσιογράφα, που θα ’λεγε η συχωρεμένη η Μαλβίνα.

–Εμένα με έλεγε «Σουπιιά», λέει ο Πιτσιλέας χαμογελώντας.

–Και πολύ εύστοχα, επικροτώ εγώ. Οπότεν επείγει να χειραγωγήσουμε τρόπον τινά τα... δημοσιογράφα.

–Είναι πολλά..., μουρμουρίζει συνοφρυωμένος ο αδικοχαμένος.

–Γι’ αυτό σου είπα στην αρχή ότι θα κοστίσει, του κάνω.

Κούνησε το κεφάλι του.

–Οπότε... λες;...

–Λέω, του λέω.

Ο εθνοσωτήρας σήκωσε τα χέρια του στον ουρανό.

–Αν πρόκειται να αποκαταστήσουμε την τιμή και την υπόληψή μας ας το πιούμε κι αυτό το πικρό ποτήριο, αναφωνεί.

–Το προχωράμε λοιπόν;

–Πάραυτα, επικροτεί ο πελάτης. Και η δική σας αμοιβή; Δεν είπαμε.

–Να πούμε τώρα, προθυμοποιούμαι εγώ.

Και του ρίχνω το νούμερο που κόντεψε να τον στείλει στον άλλο κόσμο άναυλο.

–Μα... μα..., κατάφερε να ψελλίσει.

–Είπαμε, η καλή δουλειά κοστίζει, του λέω.

–Τέλος πάντων...

–Τα μισά μπροστά, ντάγκα, λέω. Τα υπόλοιπα άμα τη ολοκληρώσει του εγχειρήματος.

Ο τυπάκος έκανε μια τελευταία αλεπουδιάρικη προσπάθεια.

–Επιταγή για δυο μήνες;... μου κάνει.

Γέλασα.

–Με ημερομηνία χθεσινή, του λέω. Και σπάσε το ποσόν στα τρία... από τρεις διαφορετικούς λογαριασμούς... Καταλαβαίνεις... μη δίνουμε στόχο...

Ο αλεπουδιάρης αναστέναξε κι έβγαλε το καρνέ των επιταγών της Εθνικής.

–Έστω..., μου κάνει.

Τον σταμάτησα.

–Ωπ! Όχι από τούτα, μάστορη, του λέω. Δεν θα βάλουμε συνεταίρο την εφορία. Από τα άλλα... της αλλοδαπής... Ναι, γεια σου!

Ο Πιτσιλέας μου υπέγραψε τις αλλοδαπές επιταγές και μου τις παρέδωσε.

–Είσαι σκληρός διαπραγματευτής, κύριε Τσαγκαρσούλη, μου κάνει. Θα 'πρεπε να γίνεις διπλωμάτης.

–Αν υπήρχαν διπλωμάτες φαντάσματα ίσως να το σκεφτόμουν, του λέω τσεπώνοντας τις επιταγές. Τώρα τα στοιχία που λέγαμε.

Με πήγε στη βιβλιοθήκη του κι άνοιξε το κάτω ντουλάπι. Τρελάθηκα! Τίγκα στα ντοσιέ!

–Ότι υπάρχει βρίσκεται εδώ, μου λέει με καμάρι ο Πιτσιλέας. Αν ήθελα τίναζα τα πάντα στον αέρα.

–Ξέρει κανείς ότι τα 'χεις αυτά; ρωτάω έκθαμβος.

Ο Πιτσιλέας γέλασε.

–Αν το 'ξεραν, ρε φίλε, εδώ θα 'μασταν τώρα να μιλάμε; μου κάνει.

Κι εκείνη τη στιγμή έγινε ένα από κείνα τα απρόοπτα που όταν συμβαίνουν στο σινεμά λες «κοίτα να δεις τι πήγε και σκαρφίστηκε αυτός ο μπιπ, ο σεναριογράφος!».

Άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα μια κυρία, που από την πόζα και την εξοικείωσή της με τον χώρο δεν θα μπορούσε παρά να είναι η κυρία του κυρίου, παρ' ότι χονδρικά θα 'πρεπε να έχει λιγότερα από τα μισά του χρόνια.

–Η κυρία μου, κάνει τις συστάσεις ο αλεπουδιάρης. Από 'δώ ο κύριος Τσαγκαρσούλης, φίλος και συνεργάτης.

Η κυρία μου έδωσε ένα πεθαμένο χέρι –όπως όλες οι κυρίες των κυρίων αυτής της χώρας.

Κουβαλούσε βέβαια κάμποσα, για να μην πω παραπάνω από το επιτρεπτό, κιλά, αλλά τα ίχνη φρεσκάδας και ομορφιάς βρίσκονταν ακόμα εκεί.

–Χαίρω πολύ, μου κάνει η κυρία. Γνωστή η φυσιογνωμία σας. Από τον ιστιοπλοϊκό σας ξέρω;

Ξεροκατάπια.

–Ίσως παλαιότερα..., ψιθυρίζω.

Έσμιξε τα φρύδια της.

–Από το τένις;

–Έλα, βρε κορίτσι μου! την πείραξε ο Πιτσιλέας γελώντας. Τι τον παιδεύεις τον άνθρωπο; Μια κοινή φυσιογνωμία είναι, γι' αυτό μπορεί να σου φαίνεται πως τον ξέρεις.

–Μπα, επέμεινε η κυρία. Είμαι σίγουρη... Δεν ξεχνάω φάτσες εγώ... Τι επαγγέλλεστε, αν επιτρέπεται;...

–Φάντασμα, απαντώ εγώ.

Το ζεύγος γέλασε.

–Ο κύριος Τσαγκαρσούλης έχει χιούμορ, εξήγησε ο σύζυγος.

Η κυρία συνοφρυώθηκε.

–Τσαγκαρσούλης..., μουρμουρίζει. Τσαγκαρσούλης... Δεν το 'πιασα το όνομα την πρώτη φορά... Μπα, κάτι μου θυμίζει... Καλέ βοηθήστε με.

–Αν έχετε να γράψετε καμιά έκθεση πολύ ευχαρίστως, της λέω.

Η Αγγλαίτσα (γι' αυτό σου λέω θα μούτζωνες τον σεναριογράφο) άνοιξε κάτι μάτια πελώρια.

–Λουκά! ανέκραξε.

–Ο ίδιος, μουρμούρισα.

Έκανε να μ' αγκαλιάσει, το ξανασκέφτηκε, μετάνιωσε και τελείως άκυρα μου τίναξε το χέρι πάνω-κάτω σε μια θερμή πλην κάργα αμήχανη χειραψία.

–Α, γνωρίζετε βλέπω, παρατήρησε μ' ένα ενοχλημένο μισοχαμόγελο ο σύζυγος.

–Μου έγγραφε τις εκθέσεις στο Δημοτικό, εξήγησε γελώντας κάπως μαγκωμένα η κυρία του.

–Στο Κολέγιο, ε; λέει ο σύζυγος.

–Ναι, βέβαια, ήμασταν συμμαθητές, λέει γρήγορα-γρήγορα η Αγλαΐτσα ρίχνοντάς μου μια λοξή, προειδοποιητική ματιά.

Κολέγιο, κολέγιο. Ποιος ήμουν εγώ, ο τίποτας, να της χαλάσω το βιογραφικό;

–Ε, τότε θα βλεπόσαστε συχνά, λέει ανακουφισμένος ο σύζυγος (που δεν είχε, ευτυχώς, να κάνει με κανέναν παλιό γχόμενο). Ο κύριος Τσαγκαρσούλης, Άγλα, έχει αναλάβει μια αποστολή υψίστης εθνικής σημασίας.

Ναι, να αποκαταστήσω το λαμόγιο, τρομάρα του!

–Α, γι' αυτό μου είπες επάγγελμα «φάντασμα» πριν, συμπέρανε η... «Άγλα». Συνθηματικό για τις μυστικές υπηρεσίες, ε;

–Τι τα θες εσύ αυτά, βρε κορίτσι μου; τη μάλωσε ο σύζυγος. Δεν βλέπεις που τον φέρνεις σε δύσκολη θέση τον άνθρωπο;

–Α, συγγνώμη που ανακατεύομαι στα μυστικά του κράτους, γέλασε η Αγλαΐτσα. Αλλά, Λουκά, χάρηκα που σε ξαναείδα. Σκέψου... από το Δημοτικό!

–Παρομοίως, κατάφερα να ψελλίσω.

Δεν ξέρω τι λένε οι αισθαντικοί λογοτέχνες για «την πρώτη αγάπη που μένει» –έχω γράψει χιλιάδες τέτοιες αηδίες, αντ' αυτών– και δεν ξέρω καν αν η Αγλαΐτσα θα μπορούσε να ενταχθεί σ' αυτή τη ζαχαρωμένη κατηγορία, όμως εκείνο το βράδυ είχα πάθει κανονικό ταράκουλο, να τη δω ξαφνικά μπροστά μου και μάλιστα πού;... Κυρία Πιτσιλέα! Μην ξεράσω!...

Στο δρόμο για το σπίτι σταμάτησα σ' ένα τσιπουράδικο και κατέβασα ένα πενηντάρι μόνος μου, αλλά δεν μου 'κανε τίποτα. Ευτυχώς που η Ασημίνα έτυχε να έχει έναν από κείνους τους «πονοκεφάλους», οπότε αποφύγαμε τα χειρότερα –ώρες ήταν να γίνουμε ρεζίλι στα θήλεα!

Δεν ήξερα πώς να το διαχειριστώ κι όπως κάνω συνήθως στις περιπτώσεις αυτές το άφησα στην τύχη. Άλλωστε είχα την υπόθεση του εθνοσωτήρα να φροντίσω και σ' αυτό όφειλα να έχω καθαρό κεφάλι καθόσον είχα να κάνω με μεγάλες λέρες πανταχόθεν.

Κατέβηκα λοιπόν και πάλι Γλυφάδα και βάλθηκα να μελετώ τα «στοιχεία» που είχε μαζέψει ο πελάτης, παρουσία «φουσκωτού» βέβαια, καθόσον ο συλλέκτης έλειπε κείνη την ώρα. Από την πρώτη ματιά κατάλαβα πως είχα μπροστά μου το πανόραμα της ελληνικής πολιτικής –και όχι μόνο– ζωής, όπως διαμορφώθηκε αυτή μετά την «μεταπολίτευση», αλλά... από την ανάποδη. Έτσι δηλαδή όπως όλοι την υποψιάζονται, αλλά κανείς δεν θέλει, στο βάθος, να πιστέψει. Μιλάμε για κανονική βόμβα πολλών εκατοντάδων μεγατόνων, που έτσι κι έκανε μπαμ μας έπαιρνε όλους ο γερο-διάολος, χωρίς δεύτερη κουβέντα. Ποια αρχεία της Στάζι και της ΚαΓκεΜπέ, ποια υπόγεια του Βατικανού και τρίχες κατσαρές! Μόνο αυτό θα σου πω...: Πιτσιλέας!

Βρισκόμουν σε βαθιά περισυλλογή χαζεύοντας κάτι Ρωσίδες καλλιτέχνιδες, που μαζί με κάτι φιλότιμους αράπηδες διασκέδαζαν μια μικρή, εκλεκτή παρέα γνωστών, γνωστότατων εθνοπατέρων όταν δέχτηκα, όλως αιφνιδίως, την επίσκεψη της οικοδέσποινας.

–Ω, τον αγαπητό κύριο Τσαγκαρσούλη! με προσφώνησε θεατρικά για ν' ακούει ο φουσκωτός. Πώς και μας θυμηθήκατε, βρε παλιόπαιδο; Χρόνια και ζαμάνια έχουμε να σας δούμε στο φτωχικό μας!

–Ευτυχής που σας ξαναβλέπω μετά από τόσα χρόνια και ζαμάνια, μανδάμ, έπαιξα τον ρόλο μου εγώ (φροντίζοντας να εξαφανίσω ταχυδακτυλουργικά τα ντοσιέ).

Η κυρία του κυρίου στράφηκε στον φουσκωτό.

–Πήγαινε, Μήτσο, δεν θα σε χρειαστούμε, του κάνει.

Ο Μήτσος ήρθε σε δύσκολη θέση –άλλες εντολές είχε από τ' αφεντικό.

–Μα... ο κύριος υπουργός είπε...

Η Αγλαΐτσα όρθωσε το ανάστημά της.

–Δεν μου λες, Μήτσο παιδί μου... Σου αρέσει εδώ, που περνάς ζωή και κότα, με τις πισίνες σου και τα τένις σου και τα υπηρετριάκια που κανονίζεις όταν δεν κοιτάν τ' αφεντικά; του πετάει μελιστάλαχτα.

–Εννοείται, κυρία, αλλά...

–Αλλά αν δεν σ' αρέσει, Μήτσο μου, και πεθύμησες καμιά Ξάνθη, καμιά Κομοτηνή ή ακόμα καλύτερα τίποτα Ζωνιανά... κι αυτό γίνεται, συνεχίζει στον ίδιο μελιστάλαχτο τόνο η Αγλαΐτσα. Αρκεί να πεις τη λέξη κι έγινε.

Ο φουσκωτός έπιασε επιτέλους το μήνυμα. Φαίνεται πως τ' αναβολικά κάτι κάνουν τελικά στον εγκέφαλο.

–Μάλιστα, κυρία, της λέει. Αμέσως, κυρία... Εξαφανίστηκα εγώ... Έγινα μπουχός!

Κι όπως το δήλωσε έτσι κι έγινε.

Μόνος με τον έρωτα των Γυμνασιακών και Λυκειακών μου χρόνων!

–Βρε τον Λουκά! κάνει η Αγλαΐτσα μετρώντας με με το βλέμμα. Μια χαρά σε βρίσκω. Ούτε πατσές και προκοίλια, ούτε καράφλα, ούτε τίποτα. Αλλά αυτό το μουστακάκι ποντικουρά, ρε παιδάκι μου, τι το θες; Σαν εισπράχτορας του ΚΤΕΛ σε κάνει να φαίνεσαι.

–Ήλπιζα πως θα μ' έκανε κάτι ανάμεσα σε Κλάρκ Γκαϊήμπλ και Έρρολ Φλυν, μουρμούρισα.

Η Αγλαΐτσα γέλασε.

–Πάντα ο ίδιος καλαμπουρτζής! λέει. Αλλά εντάξει διατηρείσαι. Μην κοιτάς εμένα που έγινα φάλαινα!...

–Είσαι το όμορφο κορίτσι που είχα πάντα στο μυαλό μου, είπα αυθόρμητα (και δαγκώθηκα γιατί κατάλαβα πως της έδινα λαβή να με πάρει στο ψιλό).

Δεν το 'κανε –προς τιμή της.

–Ευχαριστώ που δεν με κάρφωσες χθες, είπε. Μόλις κατάλαβα ποιος είσαι σάστισα.

–Στο... Δημοτικό;!!!... έκανα μορφάζοντας.

–Ε, ναι... Καταλαβαίνεις τώρα... Μην νομίσει ο Σώτος ότι είσαι κανένας παλιός γκόμενος...

Αλίμονο!

–Και καλά το Δημοτικό... αμ το Κολέγιο; είπα.

Στραβομουτσούνιασε.

–Ε, καλά και τι έγινε; είπε. Ένα μικρό ψεματάκι είπα. Όχι να μας νομίσουν και για παρακατιανούς.

Ο μπαμπάς της ήταν μανάβης, αν θυμάμαι καλά.

–Εντάξει, δεν έγινε τίποτα, μουρμούρισα. Απλά ξαφνιάστηκα κι εγώ... Μετά από τόσα χρόνια... να σε δω εδώ... Κυρία υπουργού!...

–Το λες σαν να 'πρεπε να ντρέπομαι, μου πέταξε.

Έτσι ακριβώς το είπα, αλλά πού να εξηγώ τώρα;...

–Όχι, αλίμονο..., μουρμούρισα.

Δεν φάνηκε να πείθεται, αλλά δεν έδωσε συνέχεια.

–Εσύ τι έκανες; με ρωτάει ανάβοντας τσιγάρο. Παντρεύτηκες, έχεις παιδιά;...

–Μπα, ένα ρεμάλι, γέλασα. Από 'δώ κι από 'κει... Χαμένο κορμί.

–Έγραφες όμως πολύ ωραία τότε, στο σχολείο, μου πέταξε. Συγγραφέας έπρεπε να γίνεις, όχι που πήγες κι έμπλεξες με ΚΥΠ και κατακάθια...

Ναι, τώρα άντε να εξηγείς!

–Το προσπάθησα, δικαιολογήθηκα. Αλλά δεν κάθισε.

–Κρίμα, είπε. Και δεν μου λες;... Με τον δικό μου τι σκαρώνετε;

–Τίποτα, μουρμούρισα. Κάτι θέματα εθνικού ενδιαφέροντος.

Με κοίταξε σαρκαστικά.

–Και για θέματα εθνικού ενδιαφέροντος μελετάς το αρχείο του Σώτου; μου πέταξε.

Βηξ απορία ψάλτου.

–Εεεε... δηλαδή...

–Πρόσεξε, με προειδοποίησε. Μη μου πεις ψέματα. Αν μου πεις ψέματα δεν θα σου ξαναμιλήσω ποτέ.

Τώρα;... τι κάνουμε;... κάθισα να της εξηγήσω, στο περίπου, πώς είχε η υπόθεση. Με άκουσε προσεκτικά και μετά μου είπε...

–Ξέρεις βέβαια πως για όσα τον κατηγορούν έχουν δίκιο.

Αναστέναξα φαταλιστικά.

–Κι άλλα τόσα που δεν τα ξέρουν, είπα. Αλλά...

–Αλλά σου τα 'σκασε για να τον ξελασπώσεις.

–Άλλοι έχουν κάνει χειρότερα και κυκλοφορούν σαν κύριοι, είπα.

–Σωστά, σάρκασε η Αγλαίτσα. Κι ο πελάτης έχει πάντα δίκιο.

Ακούσαμε μηχανή αυτοκινήτου από τον κήπο. Η Αγλαίτσα έσβησε το τσιγάρο της και σηκώθηκε παίρνοντας μαζί και το τασάκι (δεν άφηνε τίποτα στην τύχη αυτό το κορίτσι).

–Πρόσεχε τον τον Πιτσιλέα, μου είπε βγαίνοντας. Είναι πολύ μεγάλος αλεπουδιάρης.

Ο αλεπουδιάρης μπήκε μετά από λίγο, φρέσκος κι ευδιάθετος και με βρήκε βυθισμένο (δήθεν) στη μελέτη.

–Λοιπόν, πώς πάμε; αναφώνησε.

–Πώς να πάμε, υπουργέ μου... μου έχουν πέσει τα μαλλιά, απάντησα.

Έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο μου στο ντοσιέ που «μελετούσα» κι έβαλε τα γέλια.

–Και πού είσαι ακόμα! είπε. Αυτά εδώ είναι απλά πταίσματα σε σχέση με τα άλλα... τα χοντρά. Αυτά είναι ιστορίες με σώβρακα. Στάσου να σου δείξω εγώ πού θα βρεις το ζουμί.

Πήγε στο ντουλάπι κι ανέσυρε ένα παραφουσκωμένο ντοσιέ χρώματος μαύρου με ένα αυτοκόλλητο σήμα «προσοχή πυρηνικά» στο εξώφυλλο. Το ακούμπησε μπροστά μου και το άνοιξε με μια θεατρική κίνηση.

Με τα πρώτα δυο-τρία έγγραφα που σάρωσαν τα μάτια μου τρελάθηκα!

–Μα... μα..., προσπάθησα να πω και δεν μου 'βγαινε.

–Εμ, ναι, κατένευσε με καμάρι ο Πιτσιλέας. Στο είπα, δεν στο είπα; Θα τρίβεις τα μάτια σου. Μπροστά σ' αυτά εδώ εμένα ούτε κλήση για παράνομη στάθμευση δεν θα μου 'χοβαν. Καταλαβαίνεις τώρα για τι πράγμα μιλάμε;

Είχε δίκιο ο άνθρωπος. Δηλαδή... τον έπνιγε το δίκιο! Αυτός τι είχε κάνει; Μια απλή αρπαχτή, μια μπάζα, έτσι, για τις βροχερές μέρες του χειμώνα, ενώ οι άλλοι!... Οι άλλοι!!!... Άσε, γιατί οι μέρες είναι πονηρές και δεν μας παίρνει να μετράμε βήματα σε κάνα Γκουαντάναμο ή τον βυθό της θάλασσας, να δούμε τι τρώνε τα ψάρια.

Απ' τη στιγμή εκείνη μου έφυγαν και οι τελευταίοι εν-

δοιασμοί (αν υποθέσουμε πως είχα). Τι ήταν ο Πιτσιλέας; Ένας απλός λωποδύτης. Ένας μουκαδόρος, γρυλάκιας... Ένα ρεμάλι του κοινού ποινικού δικαίου. Μη σου πω ότι και με αναστολή βουλευότανε... Αλλά οι άλλοι!...

Ωπ! Στοπ! Ως εδώ.

Κάθισα κι επεξεργάστηκα το σχέδιο δράσης. Μου χρειαζόταν πρόσβαση σε έναν, μόνο έναν, από τους πάνω-πάνω. Αλλά χωρίς μεσολάβηση γραμματέων, ιδιαιτέρων, παρατρεχάμενων και δεν συμμαζεύεται, καθόσον το υλικό ήταν ιδιαιτέρως ευαίσθητο κι ως εκ τούτου δεν θα 'πρεπε να υπάρχουν μάρτυρες (που μπορεί να φρικάριζαν κι αυτοί, όπως εγώ, κι άντε μετά να τους μαζέψεις!). Τελικά κατάφερα –δεν θα πω πώς– να μάθω το προσωπικό νούμερο του κινητού του και τι ώρα βρισκόταν στο γραφείο του. Μετά πήγα σ' ένα Internet Café και τηλεφώνησα μέσω Skype χρησιμοποιώντας μαϊμού λογαριασμό (που κι αυτό θ' αποσιωπήσουμε εδώ για ευνόητους λόγους). Ο τυπάκος, που θα ονομάσουμε χάρη ευκολίας «Λάκη», απάντησε στο τρίτο χτύπημα.

–Ο κύριος Λάκης; ρωτάω (για να σιγουρευτώ).

–Ο ίδιος, μου απαντάει. Ποιος;

–Ένας φίλος που θέλει το καλό σου, εγώ.

Ο Λάκης έβαλε τα γέλια.

–Εσύ είσαι, ρε Χοντρέ; μου κάνει. Κόφ' την πλάκα, σε κατάλαβα.

–Δεν είμαι ο Χοντρές, του λέω.

–Και ποιος είσαι;

–Είπαμε, ένας φίλος που θέλει το καλό σου.

Κλικ! Μου το κλείνει στα μούτρα. Ξανά-μανά εγώ, τέρας υπομονής και κατάλληλα προετοιμασμένος, ξαναπαίρνω...

–Άκου να δεις, ρε παλιοπουσταριό..., αρχίζει να ωρύεται ο Λάκης με το που το σήκωσε.

–Πριν μου το κλείσεις θα σου πω ένα συνθηματικό, τον προλαβαίνω εγώ.

Και του πετάω το όνομα μιας τοποθεσίας. Στην Ανατολική Ευρώπη. Μούγκα από την άλλη μεριά!

–Ποιος είσαι, ρε; έρχεται η φωνή του Λάκη μετά από κάμποσο –αγνώριστη.

–Σημασία δεν έχει ποιος είμαι αλλά τι θέλω, τον διορθώνω εγώ. Όμως, πριν σου πω και για να μην έχεις την παραμικρή αμφιβολία πως ομιλώ «εν γνώσει» δώσε μου ένα προσωπικό e-mail που να 'χεις πρόσβαση μόνο ο ίδιος. Ένα που χρησιμοποιείς για τα γκομενικά σου ας πούμε.

–Γιατί;

–Για να σου στείλω κάτι.

Μου το δίνει, στέλνω εγώ τα δυο-τρία έγγραφα που είχα σκανάρει από το αρχείο του Πιτσιλέα και περιμένω.

Δεν χρειάστηκε να περιμένω πολύ.

–Τι θες; έρχεται η βραχνιασμένη φωνή του Λάκη.

–Για μένα τίποτα, του λέω. Για το καλό της πατρίδος όμως... πλήρη αποκατάσταση του Πιτσιλέα. Κι όταν λέμε πλήρη εννοούμε πλήρη.

–Τι;;;!!!

Κόντεψα να κουφαθώ μέσα από τα ακουστικά.

–Για το καλό της πατρίδος λέμε, του επαναλαμβάνω. Επιμένω.

–Είσαι τρελός; ωρύεται ο Λάκης. Ο Πιτσιλέας είναι καμένο χαρτί. Τον ξεσκίζουν κάθε μέρα τα ΜΜΕ.

–Τα ΜΜΕ άστα πάνω μου, του κάνω. Εσύ ασχολήσου μ' αυτό που σου είπα, σε κομματικό και κυβερνητικό επίπεδο.

–Τι νομίζεις, ρε, συνεχίζει να ωρύεται ο Λάκης. Περνάει λες από το χέρι μου; Τι θα πω στους άλλους, γαμώ το κέρατό μου γαμώ!

–Κοίτα πάλι το mail σου, τον συμβουλεύω. Σου έστειλα και κάποια ακόμη ντοκουμέντα. Δείξ' τα στους ενδιαφερόμενους και θα δεις που κανείς δεν θα 'χει αντίρρηση.

Η συνηθισμένη μούγκα και μετά η εξουθενωμένη φωνή του Λάκη.

–Ποιος είσαι, ρε παλιόπουστα; μου λέει.

– Ένας φίλος που θέλει το καλό σου, του λέω. Και το καλό της πατρίδος βέβαια.

Και του το 'κλεισα. Μετά, μ' ένα κολπάκι που μου δίδαξε ένας φίλος χακεράς, έσβησα από τον σκληρό του σέρβερ ότι είχε καταγραφεί την τελευταία ώρα κι έχοντας έτσι εξαφανίσει κάθε ίχνος πήγα στην ευχή του Χριστού και της Παναγίας (αν μπορώ να πω).

Με τα δημοσιογράφα ήταν απείρως ευκολότερο.

«Πόσο πάει, μάγκες, να δημοσιεύετε, από σήμερα και μέχρι νεωτέρας αυτά που θα σας στέλνω εγώ, με τη δική σας υπογραφή, εξυπακούεται;»... «Μα... μου... η δεοντολογία... το λειτούργημα... Τόσα». «Πάρ' τα και σε καλή μεριά».

Και, ω! του θαύματος, η υπόθεση Πιτσιλέα έπαιρνε νέα τροπή! Καινούργια στοιχεία προέκυπταν, που απεδείκνυαν περίτρανα πως ο εθνοσωτήρας αυτός είχε πέσει θύμα πλεκτάνης... δεν ξέρουμε από ποιους ακόμα... αλλά η αδέκαστη και ανεξάρτητη Δικαιοσύνη σίγουρα θα επιληφθεί, θα λάμψει η αλήθεια και το μαχαίρι θα φτάσει ως το κόκαλο. Σιγά-σιγά ο Πιτσιλέας μπορούσε να κυκλοφορεί και πάλι στον δρόμο και οι αγνοί πολίτες και ψηφοφόροι τον σταματούσαν για να του εκφράσουν την αμέριστη συμπάθειά τους.

Εντωμεταξύ ο πάγος με την Αγλαΐτσα είχε σπάσει.

Βγήκαμε και μερικές φορές για καφέ, για σινεμά, για μια βόλτα στην παραλία ή με τ' αμάξι, να θαυμάσουμε τη φεγγαράδα κι όπως το ένα φέρνει το άλλο και το παρελθόν πάντα μας κυνηγάει από κοντά, ε, έγινε και το αναπόφευκτο, πράγμα που συνέτεινε στο να συσφιχθούν οι σχέσεις μας έτι περαιτέρω. Σε μια απ' αυτές τις ρομαντικές μας εξόδους η γυναικεία περιέργεια έστειλε κατά διαόλου τη διακριτικότητα κι εκδηλώθηκε σε όλο της το μεγαλείο.

–Γκόμενα έχεις; μου πέταξε ξαφνικά η Αγλαΐτσα.

Κόμπλαρα. Δεν ήξερα τι να της απαντήσω, γιατί μόλις εκείνη τη στιγμή διαπίστωνα πως την Ασημίνα δεν την είχα δει ποτέ σαν «γκόμενα». Τι την είχα είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο, αλλά δεν θα της έκανα την αδικία να την κατατάξω σ' αυτή την ευτελή κατηγορία (τα λέω καλά;).

Η Αγλαΐτσα είδε τον δισταγμό μου κι όπως όλες οι γυναίκες σ' αυτά τα ζητήματα το έπιασε στο φτερό.

–Κατάλαβα, μου κάνει. Γκόμενα δεν έχουμε, αλλά έχουμε αίσθημα. Κι εμείς τότε τι ρόλο βεράμε, κύριε Λουκά; Δεύτερο βιολί;

–Μα μου ζητάς και τα ρέστα; εξανέστην εγώ (όπως όλοι οι άντρες όταν έχουν λερωμένη τη φωλιά τους). Εσύ πήγες να παντρευτείς και μου λες τώρα εμένα ξέρω 'γώ τι;

–Άλλο εγώ, μου κάνει. Για σένα μιλάμε τώρα.

–Υπάρχει κάτι..., λέω διστακτικά.

–Προχώρει...

–Τη λένε Ασημίνα... Είναι υπέροχο κορίτσι. Δεν ξέρω πώς μ' άντεξε όλον αυτό τον καιρό, είπα με όλη την ειλικρίνεια που μπορούσα να επιστρατεύσω.

–Θέλω να τη γνωρίσω, με πυροβόλησε η Αγλαΐτσα.

–Μα...

–Θέλω να τη γνωρίσω.

Δεν μπορούσα να ξεφύγω, οπότε έκανα την καρδιά μου πέτρα και της τη γνώρισα. Κι εδώ είχα μια ακόμη έκπληξη, από κείνες που δείχνουν πόσο λίγο καταλαβαίνουν οι άντρες τις γυναίκες. Γιατί η πρώτην –και ολίγον νυν– και η εντελώς νυν τα βρήκαν και συνεννοήθηκαν αμέσως. Κι όχι απλώς συνεννοήθηκαν, αλλά σε χρόνο μηδέν έγιναν πρώτες φίλες! Πώς έγινε αυτό το μυστηριώδες με δυο τόσο διαφορετικούς χαρακτήρες, που επιπλέον διεκδικούσαν τον ίδιο άντρα (εντάξει, διαφορετικά η καθεμιά), δεν θα το καταλάβω ποτέ. Κι ούτε προτίθεται να το ψάξω, για να σου πω την αλήθεια. Ήταν μια σκοτούρα λιγότερη κι αυτό ήταν που είχε σημασία τη στιγμή αυτή.

* * *

Εντωμεταξύ η «Επιχείρηση Πιτσιλέας» έμπαινε στην τελική της φάση. Τώρα τα κείμενα στις εφημερίδες και τα σχόλια στο γυαλί όχι μόνο αποδείκνυαν την πανηγυρική αθωότητα του αδικηθέντος, αλλά άρχισαν να δείχνουν και προς την κατεύθυνση «των αληθινών ενόχων», χωρίς ονόματα και διευθύνσεις ακόμη, αλλά κι αυτό θ' ακολουθούσε, αν παρίστατο ανάγκη. Για να μην παραστεί κινητοποιήθηκε ολόκληρος ο κομματικός και κυβερνητικός μηχανισμός αστραπιαία και εν μια νυκτί –που λέει ο λόγος– ο Πιτσιλέας είχε αποκατασταθεί πλήρως σε όλες τις θέσεις και τα οφίτσια που κατείχε πριν από το κράξιμο.

Ήρθε η ώρα ν' αποχαιρετιστούμε.

–Είσαι σίγουρος πως δεν θες να σε πάρω μαζί μου ως προσωπικό σύμβουλο; με ρώτησε ο αποκαταστημένος. Ο μισθός, αλλά και οι ευκαιρίες για αρπαχτές, είναι πρώτης τάξεως.

–Το χρήμα δεν είναι το παν, υπουργέ μου, του κάνω. Προέχει η ικανοποίηση πως προσέφερα ανεκτίμητη υπηρεσία στην πατρίδα μου.

–Χαίρομαι που το ακούω, μου λέει ο Πιτσιλέας δίνοντάς μου το χέρι σε θερμή χειραψία.

–Οπότε, ας κλείσουμε κι εμείς τους λογαριασμούς μας, του λέω.

Με κοίταξε αιφνιδιασμένος (δήθεν).

–Τους λογαριασμούς... Ναι, βέβαια... Χαίρομαι που το αναφέρεις, μου λέει ο αλεπουδιάρης. Ωστόσο... τελείως συμπτωματικά, υπέπεσε στην αντίληψή μου, χθες, προχθές... δεν θυμάμαι... μια ειδοποίηση της Εφορίας... Πού την έχω βάλει, να δεις...

Έβαλε τα ματογυάλια του κι ανασκάλεψε τα χαρτιά στο γραφείο του.

–Α, νά την, είπε ανασύροντας ένα χαρτί. Για ριζ' της μια ματιά, ρε παιδί μου, γιατί μου κάνει εντύπωση... Μήπως έγινε κανένα λάθος;...

Παίρνω το χαρτί και... έχασα το φως μου! Καθόσον η ειδοποίηση απευθυνόταν σε μένα και με πληροφορούσε πως εάν εντός δεκαπέντε (αριθμητικώς 15) ημερών δεν εξοφλούσα ληξιπρόθεσμες οφειλές μου, που προέκυψαν κατόπιν αιφνιδιαστικού ελέγχου... (καλύτερα να έδενα μια πέτρα στο λαιμό και να φούνταρα από το Σούνιο, σαν τον μπαμπά του Θησέα). Το ποσόν που αναφερόταν στο χαρτί ούτε ο Όμιλος Λάτση δεν θ' άντεχε να αντικρίσει με ψυχραιμία.

–Έχουν σαλτάρει τελείως αυτοί οι άνθρωποι; φώναξα εκτός εαυτού. Πού στο διάολο βρήκαν αυτές τις... «οφειλές»;

–Α, έχουν μπέσα τώρα οι φορατζήδες, Λουκά μου; με παρηγόρησε ο Πιτσιλέας. Εκεί που σταματάει η λογική ξεκινάει η Εφορία.

–Σίγουρα πρόκειται περί λάθους, αναφωνώ εγώ εν εξάλλω.

–Αυτό σκέφτηκα κι εγώ, είπε ο Πιτσιλέας.

Κάτι στον τόνο της φωνής του αλεπουδιάρη μ' έκανε να σηκώσω τα μάτια από το επάρατο χαρτί, να τον κοιτάξω. Η έκφρασή του τα 'λεγε όλα. Την είχα πάθει σαν αγράμματος!

–Μήπως να το κοιτάζω, βρε παιδί μου, με τον συνάδελφο των Οικονομικών; μου προτείνει. Να τον έπαιρνα λέω ένα τηλέφωνο τώρα;...

Εντάξει, η παρτίδα ήταν στημένη. Πέσαμε σ' επαγγελματίες χαρτοκλέφτες και μας πήραν τα σώβρακα. Να διαμαρτυρηθούμε; Θα μας έδερναν κι από πάνω.

–Για κάνε μου τη χάρη, του λέω (φασκελώνοντας τον εαυτό μου ενδομύχως).

Σηκώνει το τηλέφωνο με πόζα «θα το κανονίσω εγώ» ο Πιτσιλέας.

–Έλα, Λάμπη... Ναι, εγώ... Ευχαριστώ... ευχαριστώ... Να 'σαι καλά. Μα το ξέρω πως χάρηκες, Λάμπη μου... Τι διάολο!... Τελικά η αλήθεια έλαμψε. Ναι, ρε... να βγούμε ένα απ' αυτά τα βράδια, να τα πούμε... Πού 'σαι, Λάμπη... έχω εδώ έναν φίλο καλό και συνεργάτη... Του στείλατε, λέει, μια ειδοποίηση για «καθυστερημένες οφειλές», να πληρώσει τη μάνα του και τον πατέρα του «ειδάλλως»... Κατάλαβα, ρε Λάμπη... Ναι, δικό μας παιδί... βιοπαλαίστης μιλάμε... Τσαγκαρσούλης Λουκάς. Όχι, ρε... Τσαγκαρ-σού-λης... Όπως το εργαλείο που είχαν οι τσαγκαράδες... Θυμάσαι, ρε;... χαχαχαχά... Ναι... ναι... Πού ήμασταν και πού φτάσαμε!... Για κοιτάξέ το, ρε Λάμπη, σε παρακαλώ, γιατί τον έχει φάει τον άνθρωπο η αγωνία –και με το δίκιο του! Ναι... περιμένω.

Μου έριξε ένα καθησυχαστικό βλέμμα «το κοιτάζει». Σε τρία λεπτά ο Λάμπης επανεμφανίσθη στην άλλη άκρη της γραμμής –λέμε τώρα...

–Ναι, Λάμπη... χμμμ... χμμμ... Πώς το είπες αυτό;... Υπεύθυνη Δήλωση;... Ναι... ναι... Είπαμε, ρε Λάμπη... είναι δικό μας παιδί... Να το εξυπερετήσουμε... Έννοια σου, μωρέ... Τι λέμε τώρα!... Αφού εγγυώμαι εγώ προσωπικά... Ναι... Σίγουρα...

Έκλεισε το τηλέφωνο και στράφηκε προς το μέρος μου.

–Ο Λάμπης λέει πως ίσως... ίσως λέμε... να πρόκειται περί συνωνυμίας. Να κάνουμε, λέει, μια υπεύθυνη δήλωση ότι δεν χρωστάμε και θα επιληφθεί προσωπικώς. Εξυπερέτηση μου κάνει δηλαδή ο άνθρωπος...

Μάλιστα!

Πήρε μια λευκή κόλλα χαρτί από το γραφείο του και μου 'δωσε ένα στυλό.

–Υπόγραψε εκεί κάτω, να ξεμπερδεύουμε, μου κάνει.

–Εν λευκώ...

–Για να μη χάνουμε ώρα. Συμπληρώνω εγώ μετά τις λεπτομέρειες... έχω τα στοιχεία.

Τι να κάνω, υπέγραψα. Είπαμε, το παιχνίδι στημένο.

Ωστόσο έκανα μια τελευταία προσπάθεια.

–Εκείνη την επιταγή που λέγαμε;... του λέω.

Ο Πιτσιλέας έκανε έναν μορφασμό.

–Εγώ να σου τη δώσω ευχαρίστως, μου κάνει. Φτάνει όμως για να εξοφλήσεις τα «καθυστερούμενα οφειλόμενα»;

Αμ δε που έφτανε!

Γύρισα στο σπίτι σκασμένος, όπου βρήκα την Ασημίνα και την Αγλαίτσα να 'χουν στήσει κουβεντούλα τρικούβερτη με καφέ και κουλουράκια.

Βλέποντας την όψη μου η Αγλαίτσα μπήκε αμέσως στο νόημα.

–Στην έφερε ο αλεπουδιάρης! είπε.

–Μου την έφερε είναι ελαφρός χαρακτηρισμός, αναστέναξα.

Κάθισα και τους εξιστόρησα τη σκηνή με το νι και με το σίγμα.

–Α, τον λέχρο! αναφώνησε η Ασημίνα. Και με το συμπάθιο, Αγλαίτσα μου.

–Και λίγα που λες, επικρότησε η άλλη η καλή. Τον έβαλε να υπογράψει λευκό χαρτί για να τον κρατάει. Βλέπεις, τώρα ο Λουκάς ξέρει ένα σωρό βρωμιές κι αν ανοίξει το στόμα του... Το δήθεν χαρτί της Εφορίας ήταν μια πρόφαση και μια προειδοποίηση. «Κάτσε καλά, γιατί δες τι μπορεί να πάθεις».

–Οπότε μπλέξαμε, αναστενάζω.

Η Αγλαΐτσα άστραψε ένα πλατύ χαμόγελο.

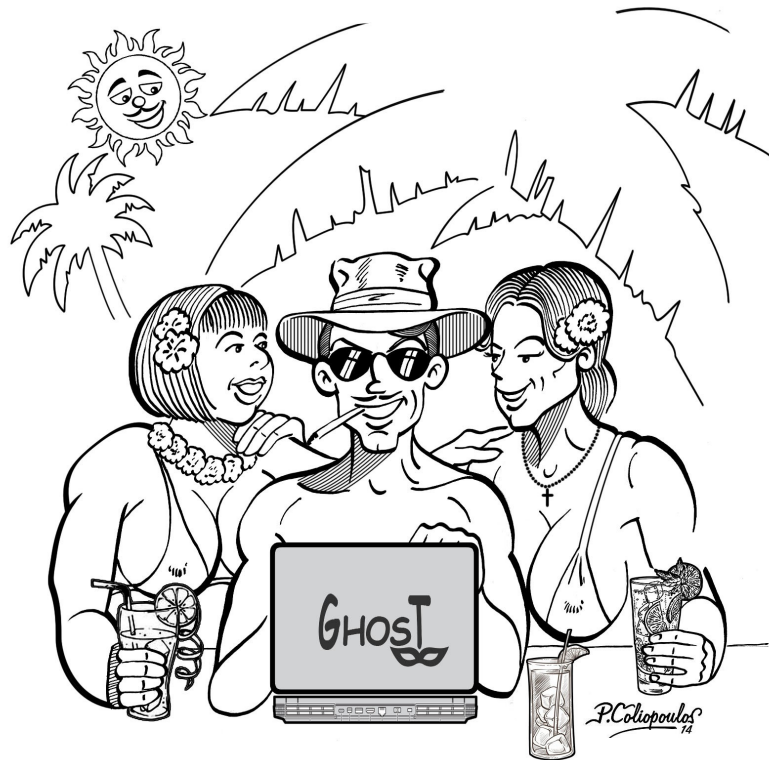
–Όσο εύκολα μπλέξαμε, άλλο τόσο εύκολα θα ξεμπλέξουμε, λέει.

–Πώς;

–Εκείνο που δεν γνωρίζει ο αλεπουδιάρης είναι πως ξέρω δυο από τους επτά λογαριασμούς του στα Καϊμάν, εξήγησε η Αγλαΐτσα. Μιλάμε για νούμερα, κωδικούς πρόσβασης... τα πάντα!

Κοιταχτήκαμε οι τρεις μας... Η Ασημίνα χαμογέλασε πρώτη, μετά εγώ... Η Αγλαΐτσα εξακολουθούσε να χαμογελά από την αρχή.

Τα όβολα από τους λογαριασμούς του Πιτσιλέα μεταφέρθηκαν τάχιστα και με κάθε επισημότητα από τα Καϊμάν σ' έναν άλλο προορισμό, που μάλλον λέω να κρατήσω φλου, με αποδέκτες τρεις καθ' όλα αξιοσέβαστους Έλληνες πολίτες, δυο γυναίκες κι έναν άντρα.

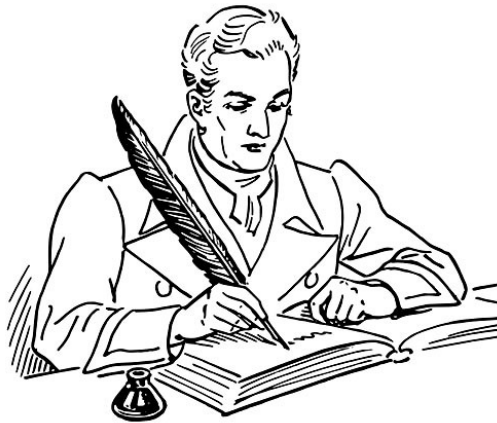
Οι τρεις μας βρισκόμαστε τώρα μονίμως εγκατεστημένοι σ' ένα παραδείσιο νησί της Καραϊβικής το όνομα του οποίου ξεχνώ συνεχώς. Κάθε τόσο αποστέλλω στον Βελανιδιά ένα νέο αριστούργημα της Ροδάνθης Περιάνδρου-Τζαφέρη, το οποίο γίνεται φυσικά αμέσως ανάρπαστο. Επίσης τον έπεισα να εκδώσει και μια νεοεμφανιζόμενη συγγραφέα ονόματι Μαριαλένα Κωνσταντίνου-Παλαιολόγου, ομογενή

εκ Ροδεσίας και νυν κάτοικο Η.Π.Α., η οποία επίσης γνωρίζει εξαιρετική επιτυχία. Έτσι τακτοποιήθηκε και η Αγλαΐτσα.

Προσπάθησα να τον πείσω να εκδώσει κι ένα καινούργιο δικό μου, πολύ προχωρημένο, αλλά μου το απέρριψε ασυζητητί. «Φίλε, πάρ' το απόφαση... Δεν το έχεις» μου έγραψε σ' ένα ιδιόχειρο λακωνικό σημείωμα που συνόδευε την επιστροφή του χειρογράφου.

The End?

Ίσως

Η φανταστική (το τονίζω) αυτή εποποιία άρχισε να γράφεται στην Κέρκυρα στις 9 Ιουνίου 2014 και τελείωσε στον ίδιο τόπο στις 8 Ιουλίου του ίδιου έτους.